

د ملا اسد اللہ (حنیفی) اثر

د کتاب نوم : خړيکي

شاعر : ملا اسد الله (حنيفي)

د چاپ شمير : (۱۰۰۰) ټوکه

د چاپ کال : ۱۳۶۹ هـ، ش د لړم مياشت

کمپوزر : مامور عليجان (سلطاني)

د چاپ مسئول : ملا در محمد (گوهری)

خپرونکی اداره: د جميعت طلبه حرکت انقلاب

اسلامي افغانستان فرهنگي او مطبوعاتي انجمن

کتاب پر لیسے شمیرہ
 دینا دین لودین کتابتون
 والمسلمین خطین

د ملا اسد اللہ (حنیفی) اثر

د کتاب نوم : خريکي

شاعر : ملا اسد الله (حنيفي)

د چاپ شمير : (۱۰۰۰) توک

د چاپ کال : ۱۳۶۹ هـ، ش د لړم مياشت

کمپوزر : مامور عليجان (سلطاني)

د چاپ مسئول : ملا در محمد (گوهری)

خپزونکي اداره: د جميعت طلبه حرکت انقلاب

اسلامي افغانستان فرهنگي او مطبوعاتي انجمن

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

اهدأ

د افغانستان ټول مؤمن ولس ته، د اسلامي
انقلاب ټولو درديدلو برخه والو ته په تيره
بيا د اسلامي ادب گردو مينه والو ته

والسلام

له شاعر نه

دلته دی اثر کی می زړه او څگر څړیکي دی
دلته له جفا د ناسور شوی پرهر څړیکي دی
دلته نه ساقی شته ده نه خم شته نه پیالی شته دی
دلته ټولی څړیکي د جهاد د ډگر څړیکي دی

دلته د ویدو زړو ویسبه ول او تخنه ول په کی
دلته د احساس را پاره ول او خو ځول په کی
نه په کی خویان شته نه نغمي په کی د مینې شته
دلته د مؤمنو پر گنوبیدارول په کی

دلته فریادونه دی ژړا وي دی ویرونه دي
دلته د مظلوم ولس د حال حکایتونه دی
نه دلته خوښی شته نه قلم خوښی لیکلی ده
دلته ټول دردونه دي ناخوالی دی غمونه دی

۱۳۶۹/۶/۱۹

جهاد کلی

۴

هغه محترم وروڼه چې پدې کتاب يې ليکنې کړي دي

مخ	کڼه
لومړی	۱ محترم مولوی عمادالدین د جمعیت طلبه حرکت صدر
ټولورم	۲ محترم مولوی فقیر محمد خنجری د جمعیت طلبه فرهنگي آمر
پنځم	۳ محترم فضل ولی (ناگار)
دولسم	۴ محترم شهرت ننگیال
څوارلسم	۵ محترم ملنګیار
ولسم	۶ محترم ربیع الله (مجددی)
نولسم	۷ محترم محمد اسحاق (نظامی)
یوویشتم	۸ محترم امان الله (نصرت)
دروېشتم	۹ محترم ملا در محمد (گوهری)

بسم الله الرحمن الرحيم

زه په دی ویاړم چه لله الحمد د جمعیت طلبه
حرکت انقلاب اسلامی په گلشن کښی داسی تـلـبـا زه
اوبنا یسته پنا یسته گلونه راټوکړی چه په خوشبو
یی افغانستان څه چه ټوله اسلامی نړی معطره ، او
ددوی د قلمی آثارو په برکت دهربا درده او با درکه
مسلمان دماغ تا زه او زړونه یی پری خوشحاله کیږی
یوازې دانه چه زړونه یی خوشحالیږی بلکه له هغه
نه الهام اخلی .

له دی اسلامی او مذهبی بن څخه یونوی راټو
کیدلی تا زه گل طالب العلم اسدالله (حنیفی)
دی ، اسدالله (حنیفی) که له یوی خوا خپل
زیاتره عمر د دینی علم په زړه کړه کښی تیر کړی خو چه
کله په افغانستان کښی دالحا دلمن راخپره شوه
نوئی وسلوال جهاد ته ملاوتړله چه ددی ترڅنګ یی
خپلی قلمی مبارزې ته هم په ډیره پیاوړتیا ولیوا
لتیا دوام ورکړ، چه د جمعیت طلبه حرکت په مرکزی
دفتر کښی یی د یادونی وړ خدمتونه ترسره کړل.
(حنیفی) صیب د ادب په ساحه کښی چه څومره
مهارت او بصیرت لری غواړی چه هغه ټول دمجا هدینو
او مظلوم وولس خدمت پکښی وقف کړی په همدی سلسله
شپه او ورځ په دی هڅه کښی دی ترڅو خپله شعری
قوه د مسلم وولس دوښمنیا په غرض په جهاد دی او حماسی
شعرونو جوړولو کښی په کار واچوی او اسلامی ټولننۍ
ته دخپل توان او استعداد په درلودلو سره ښه
خواږه خواږه شعرونه وړاندی کړی .

دوهم

دا جوتنه ده چه له نشرخه نظم ډیرموه شر
وی لکه چه ویل شوی دی .

النظم ابلغ من النثر

بیا دا رنگه حماسی شعرونه خوډیر زردوگړوپه
زړونوا شرغورځوی دیوه فردپه لېوستلو سره لوستونکی
دیته رابولی چه ټول کتاب ولولی .

ځکه چه دا رنگه شعرونه دهر مظلوم دزړه دڅړیکو
هنداره ده ددی شعرونوپه هر بندکښی دمظلوم
ولس دزړونوڅړیکي ، آهونه او فریا دونه پیچلی
دی .

ما دده شعرونه څه ناڅه ولوستل واقعاً چه دا دب له
لحاظه خورا ښه ودا سلامی ټولنی له پاره داستفا دی
وړوودده دا شعرچه وایی :

زمونږ جها ددی چه له خوبه جها نیا ویشیوی
الهام بښونکی دی هر لورته مو منان ویشوی
وینه یی گرمه کړه رگونو کښی دهر وگړی

دا سیا زړه نه زمزمه شو آذریان ویشوی

را پاڅوی را خوځوی را ویشوی هر گڼی
دهندپه وړاندی دکشمیر دغروبا زان ویشوی

هلته پاڅون، دلته پاڅون، ټوله نړی شوه ویشی .
دکمون بوتی ورکه وی اروپایان ویشوی

زما په زړه ډیره اغیزه وکړه زما په زړه کښی پی
ددی مینه پیدا کړه ترڅو دجمعیت طلبه حرکت له
لوری دده دشعرونودغه مجموعه چه ستاسوپه لاسونو
کښی ده چا پاوتکثیر شی ځکه چه له یوی خوا به

دخنیفی صیب خوانه اوانقلابی جزبه لاپسی گرنندی
 شی اوله بله پلوه به دده له دی شعری اثرخه
 مسلمان وگری گته واخلی ، نوپه همدی منظور
 موددی بیش قیمته کتاب په طبع کولولاس پوری کړ.
 زه له هر مسلمان اوپه تیره بیا له هر طالـب
 العلم خخه غواړم چه خپلی جها دی جزبی لاپسی
 گرنندی کړی اودهر را زدینما نو دسیسوته پنه پوره
 متوجه اووینن وایوسی اوپری نړدی چه دینمنان
 خپل نا ولی پلانونه زمونږ تر مینځ خواره کړی .

والسلام

(مولوی عما دالدین د جمعیت طلبه حرکت عمومی

صدر) تاریخ ۱۳۶۹/۷/۲۲

خلورم

اسدالله (حنیفی) چی په شعرا و شا عسری
کښی پومبی قدم کښیښود ما به دهغه شعرونه کتل
سره له دی چی نوموړی یوا بتدائی طالب العلم
وځوپه اشعارو کښی ئی سوزا ودردلهورا په ټکا ریده
ما به ورته داشعارودا دای توصیه کوله او په ځنی
اوقا توکښی به می دده داشعارو غزلونوا ومقا مونو
اصلاح هم کوله ولی کله چی په گران هیوا دکښی
دروسانوپه ملاتړ خونړی کودتا وشوه وزړونه یی په
څړیکورا وستل او وحشی کمون دبیگناه انسانانو
دوینوڅخه سیلابونه وبهول حنیفی صاحب هم دخال
ا وخط جام اومی له شاعری څخه لاس په سرشود قلم
خوډه ئی دجهادی موضوعا توپه لور را واړولس دده
اشعارچی په (څړیکی) کښی ذکر دی ځماله نظره
تیرشوی دی واقعا " په هغو کښی درد ، ځوگ ، شور
اوسوزشته دی له ټولو لوستونکوڅخه دا اُمید دی
چی ددی مجموعی څخه استفاده وکړی .

په درناوی

ستا سوورور مولوی فقیر محمد (خنجری) د جمعیت

طلبه حرکت د فرهنګی کمیټی آمر

جہادی ادب او خریکی

لکه څنگه چي زموږ جها ديواغي زموږ لپاره نه
 بلکي د ټولي نړۍ لپاره دالهام خوره پيلامه
 وگرځيده، په همدې ډول ددي جها دا غيزي دخپل
 خط السيردنه ډيري بنسټيزي وختي .
 او هغه پدي مانا چي په گردا دباوبيا په تيره
 په شعرکي يو ژور بدلون را منځته شو. دروايست
 کړي ماتې شوي ، اوشا عردخپل نوي پيغام سره
 دمیکرواوبتکدونه راووت . زمونږ تير ادب که په
 وڅيرل شي ، نودجا هليت نښي نهانې پکي له ورا په
 څرگنديږي . دا بيله خبره ده ، چي افغانان جنگيالي
 او جنگيالي ولس دي ، دهغوي غيرت او حماسي هم
 دهغوي دشا عرا نو په شعرونوکي منعکس شويدي .
 د مثال په ډول که تصوفي ادب وڅيرو ، نو پرته له
 اصلاحي نښوننه نو پکي د تحرک او خوځښت هيڅ بوي نه
 لگي . روڼا نۍ تحريک چي ډيره موده يې مفولسي
 امپراتوري ناآرامه کړې وه ، پخپله دروښان
 د ډيرو لښو ملگرواومريدا نو په اشا روکي ددغه
 غورځنگ نژدې يا دښت قدرې هم ندي شوي . دا فغان
 نا نوجنگي تشخص او انقلابي هلي ځلي يواځي
 دخوشال بابا په اشا روکي موندل کيږي ، اوله
 ښه بخته چي هغه پر علم او پوهه سربيره ددغه ډگر پيو
 ښکيالي قوماندان هم وه . که څه هم زموږ دا دب ، ا ر
 زښتناکي تذکري "پتي خزاني" دغوري دور دښو
 مياليو شا عرا نو خوقصدي ثبت کړي ، چي دنوعيت له

شپږم

مخې ډېرې خوځنده او حماسي وي ، خومتاء سفا نکه
چې له دې قصیدواود "ا مرکروړ" له اتلې سښد ري
پرته له نورڅه لاس ته ندي را غلي خبره مودنسز دي
ماضي دا دب کوله ، زموږ په با سوا دوا وپه اصطلاح
روشنفکروشا عرا نو هم دشلمې پيرې دنوي جا هلييت
پوره اغيزه پريوتې وه ، څه خوشعوري وو ، او ځينو
دوخت ددغي مسلط جريان په اغيزي دي ډگرته
وردا نگلي وو ، که عشقي غزلي به وي ، نودا سي
به وي چې :

نيمه شپه مي را غلله کوټي ته يو جلې

او که روشنفکري شعرونه به وو ، نو :

لري لري ، ملا لري

دا يو جا رح جريان وء اوله پوځي يرغله يي رومبسي
زمونږه را دب را منډه کړې وه ، ددي ادب دوه مهم
سمبولونه "ملا" او "رند" وو . ملا دټولني مذهبي
نماينده وه ، او په همدې توربه غندل کيده ،خوپه
مقابل کې يي "رند" هغه بي دينه سمبول وء ، چې
گردسره اخلاقي پولې يي نړولي وي ، او هره گناه
به يي دشرا بوغوندي رنگينه او مرغوبه گڼلېده ، او
دټولني حساسي پديدې اود ملاتير "خوانان" په يي
ورگومارل .

خوله ښه بخته زموږ ا انقلابي اسلامي پاڅون له يوې
مخې ددغه ډول جا هلي افکارواوخيا لاتوصفا يسي
وکړه ، ا و نن چې مونږ کوم کتاب (همدا څرېکسي ،
لولو ، نوگورو ، چې شا عر ددغه جريان دافکارواو
جوړښتونو يو نماينده شاعري ، اودولسونولپاره

اووم

دورا نسا زی شاعری کوی ، دا شا عرزمونږ محسـترم
ورور " اسدالله حنیفی) دی : چی متعهده شاعری
کوی ، اوله خدای (ج) نه هم غواړی چی :

زه عـسا جز یم دا زمـبـنت وسـه می نشـته
ته توفیق دا بتلا اوا متحـسان را
چی کاته می دحـرامو پـه لـورنـه وی
الهی (ج) داسی نظر داسی چـشمـسان را

اورا ځی چی " څیرکی " دهمدی ځوان او متعهده
شا عرله خولی وپیژنو :

دا هـره څـرکـه د ملت د زړه له نـله ځـینـی
را ولاړ پـری نـری جـوړ پـری د غـمونو څـرکـی
دهربا درده با احساسه بدن څرکی وهی
دا دیتیم د زړه د وینو او تپو نوڅـرکـی
ما مخکی عرض وکړ ، چی جهادی ادب دروایت کـری
ماتی کړی ، اودا ځکه چی دنن شا عرله هری پـیـښـی
سره نیغ په نیغه لاس وگریوان دی ، هغه تـه
د تشبیهاتو ، کنا یا نوا ویا په نا لازمه التـزام
(التـزام مـا لا یـلـزم ، اعـنـات) کی د ځان اچولو
ضرورت نه محسوس پری ، نوځکه هم پـتـمن شا عـرـخـیل
غزل د تخیل له کرلیچو نورا وباسی او په دانـگ
پییلی وایی :

که غواړی چی خپلواک شی دا لحا د کړی کړه مانـه
همه د سره مل کړه حماسی درسـره وړه
مسلم ځواکونه یو کړه چی طاغوت پرمخی پریوځی
دنیا کړه ورته وړانه زلزلـی درسـره وړه
(حنیفی) صاحب پر شاعری سربیره د وگـر
اتل هم دی ، هغه که پرا لحاد د شعرتوره پړکولی ،

اتم

نوله سنکرنه یی هم پر لهادی تباری خپلی رهی
مرمی ورولی دی . دا خومره دپا ملرنی اوحشی
دحبراستیا ورده ، چی زموږ خوان نسل ددی پر ځای
چی سینما اوبا نوردعاشی ځایونونه لارشی، جومات
اومورچل ته ځی ، او "حنیفی" پکی لابیا آن منبرته
خیژی . اودا بفلاب شپلی پوکوی اودا خطا ریسه
ژبه وایی :

چی ته دخپل مسبرنه کور شوی دغلیم په لیکه
دملت سوال نه ځواب ورکړه فیملی دی څه شوی؟
شاعری لیونی پوهه ده ، حنیفی صاحب
هم ځوان دی هم لسونی اوهم روښا فکره ، ځکه
کله کله داسی خبری کوی ، چی کول یی آسان
کاره وی . دحنیفی صاحب به څریکوکی نظمونه او
دشعرنوری سلگی هم شته ، خوما یی په همدی غزلو
اکنفا وکړه نو ربه یی به سنایم ، ځکه بیا خدای (ج)
مکړه ، تردی به شعرونه به نه وایی ، اوپه همدی
به بسیاشی حنیفی ځوان دی ، دشاعری ورغ یسی
پورته ده ، ره ورته دلوی خدای (ج) له درباره
دقلمی جها دلانودی اونیزی غواړم ځکه په مونږکی
دپوزوخلک پیردی خودقلم لږپه خدای (ج) سپارلی
فضل ولی ناگاز نیته ۱۳۶۹/۶/۲۶ ه ش

خریکی د جهاد یو ښه اثر

دخوان شاعران و حساس لیکوال محترمانه سدا لاسه
(حنیفی) اشرچه د (خریکی) په نامه دی ما ولوست
هسی خو ما دده شعرونه ، ادبی پارچې او نور پښه
مختلفو جریدو او اخبارونو کی لوستی دی خو پښه
داسی مجموعی توگه نه .

دده په اشعارو کی د وطن په مینه برسیره یوه
اسلامی جذبې لیدل کیږی چه په رښتیا سره هرمو من
وگری ورکشوی . دده شعرونه ډیر روان ، پاخه
اوسلیس دی هغه چه وایی (آثارنا تدل علینا)
دده شعرونه دده د پاک احساس ایمانی جذبی ښه
ترجمانی کولی شی اود شعری تلازما تو ، تشبها تو
استعاراتو ونور په لحاظ هم دی دا دب په میدان
کی بریالی وتلی دی .

په رښتیا سره چه شعر د زړه احساس دی ، د فکر
ترجمان دی اود ټولنی انگورا وتمثیلوونکی داوس
وخت جهادی شعرونه که ډیری پیری وروسته څوک
ولولی نو په هڅو کی دا فغانا توقهرمانی اومظلومیت
اودروسا نو بر بندتیری اودهغوی داستعماری پلانونو
طرحه ښه پکی شکار پیری . شعر هغه دی چه له زړه
څخه را ولاړشی او په زړونو باندي پریوزی ، شعر د
اشنان د احساس د سرچینې زیربنه دی اود ټولنسی
د ژوند منعکس .

ما په یوه قطعه کی د شعر داسی پیژندنه کړی ده چه :

لسم

شعرنه دی دزړه وینه بل څه نه دی
 دځپلی ولس مینه بل څه نه دی
 راټول شوی حق دى که یی گوری
 وهرچاته خبر سپینه بل څه نه دی
 که سړی له حق څخه سترگی پټی نکړی نو
 محترم حنیفی دا د ب دجا دپه وگرکی دیرکا رکسړی
 دی ، داسی شعرونه یی ویلی چه دیوه موه مین
 افغان خوښ پری کښینی اودده شعرونه هرڅوک خوشوی
 همدا خبره ده چه شاعریوی کورنی ته منسوب
 نه وی بلکه هغه دټولی جامعى ثروت اودا رایی
 کښل کړی .

دده دا اثرچه (څپرکی) نومېږی واقعاً چه اسم
 با مسمی دی په دی کی دافغانستان دمسلمان
 مظلوم ملت څرېکی نغښتل شوی دی . دده شعرونه
 انسان دصحا به و زمانى ته بیایى چه اسلامى
 شاعرانولکه عبدالله بن ابى رواحه اوحسان بن
 ثابت داسلامى ټولنى اودجا ددپیا وړتیا دپاره
 څومره لوی خدمت کړی دی .

اوددوی شعرونه دخداى رسول معلم ستایلى
 او هغوى ته یی دبرکت دعاء کړی ده .

دده څرېکی هم ددردڅخه ډکى دی ، سنوز
 اوگذاز ویره ملگری دی ، اودا څرېکی پیسوازی
 دافغانا نومظلومیت نه بیانوی بلکه حماسى رنگ هم
 لری چه دافغانا نومیرنټوبا وقهرمانى هم ستایى
 ددی څرېکودمظلومیت او حماسى رنگونوڅخه به دغه
 بیتونه راواخلو:

دهربا دزده با احساسه بدن څرېکى وهى

يوولسم

خړيکي دي خړيکي هرسنگرا وهرهگرکي خړيکي
دا دموء منوپرگنوا وولسونو خړيکي
نوزه په دي لنډه کره کتنه اکتفاء کوم
او زلمی شا عربا غلي حنیفی صاحب ته چاره داد ب
دمیدان اسد (زمري) گنډل کيږي نورهم توفیق
او بهري ورته غواړم او ددی لویي او بنا یسته شکلي
محموعی تهریک ټولي افغانی ټولنی ته وایم.
والسلام

عبدالباري (غیرت)

۱۳۶۹/۷/۵ هـ ش

څړيکي

تيرشوم تيرشوم زه له مالـه والـه سرـنه
(خو) ته تيرنه شوی له خپـل شخصـي نظـرنـه

دورور حنيفي شعرونه په مجموع کي زمـونږ
دمجا هدا وقهرمان ولس دژوندا ومبارزي ډيره رسا
عکاسي او ترجماني کوي ددوي شعري سفر قدم په
قدم دخپل ولس له حماسوا وحادثو، قهرمانيو
او کړاوونو سره غبرگي غزونې کړي او پل په پل
ورسره پدغه سفر کي مل را روان دي .

ددوي په شعرونو کي وياړني هم شته او ويرانـي
هم . که يوي خواته دخپل قهرمان ولس پر قربانيو
او مبارزو وياړي نو بل خوا يي په څړيکوا وکړاوونو
ژاړي هم . که دخپل ولس سرښندنې او مقاومت ستاينې
نود مشرانو د بي اتفاقي ، خودخواهي او بي تفاوتي
غندنه هم کوي په جا رغندنه او په واز کومي غندنه .

دورور حنيفي شعرونه ديوه فاتح او سرلوري
ولس دژوندا ومبارزي د بيلابيلو څړنو داسي روانه
ترجماني کوي چي د ملت فرد فرد په هغو کي هم دخپل
زړه څړيکي "وارمانونه ليدلي شي او هم دخپلو
قربانيو او سرښندنو تلپاتې تصويرونه او دگارونه ،
موږ دورور حنيفي ته د لازيات توفيق دعا کوو چي
دخپل ولس دمبارزي او مقاومت په رابطه دخپلو
ادبي تخليقاتو لمن نوره هم پراخه او دخپل
مجاهد ولس حماسي او سرښندنې ابدې او جاودانسي

وگرهوی .

په قلم یی برکت شه - ملینه اودرنهت

(شهرت ننگیال)

۱۳۶۹/۲/۱۵ ه ش

شعر او شاعر

شعر دشا عردا حسا سا توانخورا ودهغه دلورا و عالسی
افکار و ارزښت که پانگه ده .

لیکوال ، ادیب او شاعر د خپلی ټولنی د حالاتو
څیړونکی او وپیښندوی دی . که سترگی وغړو وگورو چی
په هره زمانه کی د پیښو بهیر دوی خوندي کسری
او پخپلو گوتوی تاریخ ته شپاړلی .

شاعر او لیکوال په ټولنه کی د ژبی مثال لری
لکه څنگه چی ژبه په ټول بدن کی د ویلو دنده لری
شاعران او لیکوالان هم د خپلی ټولنی د هراړخه
توا وپیښو ویونکی ، ښکاره کوونکی او بیان کوونکی
دی .

کله چی زموږ پرگران هیوا درمنی استعمال
تیری او ویرغل وکړ دا فغانستان مسلمان ملت
د خپلو پا کووینو په ارزښت د وطن اسلامی نوا میسو
پت او خریت ساتنی ته چمتو شوا و په دغه لاره کی
بی خپل مرگ (شهادت) یوا لهی سوغات وگاښه
ددی خاوری دا دیبانونا و لیکوالانو عالی افکار
دمجا هدو غا زیانو دمیرانی لپاره سرلیک شول
دا سلامی انقلاب لیکوالو د لو د خپل دین او هیسو
د آزادی په لار کی د عقیدت شمعی ولگولی او دا سلامی
جها د سوچه سنگرونه یی پری روښانه کړل .

مجا هدو لیکوالانو دا سلام د سپیڅلی دین په
لاره کی په یوه لاس توره او پسه بل لاس قلم په گوتو
ونیوا وددی رنځیدلی ، او کړیدلی مسلمان ولس

دردونوا وزخمونولپا زه ٿي د علاج پتي جوڙي ڪري.
دا مينه داڙا دي مينه ده دي وايي.

چي وي مين هغه له ياره تيريدلي نه شـي
ڏوڪ چي آڙا دوي اسارت دچا منلي نه شـي

انسان چي ڪله خپل انساني مقام موپيـڙني
نوبيا دنفسا وشيطان دشمني ته راولاڙي خپله
آڙا دي، دپاڪ خڙاي (ج) په بندگي ڪي گـوري
دڙوندتريپا په داسلام دسپيڇلي دين قوانين خپله
اساسي دنده بولي اوهم دقرآني احڪا موپه رها ڪي
ڄاڻته لارلتهوي، دنفس له غوڻتنوسره مبارزه ڪوي
نا رواگتي اوقدرت ته رسيدل غندي چي حنيفي صيب
هم په دي برخه خپل احساس داسي بيانوي.

ڏوڪ پريشان اوليوني شول دقدرت پـه مينه
ڏوڪ سپيلني لوگي لوگي شول ديانست په مينه

دديانست په مينه لوگي ڪيدل خوشها دت دي کومـو
کسانوچي په دغه لارڪي ڄاڻونه شهيدان ڪريـدي
هغوي ابدی ژوندته رسيدلي داڻڪه چي لوي خدای
(ج) دغاڙيانوپه له ڪي شهيددغه مقام ته ٽاڪلي
وي نوزموڙوروردا لارخونوي اوهم پرنوروشا عرانـو
دا غڙڪوي.

واوره شاعره مينه پريـڙده د خوبسانو سره
دتڪبيرچني بدرگه ڪـڙه دغاڙيانـو سره

داسمه ده چي دغاڙيانوسره دتڪبيرپورته ڪول عملي
زيارغواڙي الحمد لله زمورمجا هدملت دڄان په

شپارسم

قیمت دا عملی گام پورته کردتکبیر چیغه یسی
دعمل په دگرد دنیا غوړونوته ورسوله او
ددشمن مقابلی ته په کلکه ودریدا ولاترا وسه
پری دا غزکوی .

که می بلی په ټټر بانندی لمبلی شی
یا می غوښی په چرو کتری کتری شی
مسلمان یم چا ټیټ کتلی نه شه شمم
که می بندپه بند بدن اری اری شمی

له پورته نظم څخه دمسلمان کلکه دریځ ددشمن
په وړاندی ډیرنه برینه اوهرمسلمان ته پکښی
دا ښوونه ده چی دا سلام په سپیڅلی دین مسرگ
شهادت اوژندجها ددی .

دا دی دحنیفی صیب ددردونو (څیریکی) نورتا سوته
سپارم داتاسی دا هم دحنیفی صیب څیریکی .
والسلام

بنام جهاندار جان آفرین

حکیم و سخن بر زبان آفرین

اثر منظوم برادر ارجمند محترم (حنیفی) صاحب
قرار است طبع گردیده و بمعرض استفاده علاقمندان
شعروادب اسلامی قرار گیرد.

مشخصات اثر مزبور عبارت از این است که مدون
آن از خیل طلبای دینی کشور است و دست پرورد
علمای مجاهد و روحانیون مبارز کشور
افغانستان اسلامی بحساب منی آید.
ظهور چنین اشخاص بایک چنین استعداد
از آن جهت حائز اهمیت بسزایی است که ملت
متدین و مبارز افغانستان به علمای مذهبی
و طلبای دینی کشور اخلاص و احترام عمیق دارد -
و گفتار و نوشتار شانرا عاری از انحراف تلقی
میکند و در ابصار مختلف زندگی آنها را مورد
اقتدای خویش قرار داده است و بتأسی از این
حقیقت اثر حنیفی صاحب نیز مورد علاقه دلچسپی
و استفاده هموطنان مؤمن ما قرار خواهد گرفت
هرچند اکثریت ملت مجاهد و مؤمن ما از نعمت
سواد محروم اند و به همین علت نویسندگان شعرا
و بخصوص نویسندگان و شعرای مسلمان بین ملت
مسلمان مادر اقلیت قرار دارند، ولی نسبت به
سایر طبقات ملت با ایمان ما طبقه علمای طلبای
دینی و مذهبی کشور ما هر چه بیشتر به قلم
شعرا و نویسندگان مواجه اند و به وجود آنها

اتلسم

ندیدا " نیاز دارد بنا براین عرض وجود کردن
هر شاعر و نویسنده ای چون (حنیفی) صاحب
در میان این طبقه گامی است در جهت رفع این
نیاز . مندی .

تدوین اثر منظوم برادر (حنیفی) صاحب
بنوبه خویش منعکس کنندهٔ قهرمانیها ، حماسه-
آفرینیها و فداکاریهای ملت موء من و شهادت شعار
افغانستان و بازگوکنندهٔ وحشت درنده گری
تبهکارها ، بیدادگری و جنایتگری امپراطوری
روبه انقراض روس و عمال ملحد داخلی آن علیه
ملت شهید پرور و طاغوت برانداز ما خواهد بود .
بنسبه ضمن فراخواندن هموطنان موء من و مجاهد
خویش به مطالعهٔ این اثر سودمند از آفریدگار
توانا موفقیت مزیدی را برای شاعر جوان کشور
محترم حنیفی صاحب در ایفای مسئولیت های
اسلامی شان استدعا دارم .

ربیع الله مجددی (۲۹ -) - عقرب - سال ۱۳۶۹

درنولوستونکوا سلام علیکم :

کله چه ومی غوښتل "څړیکې" دشعرونو د مجموعی پسه
ارتباط یوڅه ولیکم نو ددی لپاره چه په هرکتاب
په تیره بیا دشعرونو په کتابونو اوبیا په هغی کی
په "څړیکې" یوڅه لیکل څه ایا نه خبره نده خدای "ج"
حاضر دی چه په دوو کی حیران شوم یوخوا ته ځمنا
دا آرزو چه باید یوڅه ولیکم وبل خوا دا چه که هرڅو
مړه او هرڅه ولیکم دابه لدی نه دیرتیتا ونیمگری
وی چه مابه لکه څنگه چه بنائی د "څړیکې" شعرونو
په اړوندکما حقه توصیف او تاثیر دگری وی .

خو دومره ویلای شم چه وروسته لدی چلی د
"څړیکې" شعرونه می ولوستل دی نتیجی ته ورسیدم
واقعا " چه څړیکې د حنیفی صاحب د نازک احساس
زیربنده او د خوږمن زړگی آواز دی چه دشعریه
بیلابیلو بنا رونا وکوڅو گرځیدلی په هر باغ او گلزار
ئی نغمه سرائی کړی اوله هری څانگی اوبناخ نه
ئی گلونه راټول کړیدی چه دشعردیوه څانگری
لاری پیرونه بلکه دشعرونو په گڼو لارو او گودرونو
بلددی او هم گران لوستونکی به هغه وخت د
"څړیکې" دشعرونو سره پناشناسی چه یو ځل نه بلکه
څو ځو واره د (څړیکې) دشعرونو په لارو او کوڅو
بنا رونا وگودرونو کی وگرځی را وگرځی اویوڅه
دا احساس مخی نهئی په غورا ودقت سره مطالعه
کړی برسیره پدی چه زه ئی ووايم پخپله لوستونکی
به دی حدته ورسیزی چه د (څړیکې) د هر شعر بنسټ
اوبیت د باطل اوباطل پرستانو په وړاندی د حق
او حقیقت څړیکه د تورو تیاروا وترگمو جهل اونا

شلم

پوهی په وړاندې درون سبا وون اولمرڅړیکه اوده سر
بااحساسه انسان ضمیرته دتحریک اوحرکت څړیکه
ده .

زه دگران حنیفی صاحب لپاره برسیره پردې
چه دلوی اوتواناخدای (ج) څخه ئی دمحضرتا و
خوشحالی غوښتونکی یم دمقدس جها ددفرهنگی
مبارزی پدی حسابی سنگرکی لابریا لیتوب غواړم
والسلام علیکم ورحمت الله وبرکاته

(محمداسحق (نظا مئی)

۱۳۶۹/۶/۱۸ ه ش

خریکی

خریکی دا انقلاب دځوان او حساس شاعران لاسه
(حنیفی) دشعرونو مجموعه ده چی زمونږ دروان جهاد
او مقاومت او زمونږ داتل ، میړنی او خدای پرسته
ولس دقربا نیو ، سربښندنوا و قهرمان نیو عکاسی پکسی
شوی ده دا دهغو دردونوا و پرهرونو خریکی دی چی
دروسا نودو حشیانه یرغل او بی شرمانه تیری پسه
نتیجه کی زمونږ د ولس له زړونو څخه پورته شوی او
بیایي دوی نو په توده غیر کی دتوپا نونوا و قیا متو
نویوه لویه دنیا کی جوړه کړی ده دا خریکی دی چی
درمندا و زوریدلی انسان د زړه خریکی دی د ژوند
یوا و تازه زخمونو خریکی او د دین او وطن په مینه
د سوزیدلو تنوا و اندا مونو خریکی

د بنا غلی (حنیفی) دشعرا و شاعری بسم الله
وده او غزونې د جهاد او مقاومت په غیر کی شوی ځکه
خوشا عری یی مقصدی او هر فمنده شاعری ده او د
ژور درد ، ژوندی احساس او سپیڅلی هدف څخه یی سر
چینه نیولی ده نو په زغرده ویلای شو چی بنا غلی
حنیفی یو درد مند او خوږ من شاعر دی او د جهاد د دځوانو
شاعرانو په لیکه کی د دریدو حق لری .

د حنیفی د شعر ښکلی او تانده شاعری چی دودی او
وړاندی ښه حال کی ده سری په پوره یقین

دوه ويشتتم

سره دا ويلای شي چی که هغه همداسی خپل ادبی زیبا را وهڅوته دا مه ورکړی نو د برتګ دروازی ورته خلاصی دی او د پیر ژربه د پخوشا عرا نوکتا رته ورسپړی او پښتوا دب تهبه . د قدر وړ خدمتونه وکړای شي .

زه د حنیفی صاحب دا دبی شخصیت په هکله دیرڅه ځکه نه لیکم چی خدای (ج) مکره په خپل قضاوت اوسنجاوت کی رانه تیری او تیروتنه ونه شي خود هغه د فرهنګی کوښښونو او قلمی جها دا ومبارزی ستاینه یولازم او مناسب کارګنم او سترګی پتول به تیری پوره نا انما فی او ظلموی .

هوکی ، هره هغه هڅه چی د جها دا ومقاومت د برییا - لیتوب په لاره کی کپړی په خپل ځای ښه او د قدر وړ کار دی او په همدی سلسله کی د ښاغلی حنیفی ددغی شعری مجموعی چا پیدل هم د پیرا رزښت درلودونکی دی .

زه په داسی حال کی چی محترم حنیفی ته ددغه قیمتی اثر د چاپیدو مبارکی وایم نوموړی ته د لازیات ادبی پرمختګ او رشد دعا کوم او درانه لوستونکی یی د شعری مجموعی لوستلو ته را بولم .

قلم یې کښاندا وزړه یی تپاند غواړم

په دیره مینه

امان الله نصرت

۱۳۶۹/۶/۱۱ ه ش

دشاعر پیزند لیک

ددی کتاب مصنف بنا غلی طالب العلم سدا لله
(حنیفی) صاحب چه داما ن الله زوی دعبدالله
خان لمسی په کال ۱۳۳۶ هـ ش کښی دلوگر
دولایت دبرکی برک دولسوالی دشیخیلو دپوتلسن
کلی په یوه غریبه، ولی دینداره او موء منه کورنی
کښی سترگی دنیا ته پرا نستلی .

حنیفی صاحب په خټه ستانیزی، په ستانیزیو
کښی پتک خیل او په پتک خیلو کښی بیا دشیخیلو
په قبیله پوری تړلی دی .

سره له دې چه دحنیفی صاحب پلار دا قتما دله
پلوه له ستونزو او وګړو سره مخامخ وو، خو له دې
کبله چه دی یو صوفی او دینداره سړی وو او له علما
نو سره یی خاصه علاقه لرله غوښتل یی چه دغه
دزړه توتو مشر زوی ددیننی او مذهبی علم زدکړی ته
وقف کړی، چه په همدی آرزویی لومړی په حنیفیی
صاحب باندی په خپل کورا ودکلی په جومات کښی
دعلم زده کړه پیل کړه .

حنیفی صاحب له ورکوالی څخه خورا ذهین او
پوه وو په ډیر ګرندیتوب سره یی واره کتا بونه
په خپل کور کښی له خپل مهربان پلار او دجومات
له ملا صاحب څخه ولوستل .

څرنګه چه دحنیفی صاحب پلار دده زکاوت وازمویه
نویی حنیفیی صاحب په کال ۱۳۵۰ هـ ش کښی له خپل
کورا وکلی څخه مسافر کړ او ددیننی علم دزده کړی
دپاره یی څرخ ته ولیږه حنیفیی صاحب دفقهي او

خلور ویشتم

مرفوئنی کتا بونه په کورکښی لوستی ووپه مدرسه
کښی یی د صرفوپه (مراح الارواح) کتا ب شروع وکړه
چه بیا یی دوخت په تیریدوسره دهیوا دبیلابیلو
سیموته د علم په زده کړه پسی سفرونه وکړل
او په څو کلونو کښی یی زیا تره کتا بونه ولوستل .
حنیفی صاحب دینوا خلاقوڅښتن ووله هرچا سره په
تیره بیا له خپلو همزولو طالبا نو سره به یی ښه
اخلاق او دیا دونی وپسلوک ساتل .

ده له پښتو شعرا و شا عری سره زیا ته مینه لرله
کله به یی چه دچا کوم شعر ترسترگو شو په ډیر غوربه
یی هغه شعر لوست او بیا به یی دهغه په معنی کښی
د ذهن مرغه په ډیره چټکتیا وزغلاوه ترڅو چه به یی
د شعر لبا ولبا با وحبوبات راټول کړل بیا به یی
تر ډیری مودی پوری د شعر په مطلب کښی دخپل فکر
آسونه زغلول ، همدا ووجه دده دمینی او علاقې سره
سم د تحصیل په هماغه لاله هاندها وستومانده و ره
کښی ده ته هم په کال ۱۳۵۲ ه ش کښی د شعرا لها موشو
ده به لومړی نعتیه کلامونه ، څلوریزی پښتولنسی
او غزلونه جوړول .

د حنیفی صاحب لومړی شعر داسی دی :

ما چه ولیده زیبا دیا ربشر : زړه بی یووړ لوله ما په یونظر
درنگ ساعت په زمکه پریوتم بی هوښه
نه می دم نه می قدم زخمی غیکر
د حنیفی صاحب غنهی شعرونه د مناجات شکل لری
دی خپل گان حقیر بولی ، دقیامت دلویی او وهم
ناکی ورځی له دهشت نه ویریزی ، دخپلو گنا هونو
د پښنی سوال لوی څښتن (ج) ته داسی کوی :

الہی تہ ہفہ ورغ کپی را آسانستہ
 چہ لہ ہر سپی ویزا روی موزا و پستہ لارہ
 خدا یہ زما لہ گنا ہونودرگسذر ششی
 دیریم دیریم شرمندہ ستا ددر ببارہ
 حنیفی صاحب دنوروشا عرا نوپہ خیر دپسر لسی
 لہ تا زہا ونمنا کی ہوا سرہ دیرہ مینہ لری دپسر لسی
 نری نری باران ، ددنگو غرونوپہ پلنوا وشگلنوا
 لمنوکشی بخملی کیا گانی ددہ پہ شا عرا نہ ما غزو
 دومرہ اغیزہ کوی چہ دپسر لی دزہ را بنکونکی ہوا
 اودکا ثنا تودخالق (ج) دقدرتونوستا ینہ پستہ دی
 شعرکشی داسی کوی :

پسر لی دی بیاتازہ مستستہ ہستہ
 ہری خواتہ دبلبلو شنو رصدا دہ
 دشبنم پہ خیرنری باران وریستہ
 وچسو کانہو غنی پورتنہ شنستہ گیادہ
 حنیفی صاحب ہم دنورومینا نوپہ خیردخپل
 یارلہ جورا وجفا خخہ دیرپہ تنگ را غلی دی بخت
 ہم ملگرتیانہ ورسرہ کوی ، دفانی نری لہ ریواجو
 نودومرہ مورشویدی چہ نورنونہ غوا پی چہ لہ بسی
 وفا دنیا اودنیا والوسرہ سازش وکپی اوخپل زہ
 درد داسی خرگندوی :

بخت چہ ونکپی یاری دنیا بہ خہ کرم
 چہ ونکسپی اشنایی آشنا بہ خہ کرم
 حنیفی چہ حقیقت تہ نظر وکرم
 وایم پریستہ دہ دافانی فنا بہ خہ کرم
 حنیفی صاحب چہ لہ ہری خوا ما یوس شویدی
 ہرچا دہ تہ شا کریدہ نولہ نا کا مہ دغرونولوری تہ
 غی اودا شعروایی :

خپل اوبل دوست او اشنا نشورا پاته
 داشنا دلاسه عرض وکړمه چاته
 حنیفی فنا دغرو په لسوري وړمنه
 ټول وطن خوشی کو مه پداشنا ته
 هجر (بيلتون) يوداسی ما یوس کوونکی شی دی چه
 هرڅوک تری نالیري . هجر يوداسی تبا ه کوونکی
 دشمن دی چه په هیچایي پیرزونه ده چه هوسا ژوند
 وکړی یار له یاره ورور له وروره ، زوی له پلاره
 مور له زویه او دوست له دوسته جلاکوی نو حنیفی
 صاحب هم له دی دردوونکی مرض داسی نالبت کوی :
 رسوانه ومه رسوا کړم بيلتانه
 گدانه ومه گدا کړم بيلتانه
 نه په سرا و مال خبریم نه پوهیږم
 لیونی سر په سحر اکړم بيلتانه
 د حنیفی صاحب دا شعرونه دی کتاب څخه پرته
 چه لولی یی نور شعرونه هم شته که خدای کره چي
 هغه په یوه قلمي (نا چاپ شوی) نسخه کښی
 لیکلی دی چه دوخت سره سم به هغه هم چاپ شی .
 دهغه کتاب د سړیزی له پاره یی داسی شعرونه
 لیکلي دي :

دا کتاب د غم د فتردی که یی گوري
 که دی مینه وی په زړه کښی ځان خبر کړه
 لارښوونکی برابر دی که یی گوري
 د حنیفی صاحب شعرونه ټول دستا ینی وړدی ځکه
 دده جذبه دیره ژوندی ، حوصله ئی دیره زیاتماو
 علمی قوه یی هم د دیرو شا عرانو په پرتله لوړه ده
 دده د شعری قوی ترجمانی دده دا شعر کوی .

هر طرف ته سترگسی اړوم پندیرم
 نا کر دومی دزړه غوڅ کرل تنابونه
 اوره کړی ییم دوخت دفتنــو ژرنــدی
 نابېره می نسکور شول دک جا مو نــه
 حنیفی صاحب په کال ۱۳۵۵ هـ ش کښی د عسکری
 خدمت دپاره جلب شوڅرنګه چه دی لاله تحصیــل
 څخه نه و و فارغ شوی نویی وغوښتل چه د دینی علم
 امتحان ورکړی ترخودا ساسی قانون سره سم لــه
 عسکری خدمت څخه وبښل شی .

همدا ووجه دخپل ذکاوت په رڼا کښی دهمغه کال
 دمیاشتی په ۱۵ نیټه دلوگر د ولایت دمرافعی پــه
 ریاست کښی دمدرسی امتحان په ورکولو پهلــو و
 لمبرو بریالی شوا و دهمدی کال دلیندی دمیاشتی
 په لومړی نیټه یی دمکلفیت له لوی مدیریست
 څخه د عسکری دمافی سند ترلاسه کړا وله عسکری
 خدمت څخه معاف شو له هغه رابیرته یی د ۱۳۵۶ -
 هـ ش کال دچنگاښ په میاشت کښی داقتصادی ستونزو
 له کبله ایران ته سفرو کړه لته لادی په کاربوخت
 ووجه د ۱۳۵۷ هـ ش کال دغواپی دمیاشتی په ۷ نیټه
 په افغانستان کښی کمونستی کودتا وشوه نویی په
 ایران کښی ژوند تیروول ناروا وباله ، دجهادی
 فریضی دادا کولو په غرض د ۱۳۵۸/۴/۴ هـ ش داسلام
 کلاله لاری هیواد ته راستون شو ددی کال دمرغومی
 دمیاشتی په ۲۰ نیټه یی واده وکړ .

د ۱۳۵۸ کال دشوردمیاشتی له ۱۹ نیټی څخه یی
 چه دلوگر دموء منو مسلما نا نو دیو مخیز پاڅون
 ورغوه په وسلوال جهاد لاس پوری کړاوترکوال

۱۳۶۱ هـ ش پوری یی دبرکی برک دولسوالی دآبجوش
دمرکزله مجا هدیو سره اوږه په اوږه په دیسره
میرانه ستری کیدونکی جها دوکړچی په یولپرسترو
جگړوکی سهم او دیوواتل مجا هدپه صفت ئی جهاد
وکړ .

په دی ترڅ کښی خوځله پیښورته دجهسا دی
اکمالاتوپه غرض ولاړ چه هلته یی دحرکت انقلاب
اسلامی له لوړرتبه مقاماتوسره مشوری اومفاهمی
وکړی .

په دی لړکښی خوځله دفرانسوی داکترانولسه
تیمونوسره له پیښورنه دآبجوش ترمركزپوری لاړچه
دآبجوش په مرکزکښی یی دډاکتری کلینک پرانسته
وکړه ترڅو دمجا هدیو له صحتی چا روسره خه ناخه
مرسته وشي .

کله چه دی په کال ۱۳۶۱ کښی پیښورته ولاړ
نو دحرکت انقلاب اسلامی افغانستان دلوړرتبه
مقاماتوله خوا دجمعیت طلبه حرکت په مرکزی
دفترکښی دامنډی دمرستیال په صفت وټاکل شوچه
بیا په کال ۱۳۶۲ هـ ش کښی دجمعیت طلبه دامنډی
کمیټی دآمرپه صفت مقررشو .

د ۱۳۶۳ کال دوږی دمیا شتی په ۲۰ نیټه یی
کورنی هم دملحد رژیم دمظالمولها مله پاکستان
ته مهاجره شوه .

څرنکه چه حنیفی صاحب په فرهنگی اموراتو
کښی یوڅه مهارت درلودنو په کال ۱۳۶۶ هـ ش کښی
دجمعیت طلبه حرکت دمدر محترم مولوی عمادالدین
په لاس لیک دخپلی قبلی دندی ترڅنګ دجمعیت طلبه

نه ويستن

حرکت دفرهنگي کميټي دشا ورتوب دنده همورکړای
شوه چه دخپل توان اوپوهي په درلودلو سره يـيـي
دحقيقت الاسلام جريدې په لانا يـيـيـيـي والي کي
ديا دوني ورکا مونه پورته کړل چه لاترا وـيـيـي
پوري په خپل دواړو دندو کښي په ډيره بيا وړتيا
هلي غلي کوي .

څرنگه چه مخکښي هم يا دونه وشوه چه حنيفي صاحب
دويښن ضمير څښتن دي او د وخت دفته گرو دفتن نو پـيـيـي
وړاندې يي ډير ژر دمبرا وحوصلې جام ډکيږي نو په
همدي ارتباط په تيرو څو کلونو کښي دا عصا بنـيـيـي
نا روغتيا له کبله له سترو ستروبي ما ريو سـيـيـي
مخامخ شو خود ډيرو ډاکټري معاينا تو او دواگانوله
خوړلو وروسته او س دصحت له پلوه خورا ښه شويـيـيـي
حنيفي صاحب دښوا خلاقولرونکي ځوان دي لـيـي
هرچا سره که پيژني يي اوکند په مينه او اخلاص
خبري کوي .

تل مدام له ده سره دتولني غم وي دده تـوـل
سوچونه اجتماعي دي نوله همدې کبله يي له شعرونـو
څخه هم اجتماعي خوندونه اخيستل کيږي ، په تيره
بيا دي غواړي چه د ديني مدرسو د طلبه کرامـيـي
تر مينځ نظم او پيوستون را مينځته شي تر څو د طلبـه
ووديو والي له برکته دهيو دتولي پرگني سره يـيـي
موتي او خپل آخري ارمان ته په ډيره چټکتيا
ورسيږي .

دا وودښا غلي طالب العلم اسد الله شيلـيـي
صاحب په هکله يوڅه معلومات چه په لنـيـيـي
ما دخپلو څيړنو اوچشم ديد په اس دمحترمـيـي

دیرشم

لوسونکوپه وړاندی ذکر کړل .

والسلام

ستا سووړو طالب العلم د محمد (کوهری)

فا

گڼه	سرليک	مخ
۱	مناجات	۱
۲	مناجات	۲
۳	ستا په راتلو نبي (ص)	۵
۴	خړېکي	۶
۵	سره يو موتي يو قوت شي	۸
۶	راځي چي سره يو شو	۱۰
۷	راته را	۱۱
۸	راپاڅه هله زر شه	۱۳
۹	له نظره ځني	۱۵
۱۰	وڅکه چي څمار شي	۱۶
۱۱	رالټوم	۱۷
۱۲	غاره غړي راشه	۱۹
۱۳	لوي کوي	۲۱
۱۴	متانت	۲۲
۱۵	حنيفي ته به د هيلو جام چپه کړي	۲۴
۱۶	ورانده شوه دنيا د مينی	۲۶
۱۷	له اروپا ځني	۲۷
۱۸	برزځي شيبی	۲۸
۱۹	څوک يو شاني څوک بل شان	۳۰
۲۰	د کشمير د غرونو بازه	۳۱

گنڀه	سرليڪ	مخ
۲۱	مجاهد ته	۳۳
۲۲	ماته خبري د پروڻ مه کوه	۳۵
۲۳	يم خوځيدلي	۳۶
۲۴	پاخون	۳۷
۲۵	د تکبير جگي ناري شوي	۳۹
۲۶	دښمن وټکوه	۴۰
۲۷	د زړه خواله	۴۱
۲۸	کارويار د عشق	۴۲
۲۹	جهادونه کوم	۴۳
۳۰	چي تسکين مي وشي	۴۴
۳۱	گريدلي نه شم	۴۶
۳۲	د شهيد په ياد	۴۸
۳۳	دغه سترې عاشقان به صبا نه وي	۵۰
۳۴	اور يمه لمبه يم	۵۱
۳۵	ډير ډير	۵۴
۳۶	لويه خدايه!	۵۵
۳۷	که زه شهيد شوم موري	۵۶
۳۸	ورتکور يي کړو ټپونه	۵۸
۳۹	هوډ	۶۰
۴۰	حسرتونه	۶۲

گڼه	سرليک	مخ
۴۱	د ميرنو وطنه	۶۴
۴۲	ای د سنگر زلميه!	۶۵
۴۳	شپېلی د انقلاب کی	۶۷
۴۴	څو به زما قلم گيلي ليکی	۶۹
۴۵	غلام د ستا	۷۱
۴۶	زما گرانه هيواده!	۷۲
۴۷	یتیم ته	۷۴
۴۸	شکوه او حکایت	۷۶
۴۹	دغسی بڼه یم	۷۹
۵۰	د مجاهد غږ	۸۰
۵۱	آزادی ته	۸۲
۵۲	د هری ټولو بانډو کی	۸۵
۵۳	سربښکته سرنګون دی	۸۷
۵۴	رانه لار	۸۹
۵۵	هغه وعدي دی څه شوی؟	۹۰
۵۶	څه د ظلم پیلامه وه	۹۱
۵۷	راباندی وژړل	۹۲
۵۸	والله چی مینی دی همت د ابدالی راکړی	۹۳
۵۹	مه راځه اختره	۹۵
۶۰	مسلمانان ولی؟	۹۷

مخ	سرليک	گڼه
۹۹	دی موجدونو سره څه وکړو	۶۱
۱۰۱	اسلامي ترانه	۶۲
۱۰۳	هلته دلته	۶۳
۱۰۵	نه می زړه ځنی صبر پوی	۶۴
۱۰۶	څو به گونگی یم؟	۶۵
۱۰۸	د وینی نذرانه	۶۶
۱۱۰	مناجات	۶۷
۱۱۱	زړه ته	۶۸
۱۱۲	د یتیم آه نه به جوړ درته طوفان شی	۶۹
۱۱۳	بهاره غوړ شه	۷۰
۱۱۵	افغانستان جوړو	۷۱
۱۱۶	د پسرلی موسمه	۷۲
۱۱۸	غما وطنه	۷۳
۱۱۹	د مجاهد آواز	۷۴
۱۲۰	د مجاهد د زړه څرېکه	۷۵
۱۲۱	له اسلامه قربانېږم	۷۶
۱۲۲	نوی وړمی ته گوره	۷۷
۱۲۴	درومی درومی وړاندی درومی	۷۸
۱۲۶	حماسی درسره وړه	۷۹
۱۲۸	دا اسلامي یون دی	۸۰

مخ	سرليک	گڼه
۱۳۰	پوښتنه وکوه	۸۱
۱۳۱	هغه څه ممکن شول چې به ټولو ناممکن بلل	۸۲
۱۳۲	ای وطنه!	۸۳
۱۳۴	د اسلام د کور پاسداره ستړی مه شی	۸۴
۱۳۵	ستړی او ستومانه شوم	۸۵
۱۳۶	غرونه سحرًا لټوم	۸۶
۱۳۸	تر کومه	۸۷
۱۴۰	په الحاد حملی دی نوی نوی	۸۸
۱۴۲	زمونږ جهاد دی	۹۸
۱۴۴	د مجاهد آواز	۹۰
۱۴۵	شاعر ته	۹۱
۱۴۷	ترانه	۹۲
۱۵۰	د مجاهد په یاد	۹۳
۱۵۱	بهاره راشه!	۹۴
۱۵۳	شهیدان می ژړوی	۹۵
۱۵۵	چی غزل ولیکم	۹۶
۱۵۷	بیدار شه!	۹۷
۱۵۹	خوځیدل دی	۹۸
۱۶۱	دی پښتون ته پښتون مه وایه	۹۸
۱۶۳	د میړنو وطنه	۱۰۰

مخ	سرليک	گڼه
۱۶۵	زه ټولې دنيا نه ستړې شوی يم	۱۰۱
۱۶۶	توري شپې به سبا کيږي	۱۰۲
۱۶۹	شهيدان به کله هير کړم	۱۰۳
۱۷۰	دا جزیي مو ولی مړی شوی	۱۰۴
۱۷۱	چی غزل ولیکم	۱۰۵
۱۷۲	د جنت په مینه	۱۰۶
۱۷۴	تر کومه	۱۰۷
۱۷۶	ستړی مه شی	۱۰۸
۱۷۸	دغم د پاسه غم	۱۰۹
۱۸۰	جورج بښه کور دی وران شه	۱۱۰
۱۸۱	غما د زړه ټکوره	۱۱۱
۱۸۲	لندن ته روانیږم	۱۱۲
۱۸۳	دا وږمی د آزادی دی	۱۱۳
۱۸۴	مؤمن زلمیه!	۱۱۴
۱۸۶	شهيدان لټوه	۱۱۵
۱۸۸	خپلواکی په طرف	۱۱۶
۱۸۹	ای مؤمنو افغانانو	۱۱۷
۱۹۱	راپاڅه هله زر شه	۱۱۸
۱۹۲	د مجاهد غږ	۱۱۹
۱۹۳	تکلونه	۱۲۰
۱۹۵	حماسی جوړوه	۱۲۱

مناجات

خُما خدایه ! ستا ولورته می فنساده
ستا په نوم می پیلامه ا وابتساده

هر عمل می ستا دپاره کری خا ونسده
خُما ناتوان له تا دنیکو تمنساده

ته را ووبشی توفسیق دپشو سبحانسه
گنی خُما فقیر دژوندنظام تساده

دیر عا جز یم هر عمل می دی نیمگری
دا ستا فضل می دهر کمبـــــوددوا ده

دوا ره لاس می پـــــسه زا رودرته نیولسی
لویسه خـــــدایه ! ستا رحمت بی انتها ده

بندگی سره می مینه په نصیب کری
دا می سوال دا می امید دا می دعاده

تہ رحیم ئی تہ کریم ئی تہ رحمن ئی
ستا رحمت دیر لہ دنیا اوما فی ہادہ

ہفہ ڄہ تہ راتہ را کیری ما عاجز تہ
چی پوئیلی پہ کی ربہ ستا رضادہ

پہ ما خوار "حنیفی" رحم و کبریٰ خدا ییہ
نیکی کمہ پہ ڄو چنڊہ می گنادہ

دھرت جونگرہ ۱۳۶۹/۴/۱۳ هـ ، ش

مناجات

لویه خدا یه یدزیه صبرا طمینان را
خوی خلت دشه سپیڅلی مسلمان را

دشیطان له دسیسو نه مامون نه یم
الهی له لغزیدلونه امان را

زه عاجزیم دا زمیښت وسسه می نشته
ته توفیق دا بتلا او مستحسان را

ته رحیم ئی ته رحمن ئی ته کریم ئی
ته په خپل رحم دنیکو وس او تسوا را

چه قدم قدم می تله په نیغه لار وی
ته عمل په سپینه لاره دقرا را

چی همیش می ژبه ښوری ستا په یادگی
داسی زړه داسی حلقوم داسی لسان را

چی له لاسه می موه من په ازار نشی
داسی کړه داسی عمل پدی جهان را

چی ټولی دمالحانو کی حساب شیم
داسی عمر داسی ژوند داسی ایمان را
چی کاته می دحرا مو په لورنوی
الهی داسی نظر داسی چشمه امان را

دگناه په رنځ بيماريم لويه خدا يده
لدى رنځه دسالم صحت درممان را

پا که ربه ستا دفضل اميسد واريم
دخپل رحم په درشل کي خپل احسان را

رحم فضل په ما خوا ر (حنيفي) وکړي
شنا عتد دواړو کو نو دجانان را

۱۳۶۹/۳/۱۴ هـ ش جها دکلي

ستاپه راتلو نبي (ص)

ما تي شوي تيارى دجهالت ستاپه راتلونبي (ص)
 ږنگي شوي ما نبي دجهالت ستاپه راتلونبي (ص)
 ټول بتان نسکور شول مشرکینو ملاوي ما تي شوي
 بلي شوي ډيوې دجهالت ستاپه راتلو نبي (ص)

ستاپه پيدا يېنت دا نسا نيت زمزمي پيل شوي
 لورپه لورنږي کي سعادت زمزمي پيل شوي
 ته وي ستا جمال وچي جهان ئي کړر نېا رنځا
 ستر تحول راغي احديت زمزمي پيل شوي

زړونه په شکل شول چي دحق پلو ته خوځي
 ږنگه کړي دنيا دبربريت جونگري وسوځي
 پر يږدي دباطل پلودحق حرم ته وه دا ننگي
 وړاني بتخاني کړي دو حشت مخکېان و ځپسي

نوردودحدا نيت دي په راتلو سره روڼا نه شو
 شمع دحق بلي شوي باطل ترينه ستوما نه شو
 لوړي شوي شغلي دا حديت دکهکشان پلور
 حق په زمزموشورسيده ترخبراسانه شو

خلاصی دروازي ستاپه راتلو درحمتونو شوي
 محسوه هر پلوته ترکمي دوحشتونو شوي
 کوردعبدالله نه دي چي نورپه بليدو شول
 وائي (حنيفي) گرانه سيقل دتوروزونو شوي

څړيکي

دادي ځماله زخمی زړه نه دزخمونو څړيکي
داله کړم کړم بدن نه ددردونو څړيکي

داله دردونوکړا وونونه نشأت کا نـــــــــــــــــدي
هرمجا هدته شهید دپرها رونیو څړيکي

داهره څړيکه دملت دزړه له تلنه ځنځی
را ولاړیږی تری جوړیږی دغمونو څړيکي

څړيکي دی څړيکی هر سنگرا وهر دگرکی څړيکي
دادمو منوپرگنوا وولسونو څړيکي

دهربا درده با احساسه بدن څړيکي وهی
داده یتیم دزړه دویښو او تپونو څړيکي

دادمليت دشا زلمیو له نیمگرو هیلـــــــــــــــــو
په لمبو سویو امیدونو حسرتونو څړيکي

هره خوا څړيکی ورته گوره دبیزلنه ولس
دادپیغلو توبه اورسویو امیدونو څړيکي

هريوگلام دی خريکه خريکه دشا عر پسه ژبه
خيژی آسمان ته دخوږ زړه دغزلونو خريکي

که هرڅو وايمه دردونه دقلم پسه ژبه
خلاصی به نه کړمه عالمه! دو ختونو خريکي

زه (حنيفی) به گوتی ماتی کړم چی ونه لیکي
دهربیوزله د بدن داندو مونو خريکي

۱۲/۶/۲۳۶۹ ه ش

د جمعیت طلبه دفتر

سِرہ یو موتی یو قوت شئی

ورونوارا ٽول په صداقت شي چي تسکين مي وشي
سره يوموني يوقوت شي چي تسکين مي وشي

راسره نه بنائی چي تاسوته خطاب کومہ
 خورب دپارہ را اوچت شی چي تسکین می وشي

دا دملت دهروگړی دضميــــــــــــــر آواز دی
تیرله دا خپل خیالی قدرت شی چی تسکین می‌شی

دیتیمانوگریکی واورى څه په کوکـوژاړی
په حال خبردخیلملت شی چه تسکین می وشی

موء من ولس مويپه سرووينوکی رنگين شوخکـــه
ورته په صدق په خدمت شي چي تسکين مي وشي

آخر به آه دمظلوما نونه لمبه لمبه شـو
له داسی حال نه په نفرت شی چی تسکین می وشـی

د شهید وینې څوښیدلې دې موجونه وه—
د داسې وینوپه عزت شي چي تسکين مي وشي

ولی ؟ ویده شوی ولی وینی درنه هیری شولسی ؟
راخی را پورته په همت شی چی تسکین می وشیی

دا به ترخوپه بیلوبیلولاروتله وی زمسونسر
په یوه لار په حرکت شی چی تسکین می وشیی

دخدای (ج) رسی سره را تېنگه کړی په گډه وروڼو
له تفرق نه په نفرت شی چی تسکین می وشیی

که مونږ همداسی کوسی کوسی خپل هدفنه درومو
بیا فلسطین نه په عبرت شی چی تسکین می وشیی

د (حنیفی) ترخی خبری ښی په مینـــه واورى
ورته غور غور ښه په دقت شی چی تسکین می وشیی

سکپ خوږ پېښور

۱۳۶۹/۷/۱۸ هـ ش

راځي چه سره يو شو

راځي چې يوله بله ورکړو د وروري لاسونو نه
له بيخه پريکړو دا ناولي غرضي لاسونو نه
د فننگرو دا فتنې او د سيسي کړو شنو نه
سره يو موټي شونا بودکړو او لځا دي لاسو نه

که سره يوشو بيا به ستونزي کړا وونه نه وي
بيا به په مونږ باندې له هري خوا بریدونه نه وي
بيا به طاغوت را ته سجدې د عظمتونو کوکوي
بيا به ټنګيلاک بيا به زبينا ک او يرغلونه نه وي

بيا به سرلوري په جهان يو غلامان به نه وي
بيا به آزا دبيا به خپلواک يو بنديوان به نه وي
راځي چې ځينې کړو منگولي د الله په رسي
بيا به سوکاله يوه مېش سترې ستومان به نه وي

که په اسلام سره را ټول شو بدبختي به نه وي
دا غريبې دا بي خوندي دا بدرنگي به نه وي
ا منوا ما ن به وي وروري به وي خوندونه به وي
نه به يرغل وي نه تاړاک دا بي وسي به نه وي

د (حنيفي) د زړه ټپونه به دوا دوا شوي
دا تور تمونه د اتيا ري به سپين رڼا رڼا شي
دا لځا د بېت به را نسکور شي کرملين کي ورو نه وي
د هرمو من د چمن گل به په سپر اسپر شي

راته را

خاونده اڊزڙه څړيکي تودځيگرکږه راتـــه را
 ښه سوزاوبښه کډاز پټ په صدرکږه راتـــه را
 چي ماتي پري تياري دجهالت او دوحشت شـــي
 سينه کي داسي نورلکه دلمرکږه راتـــه را
 چي مينه مي په زړه کي په موجونو بيل وکړي
 خالقه ! ستا دميني سمندرکږه راتـــه را
 چي تنده گرم پري ماته دجزا په لوي ډگرکـــي
 په ورځ درستاخيز (کي) آب کوثرکږه راتـــه را
 چي زړه مي په تپاندوي او په سرو لمبوور يتيـــري
 اي ربه ! داسي عشق دپيغمبر (ص) کږه راتـــه را
 چي کړمه تاړاکونه داسلام په دښمنانـــو
 غيـــرت او شجاعت دخیل حيدرکږه راتـــه را

چی عمر می تیری پری بندگی کی ستا خا ونده !
تول عمر په دارنگ شام اوسهر کړه راتسهر را

تاما م عمر می تیر په گنا هونو کی شور بښه !
درحم په خپو دمرگ سفسر کړه راتسهر را

بیری می ډوبه شوی د غفلت په سمندر کی
خا ونده دنجات ساحل گودر کړه راتسهر را

چی لوندد (حنیفی) گریوان پناه وښکوی سبحانه
چی اوښکی ترینه غی داسی بصر کړه راتسهر را

جها دکلی د جمعیت طلبه دفتر

۱۳۶۹/۷/۲۱

راپاڅه هله زړه نشه

خما د زړه ارامه خنډیدو سره راځه
نسیم د آزادۍ شه میكدوسره راځه

راوینښه را خوځیږه را روان شه ځما یساره
را پاڅه هله ژر شه له پیالو سره راځه

غمونه رانه واخه خوشالۍ کړه راپه برخه
ټول خم درسره راوړه له نشو سره راځه

دهجر په دنیا کی می مورال له لاسه ورکړ
راځه د زړه کی سره حوصلو سره راځه

زخمی په اندرون یم خولۍ نهوینښه غورځوم
ځما درنځ طبیبه درملو سسره راځه

تسرخښو بسه یسم په کړیکو ستاپه دراوپه دیار کی
تحفه د وصل را کړه دیدنوسسره راځه

جهان رنارنہا کہ دتیارو پـرـدہ گرہ خـیـری
بلیـسـرہ خـراغان شہ لہ دیوو سرہ راخـہ

پہ تن کرم کرم یم ستا دجبرپـہ نـسـری کـی
دخدای دیارہ راشہ کرشمو سرہ راخـہ

راخہ چی خوشنگرتہ لہا سلامہ قربانی شـسـو
مرچلو دجہادتہ لہ حملوسرہ راخـہ

چی سوربست رانسکور کـرو دالحادمورورتهـبورہ
ہمدد (حنیفی) شہ زلزلوسرہ راخـہ

زمونـر دشـمـیدوینـی سرہ گلونہ تـو کـوہ
بہار دخیلواکی شہ تـوکـیدو سرہ راخـہ

۱۳۶۹/۲/۱۶ دھجرت جونگرہ پیبنور

له نظره ځينی

ویننی مې څاڅی د زخمی زړه له پرهیره ځنۍ
اوسر په ناسورشی ددی دهرله هنره ځنۍ

پرهیره په اندرون یم له ناخوالو خلک
دیرناکراریم له زخمونو دځگره ځنۍ

له جافریاد وکړم دچاله لاسه کوگی وکړم
شبه ورغ ځوریرم له جفاوودبشره ځنۍ

داسی څوک نشته چی لاس را کاندی دخدای^(۲) دپاره
په جیغوسریم له کردو دلراویره ځنۍ

هرچا د امونه راته ایښی چی می گیرکزی په کی
پردی لاپریودی په زړه مورشوم له دلبره ځنۍ

ماداخل حال اوخپل روز گارهه گسپی ژړه وی
سترې ستو مانه شوم دهرسپی له دره ځنۍ

زه (حنیفی) پرېښته نه یمه ځاکی بنده یم
ولی ؟ پېسوی یم دخلکو له نظره ځنۍ

سکپ باغبانان پېښور ۱۱ / ۸ / ۱۳۶۹ ه ش

وځکه چی ځمار شیی

د توحید دمیو جام وځکه خو مار شـــه
د غفلت له خوبه وځو ځه بیدار شـــه

وځکه وځکه دغه می نســـه نشـــه شـــه
له هغه پس دعساقو دکتار شـــه

چی له سیلمی ټول دحق په نور روښان شـــی
دتوحید دگلو کرکوه مالیار ســـه

چی دی یون وی دنیکانو په کاروان کـــی
نیک خملت شه له کل بدونه ویزار شـــه

چی په حشرکی دعرش ترسیوری لاســـدی
ئی ولاړ نوخاص بنده دگردیگار شـــه

چی نصیب دی شفاعت دخپل جیب شـــی
په قدم ئی قدم کړده ترینه زار شـــه

حینفی چی ماته وائی ځان دی هیـــردی
دعمر (ص) دعدالت عالم بـــردار شـــه

۱۳۶۹ - ۸۰۲۱ هـ ش

سکپ باغبانان

پېښور

را التهرم

که نن وی که سباوی ټول جهان را لتهـموم
دزړه په سوز او څړیکو جهانیان را لتهـموم

اواز دانقلاب می زمزمه شه ترکشمیـره
په دنگو دنگو غروکی کشمیـریان را لتهـموم

بوتان به بیانسکور شی د دیلی په بت خانوکی
په الله اکبر به غزنو یان را لتهـموم

طاغوت به په گوندوټو له نړی کی کوټ په کوټ شی
شپیلی دانقلاب یم مظلومان را لتهـموم

خوځښت دی پیل شوی په هرلور دمسلمانـو
دشمـسـر په څپوکی مسلمان را لتهـموم

ويښ شوی مظلومان دی دالحاد په کور ورځیسړی
په کلیو پسې گرځمه ځوانان را لټـــوم

دیوال دېر لن مات کړا را دی د بیوزلانـــو
اوس پوری له آمونه بیوز لان را لټـــوم

چی ماتی زو لنی کړی ځان ازاد کړی غلامی نه
الهام ورته بښمه آذر یان را لټـــوم

په تورو تورو شوکی چی دیوی په بلیدو کړی
ختیغ نه ترلو یدیځه موه منان را لټـــوم

چی پورته جنازه دځمکی سر نه دبنکیلاک شی
په داسی پاڅېدو به (حنیفیان) را لټـــوم

۱۳۶۹/۸/۴ ه ش سږپ باغبانان

پېښور

غارہ غری راشہ

مونڙہ چي سلگي کڙي جهانيان په سلگوسرشولہ
لوي خلک خو پريږده ماشومان په سلگوسرشولہ

چيرته چي ځوانان کړم کړم خاوروته لار لـ
هله دلاله سره سره گلان په سلگوسرشولہ

کوم خواچي دوراري دژړاکوڼکي ناري خيـ
شاوخوا تري سخت زړي انسانان په سلگوسرشولہ

هرکورنه چي ورو ورو دزخميانو زگروي پورته شول
بيادهغه کور پريښتگان په سلگوسرشولہ

څنگه چي دپيغلو اوځوانانو هيلو اور واخيست
داسي ديو ي مړي شوي پټنگان په سلگوسرشولہ

کور په کور چي کونډي په ژړاژړا په کوکو دي
دغه راز شي پاس په سرموغان په سلگوسرشولہ

کوم یوغم به وژاړم دنیا غموپه مخه کسره
ما غونډی بی شمیره شاعران په سلگوسرشسوله

چاچی دیتیم په کریکو کریکو ژړاواوریسده
سترې شول له کریکو بیاستومان په سلگوسرشسوله

غاړه غړی راشه (حنیفی) چی سره کوکی کرو
زمونږ په حال ځنگلو کبی حیوانان په سلگوسرشسوله

۱۳۶۹/۸/۲۱ ه ش دهجرت

جونگره پشاور

لوبی کوئی

یوځوتنه زبیبونکی په انسان لوبی کـــوی
طاغوت دشرق او غرب په گرد جهان لوبی کـــوی

زبیبناک چی زبیبی وینه شپه او ورځ دغریبانو
په وینه دبی وسه آن په آن لوبی کـــوی

مظلومی پرگنی چی استعمار په بنکیل کی ساتی
ددغوپر گنو په مال او خان لوبی کـــوی

عزت ورځنی لوتی په آبروئی کری بریدونه
په ننگ او په ناموسئی هرزمان لوبی کـــوی

ترڅو به داسی کړی چی بیو زله به محکوم وی
په پتاو په حریتېی ظالمان لوبی کـــوی

بهار دمظلومانو خو همیش خزان خـــزان وی
شرکومه بی په کور سپیره خزان لو بی کـــوی

راځی چی سره یوښو یوآواز او یوقوت شـــو
ترڅو به موپه ژوند داسره لیوان لوبی کـــوی

ژپیره (حنیفی) دخپل ولس په حال ژپیره
په حق اوسرنوشتئی غداران لوبی کـــوی

متانت

زه خو خپلواک يم غلامی په ځان منلی نشم
دا دنگه هسکه سمله را کوزولی نشم

که می سرپری اوتن می بېدپه بېد قلم قلم شی
دبردگی زنجیر په غاړه گرزو لسی نشم

که ظواغیت راته یومو پی شی خو مړه می کړی
مرگ می قبول دی دزل ژوند تیرولی نشم

دغزنوی ، دابدالی ، دلوی میرویس په فېدم
اخلېم قدم دېل په لیکه باندی نللی نشم

که می په تن لمبی بلیری او سوځیرم په کسی
له خپل مسیرنه بل پلونه ستندالی نشم

که دمنصور په څیر می پورته کړی په دار ملگرو
که دبلال (رض) په شان می وړیت کړی په انکار ملگرو

اوبه می نه باسی دحق او حقیقت له کسر پی
دجنزله (رض) په رنگ به ځان کړم ترینه ځار ملگرو

لکه خبیب (رض) له قتلگانه به رابیرته نشم
کرم به په وینو دخپل تن جامی سینگار ملکـرو

زه (حنیفی) به خپل سنگر په وینو کرم ساتم
بیا به تاز ه دکر بلا کړمه یادگار ملکـرو

زه قربانی ته په وگر لکه حمزه (رض) ورځمـه
دخان ایثار ته همیشه یمه تیار ملکـرو

سکپ باغبانان پېښور

۱۳ - ۸ - ۱۳۶۹ هـ ش

حنیفی ته به د هیلو جام چیه کړی

تبا هی ته ور خوځیږی جـــــهان و رو و رو
دردوی می اختراع داسنـــــان و رو و رو

ټول جهان ئی مالامال که له اتهوم نـــــه
یوه ورځ به داجهان کـــــری نیـــــران و رو و رو

داتهوم مقابلی دی ســـــره کیـــــږی
وحشتو نـــــو ته بشردی روان و رو و رو

دی جونکـــــرو نه به جوړی هنـــــدیری شی
دبهارځای ته را درومی خـــــزان و رو و رو

که دا حال وی ټول بشر به ســـــره لمبـــــه کـــــری
طوا غیبت به پری ســـــره خپله سینـــــه کـــــری

* * *

لږ را ویش شی له خوبونوڅبه ولیـــــو
دهمت متی را نغـــــاړی کـــــریدلیـــــو

خوبه زبېښې رانه وېښې وينسه ټكونكسي
اي ځما دعقيدي ورونه سو سپيڅلو

چي له سيلمسي نه زبېښا ك او بكيلاک مات شي
داسي تره سره وكسي درديدلپسو

چي نابودشي ورته نن لا اتوم بم كسو
داسلام په دين مينوځوري دليسو

كه نه هرچاته به خپل كوره ديره كسي
جنيفي ته به دهيلو جام چيسه كسي

۱۳۶۹/۶/۶ هـ ش جمعيت طلبه حركت

ورانه شوه دنيا د مينه

پريږده غمازړکيه نوردميني لمن خوشي کړه
مپنه زياتي نشته داديا را وچمن خوشي کړه

ورانه شوه دنيا دميني ټوله گندواله شولـه
لاشه گوه نشين شه نفرتونو وطن خوشي کړه

مينه خوهغه وه چي دنيا پري رانسکوره شوه
و سوله لمبه شوله دميني خونه خپوره شوه
واوره غما دله جاي ئي پريښودنفسر تونوتـه
مينه چي په ليږد شوه دا خلاصنا وي سرتـوره شوه

اي د (خيفي) زړه گوتي څومره خوش باوره ئي
څومره ليوني ئي څومره خوش لـدي هنـره ئي
ستبرگي دي روني کړه چي کوهي ته ورلاهو نشي
مهدرومه گرنگ ته ورگډ شوي بي گودره ئي

له اروپا ځنې

زړه می په چاودون دی خدای کوڅلکوله دنیا ځنې
نډه یم لیونی خولیونی به شم لسه دا ځنې

گورکھول می خپل دی واک اختیاری وی لاس سره
ولی؟ پرېکړی کسیرې وروڼو پسې شالما ځنې

ما خودخپل تن په وینو تول وطن خړوب کړلو
ځی دویڼوې له دریا بود آریانا ځنې

گوټ په گوټ وطن کی یتیمان راته ژړا کوی
لیک غمخورئی نشته چی کرارئی کړی ژړا ځنې

بوروورا روکوندونه می دک کلی کورونه شول
چائی اوښکی وچې کړی فریادو کړم له چا ځنې؟

وران می جو ما تونه مدرسی اودنگ کورونه شول
اوس راته تول واک تراشلی کسیرې بلی خوا ځنې

څومره اتلان می پدی لارکی قربانی شول
څنگمه ئی زغمو؟ دا ووتول له ظاهر شا ځنې

دامی شهادت وچی سره پوځ سر راته ښکته کسه
زړه دکمون خوړین شوله بچو دا حمدا ځنې

لږد (خیفی) په دامه جوړولس زړه سواندی شی
ولی؟ بیا را درومی دامستان له اروپا ځنې

برزخی شیبی

مه کوی چی ټوله دنیا ورانه شی
 جوړی زلزلی شی انساني مينده محکومه شی
 وسوزی لمبه شی دبشرد عاظمی نړی
 سره دا ورتبی شی دنمر ود په لمبو زمکه بیا
 پورته شی لوخړی داسمان پلوته لوړی شی
 هیلې لولپه شی ارزوگانی په کی وسوزی
 پیل کړی له سره دریابو نه لیونی جپی
 هلتمبه سیراب شی دانسان وینوته تږی زړه
 هلته به آرام شی چی بشرله سیلمی ختم شی
 زړه به شی دمه شی چی مظلوم می وینی وختی
 مه کوی چی خونی موخرابی شی
 مه کوی چی زړونه بهرین شی لا
 مه کوی چی نور لاهم بهی رحمه شی
 پیل شی برزخی شیبی
 هرڅه رادېره شی
 سترې شی ستودمانه شی
 دغه انساني نړی
 مه کوی چی راشی الهی نظام
 هرڅه خپل څښتن ته ورترغاړه شی
 هرچا ته دخپلو کړوهنداړه ورته ووسپاری
 هلته به دحق اودباطل وزن ته ووکوری
 بیابانه (حنیفی) ته دطاغوت پلوسړښکته کړی

جهاد نه دهی قربان شهم

داستا دتوری شرنګ وچی دکفر کورورانیهی
جهاد نه دی قربان شهم کمون جرری غوڅیهی

داتهوی چی دجبر کوردی وران که په نیهی کی
دیوال دبرلین مات شو لیتوانیا هم آزادیهی

پرون خلق اوپرچم ونن ئی نوم حزب وطن شهم
خیری دی کله سری شی گلهمل رنگ شی بدلیهی

ازبک دی که آذردی که په نسل کشیهی
الهام له تانه اخلی ولسونه دی خوڅیهی

داستاله عظمتونونه جهان لوگی لوگی شهم
له متودی کاریم دوحشت خوڅیهی ما تیهی

الحاددی په نیهی کی په گوندواوسرنګون که
آسیا اواروپا کی دکمون تغیر ټولیهی

حنیفی ستاله همت نه نظر وچ اوسپیلنی شهم
سوربت دی رانسکورکه ورخ په ورخ ئی مختوریهی

خُوك پو شاني خُوك پل شان

خُوك په وینو کی لت پت دی خُوك خوشحاله دی میلی کری
د چا کور په کونډو دک دی خُوك بی درده دی نشی کبری
خُوك تودی ساتی مړچلی له اسلامه قربا نیږی
خُوك پا رکونډولندن کی د سرو گلبو تما شی کسری

خُوك د پلار قبر ته ناست دی په دردناک اواز ژړیږی
خُوك بیا خان دی په خندا دی ورغ کی یو کیلوغو تیږی
د چا بوری مور ته کوره دخپل زوی په غم ماتم کری
د چا بڼه کا ریرا بر دی په مزو یی وخت تیریریږی

د چا خونۍ شولی ورانی کنډوالی شی شول کورونسه
چا په ویمو د پردی زوی ودان کری بلډ نکونسه
چا ته غیرگی جنازی لهجه ا دی ډگر نسه را غلښی
خُوك خبر پهجه ا بڼدی کوی خپل تجارتو نسه

چا خړوب کړله په وینو دو طن دری ډاگونسه
چا بیا خرڅ کړو مونږ په نورو شورا خلاص پردی لاسو نه
چا په صدق رهبری کړو په ایمان دی هرکښتوی
چا راوړی گران وطن ته دا غیارو مسلکونسه

رب دپاره خلکو واورى خفتنى شوى را ته جسورى
آينده موډيرو خيم دى دسيسى شوى را ته جسورى
ضيفى مېتى را نغاړه دجهاد دكرته دانكـ
دخوبونو وخت تير شوى خطرى شوى را ته جسورى

دکشمیر د غرونو بازه!

دکشمیر د غرونو بازه! چې دشمن ته سر تیت نکړي
ای د ننک او پت او اوزه! چې دشمن ته سر تیت نکړي
سرو لمبو ته ور لاهو شه! سڼگرونه لا تا وده کـ
کشمیری نهضت پيشتا زه! چې دشمن ته سر تیت نکړي

آزادی د چمن گل شه! دکشمیر په دنگو غرو کی
د خپل واک وطن بلبل شه! دکشمیر په دنگو غرو کی
د دشمن په سر را پریوزه! آسمانی تندریه رنگ کی
د جها د دکاروان مل شه! دکشمیر په دنگو غرو کی

افغانی جها دنه اخله الها مونه وړاندی تله کړه
په تودو وینو تودیري سڼگرونه وړاندی تله کړه
د دیلی د شیا طینو ورته ماتی ککړی کـ
کړه د فتحې تر پړاو و جها دونه وړاندی تله کړه

دایمان په زور سمبال ئی چی همت دی کاسته نشی
 ددښمن توری ته دال ئی چی همت دی کاسته نشی
 ترروستی لمهی دژونده له دښمن سره جنگیږه
 ته عسکر دذا لجلال ئی چی همت دی کاسته نشی

ته دخپل حق طلبکار ئی په جرئت دی برکت شه !
 داسلام دباغ مالیا رئی په جرئت دی برکت شه !
 خپل هدف ته په رسیدی کهدخدای (ج) په لاره نیغ تلی
 حنیفی دزړه قرار ئی په جرئت دی برکت شه !

دکشمیر دغرونو بانه

مجاهد ته

غما پتمن زلمیسه ! تا ته سلام کوم
 غما هوډمن زلمیه ! تا ته سلام کوم
 ای ساتنمن زلمیه ! تا ته سلام کوم

تاله خوبونوویښ کړه
 دا خوبولۍ خلک
 تاپه پښوود رول
 دا کړیدلۍ خلک

ته د مظلوم حصا ئی تا ته سلام کوم
 د توروشپورنا ئی تا ته سلام کوم
 غما د چمن ښکلا ئی تا ته سلام کوم

تا مظلومان وژغورل
 د سره ښا ما رلستونۍ
 تا ټول جهان که خونډی
 دا استعمار له ستونۍ

ای با وفا اتلسه ! تا ته سلام کوم
 د نن سبا اتلسه ! تا ته سلام کوم
 ټولی دنیا اتلده ! تا ته سلام کوم

تا حما سی کړی جوړی
 د ځمکې سربا نښدی
 غلیم دی وټکۍ وو
 په هر دگرېښا نښدی

دیتیمما نوډا دښی	تا ته سلام کوم
دبی وزلانوډا دښی	تا ته سلام کوم
دغریبا نوډا دښی	تا ته سلام کوم

تا دکمون دا پیښم
جرړې را ویستلی
داسری وحشی لښکری
دی گوډی ماتی کرلی

جهان دی و خوځاوه	تا ته سلام کوم
دشمن دی و شرماوه	تا ته سلام کوم
وطن دی و لږزا وه	تا ته سلام کوم

ستابه صفت کوممه
که پدی وتوانیږم
دحنیفی جانا نه
ستاپه کړا وکړیږم

چرات دجمعیت طلبه دفتر ۱۳۶۹ / ۳ / ۲۰ ه ش

ما ته خبرای د پرون مه کوه

لکه دگل پانه رژیږم خزانو نو ســـره
عمرتیریری له ربړونو کړاوونو ســـره

داڅه سیلی اوتوپا نونه دی چی وړی^{می} پـــه مخ
لاس اوگریوان یمه دوخت له ښکیلاکونو ســـره

ما ته کیسی دسوکالی اوسبا ون مـــه کـــوه
نن راته گوره یا دبښتونه دپرون مـــه کـــوه
ویننه می زبښنی دزبښناک په لاس کیوتی یمه
له قصابا نونه می هیله دژوندون مـــه کـــوه

۱۳۶۹/۶/۱۶ هـ ش

با غوانان

یم خو حید لسی

یم خو حیدلی ما توم داستعمار ککـری
له سره کمون نه زیریدلی دمکار ککـری
دادپریبونوا و دوکوخاله بی وسـو ز و م
کرم به سرخمه دزبیبونکو اوغدار ککـری

را ته سربنکته سرنکون شول پر غلگر پوځـونه
پد تیښته لار له وحشی اوځنا ورپو ځـونه
توله نری کی شوی نسکوری دکمون برجلـسی
چی حنیفیا نوپه گوندو کـره سره سوډر پوځـونه

۱۳۶۹/۶/۱۶ هـ ش با غوايان

باشون

دا دوحشت تيارى به تيرى شى رنا به راشى
دا زادى ها ربه ترغا پوى لیلی بسه راشى

دا به دغروپه سروبيا شوغلى دلمرخپرى شى
بيا به پرا نيزى گلاب شوندى په خننـدا به راشى

دا شتراک زنجيره کوره چى توتى توتى شى
دا زادى ناوى که خدای ج کرل نن سبا به راشى

دغه آرزو به دا سلام دننگيالو پوره شى
چى شنه دولى دا زادى په آريا نا به راشى

دا د شهيدوينى دى نن سبا به را وړى ميوى
گورى سپرلى چى په تا توبى دبا با به راشى

دا راته زيرى د شهيدوينى په خوا را کوى
دخپل واكى طوطى الوتى په دى خوا به راشى

غا بن به شى مات دغا صبا نو دا سلام په توره
دخدای ج په امرله خندا دکه دنيا به راشى

تہ دہمت پہ پت سینگا رٹی سترگی ووغـرـوہ
دایمان تورہ درسره ستا مدعا بہ را شـیـی

تا کمره را وینبه دهرچا داآزا دی مفکـــــــــــــو ره
ستا په پا خون پسی پا خون له هری خوا به راشی

ورکوه ویندها سلام دحا کمیت په فنا طـــــــر
خزان وهلی گل اوبه کیره په سپر ابه راشی

حنیفی ورکړه دتن وینه توپا نونه جوړ کړه
تا ريځ د ننگ په می خمارکړه په ښکلا به راشی

دغه غزل چي تا سووولوست حُما دهفي ورکي قلمـي
نسخي نه ووچي دا يثا رمجلي له لومـي
گني نه ما ترلاسه کر: (حنيفي)

د تکبیر جگې نارې

شوپې

هندوکش په گز نگوکي د تکبیر جگې نارې شوې
د افغان ولس له توري هرموۀ من لوړې سملې شوې

د باطل په مقابل کي افغانان وتي ډگر ته
د آسپا د زړه په تل کي د جها د بلي ديوې شوې

د طاغوت خوله کړه ور ما ته د (مړوبس) نیکه لمسیانو
سره بنکي لاک هم خبرتي غوڅ کړ ملحدینو مني پری شوي

له آسپانده روپا ته خوځېستونه چي ورډه شوول
د جها د غما د ملت وچي سړي ویني نوډي شوې

د ا همت عظم متین دي د افغان په پرکنو کي
چي دروس وحشي لښکري ورته پیتی په سجدې شوې

چي د سوال د (برلین) مات شو د غما مجاهدات وو
د الحاد په شیا طینوله هر لوري نه حملې شوې

د زمونږ اسلامي یون دي خپل هدف ته په رسیږي
استعما ربه کوربه خيژي تري نه جوړي قافلي شوې

د سبا سترگه را خيژي توري شپي بهرون سحرشي
د افغان له دنکو غرو شي را څرکندي پلوشي شوې

سوربنا ما ردي بنورځولي (احمد شاه) د کور ز مریانو
(حیفی) د قافلي درومي هدف ته ورنیږدي شوې

دښمن وټکوه

وطنه ټول نیرن نیران شه سمن وټکوه
 ټول سنگرونه ټول سوفان شه دښمن وټکوه
 داچنبی مری کره غوڅه دهمت په توره
 ټول ورسته تندر دا سمان شه سمن وټکوه
 دملحدیو میندی بوری کره وطنه ځمما
 ټول ورته قبر کورستان شه دښمن وټکوه
 دکمونیزم کور خراب کره همت مرچلسه
 دسلمان ددر درمان شه دښمن وټکوه
 تا کرلی مانی سری لښکری غزنو ټا ټوبی
 لاورنه جوړ کړنگسنان شه دښمن وټکوه
 سینېدی رنک شوه د مظلومو بیرکسو په وینو
 ورته گلشن او گلستان شه دښمن وټکوه
 توره تیاره کره د سبا په پلو^{شو} بدله
 دپسرلی په خیر خندان شه دښمن وټکوه
 دا زادی دیوه کره بله دنگو غرو په سرو
 بیا (حنیفی) نه چیراغان شه دښمن وټکوه

د زړه خوا ته

چې ونه توکي گلو نه بها رخه کړم
چې نکورنکړی زخمونه نگا رخه کړم

چې خزان خپلې زړونه تازې نکړي
په دندو سترگو لیده د گلزارخه کړم

چې وطن مې رانه گـلـگلزارنکړي
داد دځان په غم کې ستړي مالیا رخه کړم

چې د کونډو بو روا وېنکې وچې نکړي
دا لیدرا ودا نیمگړي ، غمخوارخه کړم

چې داستر اسلامي یون رهبري نکړي
د قدرت په گدی مست او خوما رخه کړم

چې ملی وحدت پوښلی پسه کې نوی
په گونډونو ویشل شوی دیا رخه کړم

په هزارخه راه و مه پسرلیه
تیریده دې رانه څیرمه کنا رخه کړم

راشه راشه پسه رښتیا غیږې ته راشه
بیا راتله دې بې ثمره دوبا ره خه کړم

(حنیفی) چې نیمه خوا قبرننه لارشی
بیا یوازی دا وطن لاله زا رخه کړم

۱۳۶۸ / ۱۰ / ۱ هـ ش

بلف؟ تل با غوا نان

کاروبار د عشق

ما چي وليده هغه بنا ما رد عشق
په غضب ئي پما وکسر و ارد عشق

سرتريايه ئي ايره کړمه په زهرو
هسي بريو تم تنها بېما رد عشق

په دارود طبيبانو نه رغيږم
معلو ميږي چي دغه آثار د عشق

سرتور سر چيري کړيو ان ولاړمه غروته
داسي کړمه وارختا پر ها رد عشق

شوم تنها له کورا وکلي ځني ولاړم
خدایه ! څو مړه سخت دي کا راوبار د عشق

دا شنا په درکي خوار (حنيفي) پروت يسم
غمساز انسو تيار کړي دا رد عشق

جهادونه کوم

په اسلامي سپېڅلي لارکي جها دونه کوم
 دا اسلامي دين په دشمن به تا را کوننه کوم
 جزيې مي گوره چې خوا نيزې ورځ له بلې ورځې
 ځکه حملې پرله پسې په ملحد دينو کوم
 دنړيوال کمون ريښې به مي همت کړي غوڅي
 په صداقت يم خوځيدلي غورځنگونه کوم
 دا زادي په لوري ځم وړاندې قدم په قدم
 دمقدس هدف په لوري منزلونه کوم
 داستعمار ځنځير به مات کړم دمولا په مرسته
 دسره بنکيلاک به تالي څټوبه بریدونه کوم
 هغه مي وين کړل چي ويده ووپه خوبونو باندې
 لوی رهنما شوم دبېنونکي رب شکرونه کوم
 تورې تيارې مي کړلي ماتې سپين سبا په خاطر
 دسپاوون په لوري ځم په دين جنگونه کوم
 افغانستان کي مي کوډي دکفر وړاندې کړل
 آمونډه پوري په الحاد به تا را کوننه کوم
 چي يرغلگرې سرې لښکرې بي پته کړلي
 زه (حنيفي) به دهغه ځواک صفتونه کوم
 ۱۳۶۸/۱۱/۲۳ هـ ش باغوانان

چی تسکین می وشی

راته دلبر راته جانان شه ا چی تسکین می وشی
 راته په خوب کی نما بان شه ا چی تسکین می وشی

درپسی وینی تویهوم له خولی به لیسو لیسو
 راته طبیب راته درمان شه ا چی تسکین می وشی

کرم کرم یم گرانه ستا جدا ئی دلاسه
 کړه برما رحم مهربان شه ا چی تسکین می وشی

مدام کریز مه بیلتون می کړوی دلبر
 یوخل مونږ کړه مهمان شه ا چی تسکین می وشی

سکون می نشته لاله نده ورځی شپي تیروم
 راته سکون او اطمینان شه ا چی تسکین می وشی

لکه یعقوب (ع) درپسی پوند به شم په غبرگو سترگو
 په تصویر کی را عیان شه ا چی تسکین می وشی

ته می محبوب ته می جانان ته می سکون شه د روح
 نه می به حشر نگهبان شه ا چی تسکین می وشی

ستا دفر نر مو غرمو کی جل وهلی پروت یسم
 له رحمتونو ډک بان شه ا چی تسکین می وشی

مجنون خونه یم خومجنون صفت له ربه غوا یم
جهړه لبللی راسه هرآن شه ۱ چی تسکین می وشي

زه دغفلت به دنبا گي خوبو وړی به
ته می شفع به لوی مبدآن شه ۱ چی تسکین می وشي

دگنا هونوسمندرمی بیری ډوبه کړله
ته می ملاح او جالوان شه ۱ چی تسکین می وشي

دسحر با ده هله شابس رو نږه زرشه
خماله خوا بیغام رسان شه ۱ چی تسکین می وشي

زه (حنیفی) پاره کریوان کر مه ستا مبنه بهاره
ته می له خانه هم را کرا شه ۱ چی تسکین می وشي

۱۳۶۹/۷/۱۵ دکورا و فتر ترمنځ به موټر کی

پیښو

گریدلی نشم

دابه نر خود چاله ویری خه ویلی نشم
 زپگی خریکی به به پاگ بیا نولی نشم
 حوله می گنونکی نوی می بندی له لبکو خنی
 زپه می دردیری مگر دردا ظهارولی نشم
 یا به ا حساس محکو موم یا به می خلک وژنی
 دغدا رانو غداری جاته بنودلی نشم
 به زنجیرونو بسم تپلی دخیل کوروگو
 دخیل ضمیراً وارکا غر با ندی لیکلی نشم
 که غداری بیا بوم را با ندی تورلگوی
 خه وکرم خدا به ا غداری ورته پاگلی نشم
 داسی وخت را غی چی حق نریخ شو له زقومه خنی
 دامرا ونهی حکم چا با ندی منلی نشم
 دومره فتنی دی جی له خلکو سره لیوان جورسوی
 لدی لیوانوا سلامی حقوق ساتلنی نشم
 که په میدان کی ورته وایمه په خفرده سسره
 بیانی له توراوله نهمتنه خان ژغورلی نشم

داسی نومونه په سړی ږدی چی حیرت یم ورتسه
با وردی وشه چی بیا ځان تری خلاصولی نشم

دا زولنی دا ستعمار په ما تو مه ورونه سوا
زه د ښکیلاکرو غلامی خلکه منلی نشم

حق به لیکم حق به ویل کوم ترمـرگه پـسوری
دچا له ویـری خوژوندی ضمیر وژلی نشم

که می څوک گوته پری کوی یا می په دا رخیـژ و ی
ره به د حق ناری هم کرا ریدلی نشم

زه مسلمان یم له جو مات نه را یتلی یمه
له حق نه پرته په بل ډول گـډېدلی نشم

ما (حنیفی) دخدای (ج) رسی په صداقت نیولی
دچا زور وسوا ودبا ولاندی را تللی نشم

دهجرت جونگره پیښور ۱۳۶۹/۷/۷ هـ ش

د شهید په یاد

شهیده ستا دگرمو وینو طهارت ته سلام
 د ستا ایثارگان جا رول او د یاننت ته سلام
 پتېردی سپرود د دینمن د سرو گولیو په لور
 د ستا سنگر کورا و دیا را و شهیدان د ته سلام
 په پا کو وینو به دی حوری سره خالونه وهی
 په جنتو کی ستا مقام او منزلت ته سلام
 لوگی لوگی شوی له اسلامه قربانی دی ویکړه
 په وینو رنگ شوی ستا ایمان او شرافت ته سلام
 کرم کرم بدن دی گرانده شاهی ورکوی
 په وړخ د حشر دی جلال شان او شوکت ته سلام
 شهیده ویننی دی قبولی شوی د خدای ج په هر کی
 ستا درجو شو مرتبوا و کرامت ته سلام
 په وینو سور بدن دی وروره د ایمان نه شهیده
 د ستا غیرت ستړی مېرانی شهیدان ته سلام
 چی د حمزه رض په پل روان وی شهیدان ته په مینه
 د ستا خلاص میننی جزیی او صداقت ته سلام
 چی دا سزم بڼی دی سیراب کړ په سمیځلو وینو
 له گران سلام سره ستا میننی او الفت ته سلام
 چی د حسین رض شهیدیا د گار دی دوباره تا زه کړ
 د محمدص په دین شهید ستا همت ته سلام

چی پردشمن دی تر رستی سلگی حملی کولی
دستا ثبات عظم متین ا و طاعت ته سلام

چی په جها دکی دی قدم په صداقت ایسی وو
ستا دا سپېڅلوکا رنا مومجا هدت ته سلام

چی په مزا ردی ټوکیدلی دلالة گلونه
ستا دزیبا ښکلی مزا رزیب ا وزبنت ته سلام

چی رنکا رنک ښکلی جنډې دې په قبره پېزی
دستحریم ا وچا پیریا ل کی هر مست ته سلام

چی دکمون متې دې پرې کړې دا بمان په توره
ستا دهمت غیسی رسا ا و فراست ته سلام

تا دا لحد مور کړله پوره دجها دپسه دکر
شهیده ستا دا جها دی زورا و طاقت ته سلام

نن د لحد تغرتولیزی دنړی لسه مخه
(حنیفی) وائی ستا میرانی ا و جرئت ته سلام

۱۳۶۸/۱۱/۱۴ هـ ش باغوانان

دغه ستړی عاشقان به سبا نه وی

دا د سروگلـو دو را ن به سبا نه وی
 دغه ستړی عاشقان به سبا نه وی
 سور شمال به د خزان ورباندی راشی
 دغه باغ چمن بستان به سبا نه وی
 همدا واره عاشقان ځی له دنیای نه
 جفاکاره خوبرویان به سبا نه وی
 د دنیای گنر د شت ته گوره چی بدلیږی
 دغه واره شاعران به سبا نه وی
 (حنیفی) باندی به خاوری شیی ا مبار
 دی به ولاړشی صفت خوا ن به سبا نه وی
 به به تاج وی نه به تخت نه به شاهان وی
 فقیران ا ولسنکان به سبا نه وی
 گردیز .

اوریمه لمبه یم

خومره می را ویش کرله ویده زپونه
 خومره می آزا دکړل زولانه زپونه
 خومره پرگنی می را بیداره کری
 خومره ولسونه می یوموتی کرل
 خومره ولولی می زمزمه کرلی
 خومره جما سی می را ژوندی کرلی
 خومره تورتمونه می روپانه کرل
 خومره وحشتونه می نا بودکرله
 خومره دنگ سرونه می را خم کرله
 خومره خزانونه می بها رکړله
 خومره شومپلانونه می خنشی کرله

اوریمه

لمبه یمه

شمعه یم

دیوه یمه

* * *

سوزم وحشتونوکور

دا دنگیلاکونوکور

جوړمی نهضتونه کرل

ویش می ولسونه کرل

مات می تا پا کونه کړل
 غواړم اسلامی نظام
 نه منم دهری نظام
 نه دغداري نظام
 سوله او وروړی غواړم
 میندا سلامی غواړم
 پری میړدی چی اورشمه
 وسوزم کفری نظام
 راشی چی یومو پتی شود کفر خاله وړانه کړو
 ورکه ئی نطفه کړودا لله دزمکی سرخنی
 خومره می را وینن کړله ویده زړونه
 خومره می آزاد کړل زولانه زړونه
 اوریمه
 لمبه یمه
 شمع یم
 دپیوه یمه

* * *

خومره پاکی وینی را نه نلی شوی
 خومره خوا نکي هیلې می مړی شولی
 خومره شا زلمی می نیمه خوا شوله
 خومره پنیالی مییدی می بوری شوی
 خومره ملالی می شهیدانی شوی
 خومره پښتني پیغلې بی ورونوشوی
 خومره ماشومان می بی پلارونوشول
 خومره زانگوکانی بی ماشومه شون
 خومره دنگ کورونه بی خښتنه شول
 خومره جوماتونه بی ایما مه شول

خومره می را وین کړله ویده زړونه
خومره می آزا د کړل زولانه زړونه
اوریمه

لمبه یمه

شمعه یم

ډیوه یمه

* * *

مه کوی چی ورا نه به شی
خما د زخمی زړه په وینوسره خونه
آه به کړم سینی نه به دا ورلمبه رااو با سم
اوربه کړم لمبه به کړم د ظلم او وحشت دنیا
مه می کړوی خلکه

پریردی چی دا خپل نصیب ته وژاړم
پریردی چی غمونو ته وزگا رشمه
پریردی چی وحشت سره په جنگ یمه
ورا نه پری دنیا کړمه
کرم زړه پری یخ کړمه
پریردی چی دخپلو بیتیمه نوا ونکی وچی کړم
پریردی چی د گوندو تسلی ته لږوزگا رشمه
پریردی چی زخمی زړه می ټکور کړمه
پریردی چی دمه شم کړا و ونوستری کړی یم
پریردی چی تپونه (حنیفی) ته ورهکا ره کړمه
خومره می را وین کړله ویده زړونه
خومره می آزا د کړل زولانه زړونه
اوریمه

لمبه یمه ۱۳۶۹ / ۶ / ۲۰ هـ ش باغوانان

پیشور

شمعه یم

ډیوه یمه

چدیر چدیر

خدا به ! تهئی په هرجا مهر بان دیو دیو
ما غافل بنده کرلی خوځان دیو دیو

ستا صفت رحمان رحیم دی حمدا ربسه
مکرزه په خوب ویده کرم شیطان دیو دیو

یونظر دکرم غواړم لنا خدا بسه !
گناهونه می بی حده پریمان دیو دیو

ته می خدای ئی زه بنده یم ستا خالقسه
شرمنده به ستا پخوا بام روان دیو دیو

که راوه ببی گناوی حمدا ربسه
زه په خپله یم بی غوره انسان دیو دیو

حنیفی ستا په دربار کی په ژپا یم
محکه غرق یم پرگنا کی ببشاندیو دیو

لوپه خدايه؟

لوپه خدايه ! دزره صدق اوصفا را
توان دنيكوگوريز له بدوپه دنيا را

چي دا ستا رضا پوښلي په كي نــــوي
الهي له داسي كړو غني پنا را

ته كريم ئي ته رحيم ئي ته رحمن ئي
ته قا در ئي ته محيط په ټول جهان ئي

بريالي موكري پدي ستر امتحان كي
كوبنده دهرطا غو تا وهرشيطان ئي

افغانان سره يوموتي يو قوت كړي
مجهز ئي په يووالي په وحدت كړي

حنيفي ته به دا مړاوي غوتي گل شي
كه توان من ئي په اخلاصا وداقت كړي

که زه شهید شوم موری

که زه شهید شوم موری ته به ژپا نه کوی
ته به په چیغو چیغو شور و اویلانه کوی
دخدای (ج) په امر خمه د جنگ د گرتنه موری
په شهادت به خما کریکی و غوغا نه کوی

ستا په ژپلو بانندی خدای ج خپه کیږی موری
زما د شهید و وینوا جر سلبیږی موری
د ژپیدلو پر خای راته دوعا وی کوی
په تحمل او صبر رب خوشالیږی موری

قربا نومه وینه لکه حمزه (رض) په لکس
خورمه گولی د دینمن د زړه پر سرا و خگر
چی راته ونه ژاړی راته غمجنه نشی
که شم غلبیل غلبیل شمس پسر هر پسر

زما درگونو وینه را گرمه شوی موری
دا گرمه شوی وینه می خوتی دلی موری
یا به شهید شم په دین یا به بری خما وی
خما د ننکو نوکاسه را خوخی دلی موری

تا پښتنه غيږه کي په ننک روزلي يمه
 تا د ننگو نو په ټال کي زنگولي يمه
 تا به په مينه مينه را ته دښمن ښودلــو
 تا په پتيا ل کهول کي غښتلي کړي يمه

زه حماسي جوړوم زه زلزي جوړوم
 زه به الحاد ته موري نن هديري جوړوم
 زه دايمان په توره مجهز شوي يم
 زه سره اورونه وړمه زه هنکا مي جوړوم

که زه شهيد شوم موري پما وير ونه مه کړه
 زړکي ته ډاډ ورکوه خوشي غمونه مه کړه
 د (حنيفي) په وينا با ندي عمل وکوه
 خدا د قبر خواکي ویرما تمونه مه کوه

۱۳۶۹ / ۶ / ۲۵

جها دکلي

ورٿگور ئى گرو ٽپونہ

راشى راشى چى بنا ئسته ئى گرو قبرونه
تا وراتا وگرو ترينه شمس سره گلونہ

چى پەوينوئى تمام وطن گل کون کسه
ترى قربان مى شه پە مينه اندامونہ

دا سلام تبرى حرم ئى چى اوبسه کسه
راغى بل ئى گرو پە فبر خرا غونہ

چى نازک بدن ئى غوخ کرم کرم شو
خى چى ورشو ورٿگورئى گرو ٽپونہ

چى پە تن کى ئى سړى کرمى کولى شوى
له هغه زلمى نه جار شه ډير ميرونہ

چى شهيد شودا سلام پە سپينسه لارکى
مبارک ئى شه جنت کبى نعمتونہ

له هغه شهيدنه خا رځما ځگر شه
چى تا وده ئى کسرل پسه وينه سنگرونہ

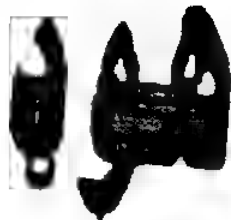
چی ئی سرپه اسلامی عقیده ورکړې
 ځی پوره ئی کړو سپیڅلی ارمانونه

ځی چی تره داسلام چوکات کی ووکړو
 چی به اخوله دشمن نه کساتونښه

کموویننی دشهید کما ئی نه ککړې
 بیا به نه وایو یو بل ته ای پښتونښه

(حنیفی) که دی جا می دتن کفن ککړې
 با وروکړه خدای (ج) به درکړې جنتونښه

دهجرت جونکره (کور) ۱۳۶۹/۷/۴ ه ش

که می غوینی په چروکتري کـــتري شـــی
تول بدن می په ارواري اري شـــی
دا سلام له عقیدی نه بڼه وانـــه وړم
که هدوکی می دتن زری زری شـــی

که په دی لاره کی وو مـــرمه مـــرنیم
نوشه یـــد بـــه بریالی یـــه پرنیم
خپل هدف ته بـــه رسا ا ورسیده یـــم
په نری کی به سرلوړی یم خـــنیم

* * *

دخلیل په خیرمی ودانکل لمبو تو ته
دشهید په وینو کـــرمو سنکـــرونه
سنکرونه دجا درا ته کلزار شـــول
عبرت نا که دزس می ورکړسرو پوځـــو ته

* * *

تیرتا ریخ دغزنسویا نومی ژوندی کسر
 استعما رته می ختیخ ازغی از غی کسر
 دالجا دجری می وایستی لسه بیخسه
 دکمون می ورته سورگرم نغری کسر

* * *

(حنیفی) دخپلواکی په لوری د رومه
 دبنکیل گروورته پریکړه دبنکیل لومه
 چی ترپایه بیا تا ریخ ته وی سرشکتسه
 تما می کفرزلیل کړه و مغمومومه

با غوانان

۱۳۶۹/۳/۲۲ ه ، ش

حسرتونه

په تقدیر کې رانه بڼکل دی کړا وونه
 په نصیب زما هزار هزار غم و نونه
 یوساعت می خوشحالی په برخه نشته
 په هجران کی می لوگی ټول ارمانونه
 چی دا خپل نصیب ته خیر شم ژړا راشی
 له چشمانو می شی سرخو ناب رودونه
 کاشکی نوی را پیدا په ستر دځمکی
 چی می نوی خباوری شوی امیدونه
 هر طرف ته سترگی اړوم رنډیږم
 ناکړو می د زړه غم و څ کړل تنه بسونه
 زه دوخت دفتن و ژر نسیدی بیم دل کړی
 نا بیره می نکور شول دک جا مسونه
 تورلوگی می له دهانه را بهر شو
 د فراق په اور می وسول اندا مونه

چی دجبر سمندریسم لاهو کسری
دنجات په لاس را نغله گود روینه

چی له ستونی می حلقه شوما ردزلفنو
هغه دم ئی په زړه را کړه لو تګونه

دا حادثی په کور را غله سیلابوسه
(حنیفی) لادخوانی په خوند پوی نسه وو

اسدالله (حنیفی) ۱۳۶۵ / ۱۲ / ۲۰ هـ ض

پېښور

د مېر نو وطنه

ځما وطنه دموء منوپرگنسو وطنه
 ای دباتسو رو ننګیا لیومیر نو وطنه
 ستا دپا میرپه گرنگونوکی بازان اوسیری
 ای دتا جکودا زبکو پښتنو وطنه
 تا تګولی خوڅوا ره پیرغلګر ځواکونه
 ای دغا زی مشک علم دتوریا لــو وطنه
 سنگرسنګر ئی ددښمن کودی دی ږنګه کرله
 دا بدالی دغزنوی دپیر گنسو وطنه
 درته سرتیتی دی دعصرطا غوتی ځواکونه
 دبا همته ولسونو دپښتنو وطنه
 دښتی میری دی ښا ئسته دی دلاله په گلسو
 دزړه را ښکونکو ښا ئسته ښکلودرو وطنه
 حنیفی تانه مها جردی لاله هانده گرځی
 دهرافغان دزړه سکون ددنگو غرو وطنه

ای د سنگر زلمیه!

ای دسنگر زلمیه! - ای زړه ور زلمیه!
 ستاله سنگره قربان - ای دلاور زلمیه!
 ای هوډیا لیه ځما!
 ای ننکیا لیه ځما!

دا یرغلگریو ځوښه - دا وحشت کړیو ځوښه
 تا سرنگونه کړل - دا سره سوډریو ځوښه
 دښک نیښانه ځما! - غښتلی ځوانه ځما!
 ستاله همتد قربان - موء من افغانه ځما!
 «تا کا رنا مویه سلام - ای نوریا لیده ځما!
 ای هوډیا لیه ځما!
 ای ننکیا لیه ځما!

ای دځوا کونو میره! - د نهفتونو میسره!
 کمون دی ویکساره - د غور زنگونو میسره!
 سلام سلام شه پیتا - رحم مدام شه پیتا
 درو می پهوراندی درو می - درب انعام شه پیتا
 کفر دی وپسیر زاره - ای خدکیا لیده ځما!
 ای هوډیا لیه ځما!
 ای ننکیا لیه ځما!

ته‌جها دونه‌کسوی - پری غورزنگونه‌کوی
 په‌ملحدینوبا ندی - همیش بریدونه‌کوی
 تا حما سی کپری جوپی - تا زلزلی کپری جوپی
 دسره وحشت په‌زوکره - دی هدیری کپری جوپی
 تانه‌لوگی لوگی شم - ای بریا لیه‌خما!
 ای هو‌دیا لیه‌خما!
 ای ننکیا لیه‌خما!
 ای مسلمان اتله! - ای دافغان اتله!
 دشمن دی ما توگو‌دکه - دتول جها ن اتله!
 دجگو غروزم‌ریه! - دسردروزم‌ریه!
 سره‌یرغل‌گزدی ماتکره - دکرنگو زم‌ریه!
 د"حنیفی" جانانه! - ای میرنیه‌خما!
 ای هو‌دیا لیه‌خما!
 ای ننکیا لیه‌خما!

۱۲/۳/۱۳۶۹ هـ ، ش جها دکلی

شپیلی د انقلاب کی

دهری زړونه به وچوی کمون به نا بودیـــــږی
 زمونږ په دنکو غرو کی دطا غوت زامه ماتییـــــږی
 ښکیلاک په زنکدن دی سائی ستونی ته را غلی
 شپیلی دا انقلاب کی دبری اوا زپوکیـــــږی
 که نن وی که سبا وی دالحا دمته به پری شـــــی
 کاروان دا انقلاب موخپل هدف ته ورلنـــــږی
 تیارۍ موکړې نا بودی توری شپې مو کړې په مخه
 دیوی دآزا دی مودتن وینی څکی بلیـــــږی
 داستری ستری هیلې به دهغی مورپـــــوره شـــــی
 چی کورنی کنډواله شوزوی ئی وینوکی شلتیـــــږی
 داستراسلامی ځواک به دباطل کوپړه کړې ماته
 مو منی پرگنی موښی په لوړمورال جنکیـــــږی
 دالویه قافله به موآخره هدف ته رســـــی
 بیړی دا انقلاب مودساحل خوا ته رسیـــــږی

دا سورداسرافیل دی که تکبیردا فغانا نسو
په غوږئی له هیبته سری ما نهی گوری نږیسری

بهاره راشه ! راشه ! چی رنگین دی کړوپه وینو
زمونږد بدن وینی لاله دینه هم گرمیو

که ناسته وی که ملاسته وی که ژوندوی که مرد ن
باربار (حنیفی) وائی په اسلام کسی دی تیریری

جمعه ۱۳۶۹/۷/۶ هـ ض

پیشور

خو به خما قلم گیلی لیکسی

بیا می قلم خوئی په خو حُبت شوتسرا نی لیکسی
 وینه تری بهیږی د سرووینو پیمانسی لیکسی
 ورا نی شوی کوډی د مظلوما نی خونی ږنگی شوی
 دغوکنسروالو نه دیتیم کوکی ناری لیکسی
 هره خوا بریدونه دی جنگونه دی مرگسونه دی
 جنک لیکسی وژل لیکسی بریدونسه ارحمل لیکسی
 کوم ظلم به ولیکسی نږی ظلم په مخه کږه
 نوک د قلم چووی چی د ظلم افسانی لیکسی
 خومره میندی بوری شولی خومره خوندي وراری شوی
 څنکه به توا نیږی چی دا ستږی حا دیشی لیکسی
 گوټ په گوټ نږی کی مسلمان سوخی ا ورونوکی
 لیکسی د بارو دودا ورونوسری لمپسی لیکسی

لويو بځيلاکونوپه بيوزلو جنسک تپلسی دی
خوپوری به جنک وی خوبه دا قلم جگری لیکسی

وینی دی روانی دریا بونه تری جورشوی دی
خکه می قلم ټولی کیسی په وینوسری لیکسی

سره پوځونه مات شول دموء منو پرکنوله خوا
هرقلم چی خوځی نوننگونه حماسی لیکسی

ژاړی (حنیفی) دمسلمان په حال په کریکودی
وایی لویسه خدایه ! خوبه خما قلم گیلی لیکي

۱۳۶۹/۷/۱ هـ ش د هجرت جونکره

غلام دستا

څوک چې وا وری خوږ شیرین کلام دستا
شی بیزار له بلی خوا پسه نام دستا

کله کله چې نظر وکړم خپل حال ته
وايم کاشکی وی نو کرغلام دستا

خبر نیمه په شام او پسه سبزه
مینی هیرکړ لږ صبح او شام دستا

سرنګون له غمه پروت یم په بستر کې
زه رنځو رد عمر کړم کلفام دستا

هسی مست یم لکه مست چې څوک شراب کړي
چې می نوش کړیو د مینی جام دستا

حنیفی له همد واړ ولاس پسه سربیم
چې می ولیده پسه نازیسو گام دستا

زما گرانه هیواده!

ځما گرانه هیواده! سلامونه درلیـــــــږم
 په ښو هیلو پوسلی پیغا مونه درلیـــــــږم
 سلام می په هر آن شه ستا په دښتوپه سیندونـــــــو
 سکون ځما د زړه ئی تیریا دونه درلیـــــــږم
 کمون خزان خزان کری د بار وتوپه لـــــــمـــــــږم
 دگلوکل دستوکی بهارونه درلیـــــــږم
 د سرووینو لښتی دی چی بهیـــــــږی ستا سینه کی
 ځما وینه درنه ځا رشه ډک جا مونه درلیـــــــږم
 تیارو دودو حشتونو دی فضا کـــــــږه خـــــــږه پـــــــږه
 ډیوی می بلی کری مثالونه درلیـــــــږم
 ورما تبه سره بوتان کړم په الحادیه مور کړم پور
 هیواده! ستا حرم ته تارا کونه درلیـــــــږم

موجونه ئى كړه پيل دشهيدوينى په جوش شوى
ترى جوړبه روډنيل شى توپا نونه درليښم

دالوئى قافلى به ستا ولورته درخوځيښم
دهجردنيا گى نه كاروانو نه درليښم

دستا په دنگو غروبه آزادى ديوى بليښم
كه نن وي كه سبا وي خرا غونه درليښم

هيواده ! خومره گران او خومره خوږئى (حنيفى) ته
ژړيم په فراق دى فريادونه درليښم

دهجرت جونگره (کور) ۱۳۶۹/۷/۲۷

پيښور

دا ستا ورو ورو سلگ و ته سه سلام
یتیم په ا ستا کو کو ناروته سه سلام

یودی دسو ی زړه له آه نسه لوگي
بل دی چا ودلو لو خو پښو ته سه سلام

چی ترمی اوښکی دی گرینوان تته دروممی
دا ستا دا وښکو قافلو ته سه سلام

دا سپیره مخ او بېر سردی گارشم
ستا په لمبو سو یو اسروته سه سلام

چی آرزوگانسی دی لمبه لمبه شوی
ستا دماشو م زړگی آرزوته سه سلام

چی دخپل پیلار په مزارکریکی وهی
ستا دا ماتم ویر غلبو ته سه سلام

په ورکو ته سو الی چی بی پلاره شوی
ستا دا بیوزله ورځو شپو ته سه سلام

ته چي دپلار فسراق ايره ايره کـــري
ستا خاوري شويو اميدوتـــه ســـلام

چي بي اسري بي سرپرسته شولـــي
ستا بي کسي اوحـــسرتـــو تـــه ســـلام

چي دنيستي تو پان پـــه مخـــه کـــرلي
ستا دالو خ سر خيـــري جا موته ســـلام

چي دکـــرا وژرندى ميده ميده کـــري
(حنيفى) وائى ستا دردوتـــه ســـلام

۱۳۶۹/۷/۲۰ هـ ش کپ باغوانان

پيسا و پيښور

شکوه او حکایت

دا وحشت دا و حشمتونسه
 دا یسرغل دا یسر غلغونسه
 چی مظلوم په کی کړیو
 دا تورتم دا تورتمونسه
 دا سپیره سپیره بیا دونسه
 دا سیلنی سختو پانونسه
 چی یتیم په کی لړزیو
 دا دلنی دلنی غمونسه
 دا دسوی زړه آهونسه
 دا ناخواستی دا ظلمونسه
 چی انسان په کی سلگی کړی
 دخترخی پله زندانونسه
 دخترخی پله زندانونسه
 دول دول شلاقونسه
 چی زغملنی ئی څو کښه شنی
 دبنسیدیا نیو کړا وونسه
 دغه دولس تیږز کلونسه
 دوحشی کمون تانگونسه

څومره وړانځو مړه ويجاړشول
 داځاورين ځاورين كوړونه
 دپكتيا دغرو سرونه
 كندها رېښكلې بېاغونه
 پېلمبوکې لو لپه شول
 گل غوغندې تنكې گلونه
 داساره ساره آهونه
 ددكونېدو آوازونه
 څوك ئې ناورى په غوږونو
 ددبوروپريا دونه
 داپه وينو سره لاسونه
 ددوخت سپيره ټانگونه
 انسان څنكه ژوندې پاڼې
 څومره سخت ئې شو له زړونه
 ددشوبلو تاړا كونه
 داتش لاسې غورځنگونه
 څه ځوانان وينوكې سره شول
 داله تنه بيل سرونه
 دادرانه درانه توپونه
 دادرجن درجن جا زونه
 څه زلمى ئې شهيدان كړل
 تله لږه وينو ډك رودونه

داپه هر کورکې ویرونه
 ژبغسړاندی امیدوننه
 څنگه وسول پسه لمبوکي
 تاریخی زاپه دودونه
 دانیمگری ارمانونه
 داسپیره سپیره مخوننه
 دمظلوموا قضا ناننو
 په نصیب شو له غموننه
 تیر شو تیر شو دیر گلونه
 دوام دارشول شخونونه
 (حنیفی) زپه به دې وچووی
 بس دی بند کړه نور شعرونه

۱۳۶۸/۹/۲۱ ه ش

چرا ت جمعیت طلبه دفتر

دغسی بنه یم

په اورسو ځم دهجرا ن دغسی بنه یم
په ژړا یم هرزما ن دغسی بنه یم

چی می مینی دخو بانسو ته نظروو
که می پاره شی گبريوان دغسی بنه یم

چی می شپی ورځی خوښی کی تیروولی
خودپه گرز م سرکردا ن دغسی بنه یم

چی دیندن به می کاوه دخپل جانا ن
اوس جداپه دیر ارمان دغسی بنه یم

چی به ما ورته کتل یارب به خندا کړه
اوس شپې لوی په گبريما ن دغسی بنه یم

د مجاهد غزل

خُما وطنه ستا له دنگو دنگو غرونه لوګــــی
ستا په سینه کې دجها دکر مومرچو نه لوګــــی

سنگرسنگرئی ددښمن خونه دی وراښه کړلــــه
ستا دپا میرا وهندوکش له کړنکو نه لوګــــی

دالها دجرړی دی خنثی کړی (ا حمد شاه) وطنــــه
په شهیدانو پنا ئسته ستا هدیرو نه لوګــــی

چی ستا په غیږ کې می خوبو نه دغرمی کولــــه
اوس دی دښمن سره په جنګ کې له غرمونه لوګــــی

په هر دیا رګی دی میشته دی موء مان وطنــــه
ستا دموء منو پرکنو له حوصلو نه لوګــــی

دتن په وینو به تا زه کرم ستا خزان کلــــو نه
که شم کباب په سرو لمبو هغو لمبونــــه لوګــــی

ریشتونۍ زوی دی یم وطنه قربانۍ می گــــوره
مینه دی برخه دایمان ده ستا درونــــه لوګــــی

که سی می ښخی په ځکر کی بې مونسو چــــری
ستا محبت کی ددښمن بېم جــــرونه لوګــــی

کهشم توتیه توتیه وطنه هیخ پروا می نشسته
خوستا دمینی له جزبوا وولولو نسه لکوسی

که می بدن تیکه تیکه شی ددبمن پیسه چرو
ستا مقابل کی ددبمن تیرو چرو نسه لکوسی

که دخترخی پله زولنی مبی لاس اوپیشی ماتوی
دومره مین یم چی له هغو زو لنونه لکوسی

که غرغره می کپی په دا رخوک د (منصور) پهرنگی
ستا په اړوندله هغه دارا و غرغرونه لکوسی

په غلیما نوبه دی میندی بوروم وطنه
ستا له دارا نوجوما تو نوا و جرونه لکوسی

نکرم خوبونه خومی ستا د بمن: خیللی نیوی
ستا د (کوکچی) اود (هلمند) یخوا وبونه لکوسی

چی مفتونه د سنکرا ودغا زیانلو کوی
د (حنیفی) له دا خوړو خوړو بیتو نسه لکوسی

۱۳۶۸/۱۲/۱۴ ه ش دهجرت جونگره

آزادی ته

ترخی ترخی شپی تیروم ستا درا تلوپه تمه
دکمون جر ری پری کوم ستا درا تلوپه تمه
دورورپه وینده تودسنگرپه خپله وینه ساتم
دځکروینه ورکوم ستا درا تلوپه تمه

دا دولس کاله دول دول کرا وړ نه گوره
پدی بهیرگی عزاب خه شها دتونه گوره
کلی باندي می شولی وړانی ستا په تمه باندي
دآزادی شمعی بلیره زندا نونه گوره

جنگ او جگری می له دښمن سره دپت کولی
په سرو لښکرومی حملی په مظانست کولی
دغلامی غنځیرمی غوڅ که دایمان په توره
دجنگ مرچلوکی می شپی په صداقت کولی

اوس تورتمونه کړه روښانه خپلو وړانکو باندي
دیوی کړه بلی په قبرودشهیدا نوباندي
دو را روښو رو په کریوان روانی او بکی کوره
لاس دتسل کیږده په سردیتیمانوباندي

د (حنیفی) په کران وطن کی ولولی جوړ وه
په مسلمانو پرکنوکی حما سی جوړ وه
آزادی سرکړه را وچت دلمر خا ته لسه لوری
دابدالی په مینه شپی وکړه میلی جوړ وه

شهیدان هیروی ولسی؟

کورپه کورکلی پهکلی یتیمان هیروی ولسی؟
دا په سرووینوکی لت پت شهیدان هیروی ولسی؟

کانی بوټی دوطن دی په سرووینورنگینه شول
شني تپی په لمبوسوی دپغمان هیروی ولسی؟

را تهنکاري چی دنگ غرونه دوطن درنه هیرشوی
لوری څوکی دپا میرا ودواخان هیروی ولسی؟

ټول وطن ئی درته ورا ن که دالحا دوحشی لښکرو
وحشتونه درنه هیرشول سره روسان هیروی ولسی؟

غرونه دښتی اومیری ئی په مینونو درته فرش کسری
په میراث له روس نه پاته ارمغان هیروی ولسی؟

چی یونیم ملیون ځوانان دی له اسلامه قربانی شول
داله دینه له اسلامه قربانیان هیروی ولسی؟

دا دکوندو پور وورا روفریا دونه ولسی نساوری
دا په ترمو ترمو وښکولوندگریوان هیروی ولسی؟

هديرى شوى درته جوړى له سپيڅلو شهيدانو
ترى تم درنه ورک شوى اتلان هيروى ولسى؟

چى ويا لى دى را روانى له هر کوره د سرووينځو
ترى جوړ شوى دا دوينورودروان هيروى ولسى؟

څومره پيغلى د وطن دى حسرتونو سره لارې
د غبرنگى نيمه خوا تللى ځوانان هيروى ولسى؟

د ملت په حال خبر شه د سره ورپه مينځ كى ژوند كړى
دهجرت په دنيا كى كى افغانان هيروى ولسى؟

ستا بهير درومى خوځيږى د هدف لور ته روان دى
دا په څه شوى پتى سترگى دا كاروان هيروى ولسى؟

حنيفى درته گويان دى د بلبـل په ژبـه واره
دا پتمن اوننگياللى افغانستان هيروى ولسى؟

۱۳۶۸/۱۲/۵ هـ ش جها دكلى

د هری ټولو بانډو کی

په هری کی ویر ژړا وه ، چی دوهمه کربلا وه
خومره وینی وی روانی ، څه د ظلم انتهیا وه
د آسمان لمنی سری وی ، ځای په ځای ناری سوری وی
هرسری وینوکی رنګرو ، وحشتونو نـظا ری وی

په هرات کی توره شپه وه ، خومره ستره سانحه وه
زبت زیات خلک شهیدان شول ، څه د غم پینه قصه وه

سری گولی را وریدلی ، هرخوا ویی بهیدلی
ټول هرات کی جوړ ماتم وو ، بوری میندی ژریدلی

توری وریځی را خپری شوی ، آرزوګانې هیلې مړی شوی
خوشال یو کدی وکړی ، د غم وپیری بسـتری شـوی

کورپه کور د بشارکو خوکی ، د هری ټولو بانډو کی
هرموء من په غم اخته وو ، د هرات د بختو میروکی

په هرات کی ویرا و غم وو ، هرخوا ژړا ماتم وو
تر می ترمی او بکی تللی ، هرسری سترگوکی دم وو

خزان توی کرله گلونه ، نیمه خوا شول اُ میسدوسه
 نن نه دولس کاله و پانندی تا پاک و خپله زپرونه

په وحشت لکه فضا وه ، په هرات کی ویر ژړا وه
 خومره میندی شولی بوری ، په هرکورکی وا ویلا وه

را خپری توری تیار شوی ، په هرات می زلزلې شوی
 روستنی اونی دکب وه ، چی له روس نه پری حملې شوی

خه دوینو رودروا نو ، په ژړا ځمکه آسمان و و
 دهرلوری دې وې مړې وې ، ز لزلې سره توپان و و

په زرگونو شهیدان وو ، په هرکورکی های فغان و و
 (حنیفی) له غم نه مړ ، چی ورا ن شوی خراسان و و

۱۳۶۸/۱۲/۱۵ ه ش پیسور

سربښکته سرفگون دی

بیدینی تفرتولیری دالحدزړه په چا و دون دی
سوروحشت به را پورزیری ورته شوی لوی تـسـرون دی

افغانا نوله همت نه د (لینن) فارمول خنثی شو
فلسفه نثی شوه مردوده را دبره ستر بدلـون دی

سره ښکیلاک زامه کړه ماته د (میرویس) نیکه لمسیا نو
استعما رکړی شوی غوڅی کورورا نشوی دکـمـون دی

د غرور له تخته پریوېست افغانی مجـسا هـدینـسـو
سورما دی ځواک افغانا نوته سربښکته سرنـگـون دی

سره پوځونه په گوندو شول دمـوء من ولس په وړاندی
آریانا په سردروکی بریالی اسلامی یـسـون دی

توری شپې بهرون سحرشی که دلوی الله (ج) رضاوه
دسبا سترکه راخیژی داشمال دسبـا وون دی

کوټ په کوټ ټوله نړۍ کی ولسونه پا ریډلـی
دطا غوت خونه ورا نیږی لور تر لور شوی پا ځون دی

دا نهضت دا فغانا نوبه ورمیږد کمون مسات کـږی
درومی درومی وړاندی درومی پوری وتی له جیحون دی

دآسیا د زړه له تل نه ستر بهیږدی خوځیـدلـی
دموء من ملت خوځښت دی کمون ټکه جگر خون دی

دا لجا دبت را نسکور کړد (محمود) نکور ز مریا نو
(حنیفی) داستا دشعر ځکه خوږ شرین مضمـون دی

۱۳۶۸ / ۱۲ / ۱۹ هـ ش جها دکلي

راڻه لار

له غمو ٿي په گريان ڪرم رانه و لار
له ڙائڻي تر گريوان ڪرم رانه و لار

چي مين ٿي ڪرم نظر ٿي په مان نوو
سک نيران ڪرم رانه و لار

گرفتار ٿي ڪرم په سترگو جا دوگرو
دبدن ٿي په سوزان ڪرم رانه و لار

يوستي لکه پتنگ په سرو لمبو شوم
بل رسوا ٿي په جهان ڪرم رانه و لار

خدايه ! څنگه بي وفامسي په نصيب شو
زيي دخيل ژوند په ارمان ڪرم رانه و لار

(حنيفي) نه بي جفا وي هيري نه شي
زي په لاره کي حيران ڪرم رانه و لار

هغه وعداں دې څه شوی؟

هغه حساس او هغه درک هغه جذبي دی څه شوی؟

هغه دردونه درسه هغه غوسې دی څه شوی؟

چی شپه وورځ دی په دښمن باندې بریدونه کول

هغه تودی تودی دسنگ ډکې حملې دی څه شوی؟

چی یرغلګرو سروروسا نوته دی ماته و رکړه

اتل ولی مجاهدت او حماسې دی څه شوی؟

چی خوبولی ولسو نه دی له خوبه ویش کړه

راپاړونکی خوځونکی ولوولی دی څه شوی؟

چی دیتیم په حال دی ورځ په ورځ په چیغې ژړل

هغه له سترګو سرخو ناباوري ویاړلی دی څه شوی؟

چی دې ملت سره لوظونه او وعده کولای

هغه دستور هغه وصیت او قوماندې دی څه شوی؟

په گردې میزچی له دښمن سره پلانونه تیارې

آدا فراط له زوره ډکې پټکې دی څه شوی؟

چی ته له خپل مسیر نه کور شوی دغلیم په لیکه

دملت سوال ته جواب ورکړه فیصلې دی څه شوی؟

د "حنیفی" د حسرتونو کور دی ږنگ او بڼګ کړه

هغه جزای زړه را ښکونکی بیانې دی څه شوی؟

هه د ظلم پيلامه وه

دا دشورکودتيا وه ، که دوهمه کربلا وه
 چمچه مست د کوله وينو ، خه دظلم انتها وه
 دا سمان لمنې سرې وې ، خه دغم نارې سورې وې
 هر سرې وينوکی رنگ و ، وحشتونونستارې وې
 دا دشورفا جعه وه ، خومره ستره سا نحه وه
 ازا دی سمعه ئې مړه کړه ، خه دظلم پيلامه وه
 سری گولی را وریدلې ، هرخوا وینې بهیدلې
 په کابل کې جوړ ماتم وو ، بورې میندې ژړیدلې
 تورې وریځې را خپرې شوې ، رزوکا نی هیلې مړې شوې
 خوشا لیکو کې وکړې ، دغم ویرې بسترې شوې
 دنگودنکو غروسروکې ، دپغمان بکلوتپوکې
 بلبلان په غما خته شول ، هندوکش په گړنگو کې
 غمدغم دپا سه غم وه ، کور په کور ویرا و ماتم وه
 ترمې ترمې اوبنکې تللې ، هر سرې سترگوکی نم وه
 خزان توی کرله گلونه ، نیمه خوا شولا میدونه
 نن نه دولس کاله وړاندې ، تا پاک وځپله زړونه
 دا دشورکودتيا وه ، چاستون کې ویسرژړا وه
 ازا دی طوطی بندی شو ، دبلبلووا ویلا وه
 را خپرې تررې تیارې شوې ، خپلوا کیو دیوې مړې شوې
 (حنیفی) حونه شوه ورا نه ، په وطن ئې زلزلې شوې
 ۱۳۶۸/۹/۲۳ هـ ش چرات د جمعیت طلبه دفتر

رابانندی و ژړل

زه چی آواره شولم جهان رابانندی و ژړل
دوسره پیر مظلوم سوم چی آسمان رابانندی و ژړل

ځکه چی په کورمی ستر یاغی فوت راودانسلکل
غرونه په زړه شوله د امان رابانندی و ژړل

زه خو پیر غریب وم ورک له کوره په لودی پسی
جنگ ته چی مجبور شوم زوړ او ځوان رابانندی و ژړل

وینی می شوی تویی د وطن په دښتو غرونو کسلی
وی ټوکل کلونه بیا با زه رابانندی و ژړل

کورمی چی نلا ولا دوخت وحشی لښکرو کسه
تشو دیوالونو کی بالان زه رابانندی و ژړل

زه ئی چی زندان نه ټل گاته ور روان کړمه
په په چوپه خوله بانندی زندان رابانندی و ژړل

څنگه به څوک نه ژاړی د ظلم انتهه گوره
هر احساس لرونکی آن په آن را بانندی و ژړل

وسوی غزوننی له قلم د (حنیفی) څښکی
نوک د قلم وچاو د قلمدان رابانندی و ژړل

والله چي هيني دي همت د ابدالي راکړي

وطنه ستا ښکلو درو ښکلو وورشش و ته سلام
ستا دنگو غرو ښکلو لاسونو پلنو ميرو ته سلام
د سر په بيه به لټانه د ښمنا ن شير مه
ستا دپا ميرا وهندوکش لوړو ته سلام

تا دي روزلي خپله غيږکي اتلان وطنه
دا حمد شاه "و" غزنوي "په خيرخوا ن وطنه
خما وطنه ستا سينه کي عظمتونو ويستم
تا پرزولي هميشه خپل دښمنا ن وطنه

د مسلمانو پرکنو د همتونو کو رڼي
د سيال دا ريو د ننگو نو غيږتونو کورڼي
تا ته کوي سورا ستعما رد عظمتونو سجدې
تد دخوا کونو غورځنگونو نهضتونو کورڼي

تا د وخت خونه کړه وړانده د همت په توره
تا دکمون زامه کړه ماته د وحدت په توره
تا په کونو که د بي پته کمونو نيزم
د سره ښکېلاک مري دي سري کړه د عظمت په توره

تا نه زارشوی په لکونوا فغانا ن په مینه
 لاهم زار پری ورته گو ره شالمنیا ن په مینه
 یوشهید پری بل وردرومی شهادت په طرف
 پروا نه گوره څنکه څرخي دنیرا ن په مینه

زه "حنیفی" ستا په جونگره کی لوی شوی یمه
 خدای (ج) گو هیواده طوفان ونولې زولی یمه
 واللہ چی مینی دی همت دا بدا لی را کړی
 دوخت ظلمونو ستا سینه کی په ورسوی یمه

مه را خه / خنسه!

مه را خه! حتره ادا ز مون زورا نوکورو نوته
نشند خندا گانی خه را غوا ری دی غمونو ته

هرکورکی ماتم دی ویر ژا وی فریا دونه دی
خنگه به دی لما نخو کوره جنگا و جا دونه ته

لاپته را نه لری خندا گانوته وزکا رنیـــــو
ولی را روان نی سروپه ویسوسنگرونو ته

کورپه کوردوینوسی ویا لی گور دروا نی دی
وگوره دپیغلوپه سرووینو سرو لاسونو ته

مدرا خه! خسه! دا زخمی زپونه سکنی ولسی
وگوره دکونده و بور و ورا رو فریا دونه ته

دولس کاله وشول چی زمو وویی روا نی دن
وچی نه شوی گوره تری روا نویلابونو ته

خرمه زامی ورکشول خومر دپیغلی نیمه خوا شولسی
ان دشما خسه! لپخو وگوره ظلمونو ته

خومره مدرسی اوجوما تونه موروسورا ن کـرله
ورشه ورته گوره زمونرورا نوجوما تونو تـسه

زمونردیتیمما نوترمی ا وبنکی غی روا نی دی
وگوره اختره ادا دا وبنکودریا بونـوتـسه

کلهی شولی وینی ترموا وبنکولدریا ب سـره
زیری دحریت دی دا بیوزله ولسونـوتـسه

وینی به کپی بلی نن سبا دا زا دی دیـوی
ای اختره ا تم شاه انتظا روکړه وختونـوتـسه

درومی (حنیفی) دا قافله به خپل هدف ته غـی
نه گوری دهیچا خندا کا نوا وویزونـوتـسه

۱۳۶۸/۱۱/۲۵ هـ ش با غوانان

مسلمانانه ولی؟

په پلورل شویو پسی لاری مسلمانانه ولی؟
 په رتدا دکی خیر غواړی مسلمانانه ولی؟
 د حنیفی مذهب سپیڅلی اژدی خوشی کړلایه
 د دینک کړنک په سرو لاری مسلمانانه ولی؟

له مقدسی لاری کوږسوی ضلالت په لیکه
 مذهب دی پریښود شوی روان دوها بیت په لیکه
 په حق دی سترگی شولی پتی دبا طل ملگری
 موء من افغان وی اوس دی وینم شرارت په لیکه

ته د چمن تکل کوی خوشی بیا بان ته درومی
 د جنت لاری لتوی خیر شه نیران ته درومی
 حق درته ښکاری سری سکرو تې د غلیم په ژبه
 سترگی کړه لوخی بیخبره ئی زندان ته درومی

له نا جیه فرقی بهر شوی بی همته څلره؟
 د حق له دلی مرورشوی بی همته څلره؟
 د مسلمانو په ټولنه کې فتنې چیسوړ ووی
 ما ردلسنونه به بهر شوی بی همته څلره؟

د حق له کړبڼې منحرف شوی د لوتونو په لور
 دوها بې (جمیل را مان) دنیرنگونو په لور
 کوردی خراب بیری د وېه شوه خبر شه په ځان
 پلوری ایمان درومی روان ئی کنړونو په لور

د (حنیفی) افغانستان کی دی ماء وانهوینم
 توری تیار دی دی په مخ درته رنانهوینم
 هسی فتنی را جوړوی ځما د ملت په لور
 مینځ دا حنا فوکی دی ژوند، پاته، بقا نهوینم

۱۳۶۹/۱/۲ هـ ش جها دکلی

دی موجونو سره څه وکړو

خدایه له دی ستونزو کړا ونوسره څه وکړو
ستا په دی جهان کی دی غمونو سره څه وکړو

شپه چی سبا کیږی نوی نوی نیتنی سرباسی
موج وهی فیتمنی دی موجونو سره څه وکړو

خلک پاسبانسی دضلا لت او بدعتونو ککړی
مونږ دی ضلا لت او بدعتونو سره څه وکړو

ستاد دین په لار کی خدایه خلک راته خنډ شول
دیرو رځنی تنگ سو دی خنډ ونو سره څه وکړو

نوی نوی لاری ئی په دین کی را پیدا کړل
دی اغوا کونکو فریبو نو سره څه وکړو

نوی مسلکونه را پیداشول دا سلام په نـــــــــــــــــوم
کړوښی په ژپادی مسلکونو سره څه وکـــــــــړو

څوک شوه وها بی ، څوک مودودی، څوک پنجپیری شوله
اور دضلال بل دی دی اورو نوسره څه وکـــــــــړو

سناپه خوړ اسلام باندی له هرپلوه برید شووی
کوم یو برید به شنو کړو دی بریدو نوسره څه وکـــــــــړو

بل طرف موکورکی دنفاق (زقوم) ریشی کـــــــــړی
وائی (حنیفی) دومره کوندونوسره څه وکـــــــــړو

ته راسره مل شي ټول مشکل راته آسانه کـــــــــړی
مونږه یو عاجز دی گړنگونو سره څه وکـــــــــړو

۲۵ - ۸ - ۱۳۶۹ هـ ش

دهجرت جونگره پيښور

اسلامی ترانه

درومی سنگرونوته په مینه ځی روان دی

دا مجا هدا ن دی دا مجا هدا ن

دا اسلامي ستره هضنه، جوړ شوله مؤمن ملت، جوړ شوله مؤمن ملت

تیرچی له بچوله مال او سره دا وله ځان دی

دا مجا هدا ن دی دا مجا هدا ن

درومی سنگرونوته په مینه ځی روان دی

دا مجا هدا ن دی دا مجا هدا ن

ویښ ئی ملتونه کړل، جوړ ئی غورځنګونه کړل، جوړ ئی غورځنګونه کړل

تللی انکا زی ئی د تکبیر تر کهکشا ن دی

دا مجا هدا ن دی دا مجا هدا ن

درومی سنگرونوته په مینه ځی روان دی

دا مجا هدا ن دی دا مجا هدا ن

دا اسلامي مینه ده، خوندلری شرینه ده، خوندلری شرینه ده

دا چی په لکونوله اسلام ځنی قسربا ن دی

دا مجا هدا ن دی دا مجا هدا ن

درومی سنگرونوته په مینه ځی روان دی

دا مجا هدا ن دی دا مجا هدا ن

مات ئی سره پوځونه کړل، ویښ ئی ولسونه کړل، ویښ ئی ولسونه کړل

دیر ئی پهنری کی شرمولی کا فسران دی

دا مجا هدا ن دی دا مجا هدا ن

درومی سنگرونوته په مینه ځی روان دی

دا مجا هدا ن دی دا مجا هدا ن

غواړی اسلامي نظام، نه مني دهری نظام، نه مني دهری نظام
ځی دجنک ډکړته نوميا لسی قهرمانان دی

دا مجا هدا ن دی دا مجا هدا ن

درومی سنگرونوته په مینه ځی روان دی

دا مجا هدا ن دی دا مجا هدا ن

کفرا و تورت م سړه، هربا طل ستم سړه، هربا طل ستم سړه
کری به جها دونه با همتا افغانسان دی

دا مجا هدا ن دی دا مجا هدا ن

درومی سنگرونوته په مینه ځی روان دی

دا مجا هدا ن دی دا مجا هدا ن

دا د (غزنوی) بچیان، دا دابدالی بچیان، دا دابدالی بچیان
دا د (حنیفی) دسترهدف پرا د ران دی

دا مجا هدا ن دی دا مجا هدا ن

درومی سنگرونوته په مینه ځی روان دی

دا مجا هدا ن دی دا مجا هدا ن

۱۳۶۸/۱۰/۲۹ هـ ش جها دکلی

هسته دله

هسته ماتم هسته ژړاوخ ————— وړم

دلته کتکت دناز خداوخ ————— وړم

هسته دسرووینو لښتی بهی ————— ی

دلته مزو دلته جفا وخ ————— وړم

دلته لگیادی ښی ښکلی ج ————— وړه وی

هسته می ورا نوطن بیا بیا وخ ————— وړم

هسته یتیم پسه کریکو کریک ————— وژاری

دلته سیلونو تماشا وخ ————— وړم

دلته آرام آسوده ژوندته گ ————— وری

هسته دتوپ او ټانکدرزاوخ ————— وړم

هسته انسان په سرو لمبوکی س ————— و زی

دلته چیفانو تویتا ————— وخ وړم

دلته لوټونوسره لوبی کیـــــــــــــــــږی
هلتته دکوندو واویلا و خـــــــــــــــــوړم

هلتته په وینو غرونه بوټی سره شول
دلته دغدر انتها و خـــــــــــــــــوړم

دلته په ژوند زمونږه لوبی کـــــــــــــــــوی
هلتته دویمې کر بلا و خـــــــــــــــــوړم

هلتته کورونه شول له سلیمې میراث
دلته زمونږ په سر سودا و خـــــــــــــــــوړم

دلته نفاق له خپله حده تیر شو
هلتته دبور وو پر غو غا و خـــــــــــــــــوړم

هلتته دپیغلو هیلې خاوری شـــــــــــــــــولی
دلته رندانو بی حیا و خـــــــــــــــــوړم

دلته خیانت کوری موجونه وهـــــــــــــــــی
هلتته تور تم په آریانا و خـــــــــــــــــوړم

یو (حنیفې) دخلکو زړونه چـــــــــــــــــږی
بل ئی ترخی ترخی وینا و خـــــــــــــــــوړم

نه می زړه ځنی صبر پری

ننن می زړه دمدینې په طرف کیسری
هغه لوی مینا ری می بیا یا دیسری

یا مرغنه وای چی الوتی په هوا وای
له غمو نو می زرگی پسی څوریسری

ای نسیمه یارته وایسه سلامو نسیمه
چی دا خوا رمین دغم په اورسو څیسری

نه قدرت نه می طاقت شته نه ورتلای شم
نه دولت شته نه دیسدن راته رسیسری

څما حال له جدائی ځنسی خراب دی
نه وصال شته نه می زړه ځنی صبر پری

(حنیفی) به تشنه لب لسه دنیا څمسه
په زرگی می دمرگی شمال وریسری

خوبه گونگی یم؟

خوبه ناست یم پته خوله خوبه گونگی یم
خوبه بت غوندى بى غره تـشـش لـرگى یم
نیت می کړی نوربه سپین درته ویل کړم
خوبه ستا خوښی دپاره ورین تندى یم

خوبه ستا خاطر دپاره ضمیروژنـم
خوبه تانه نظرو چا وسپیلنـى یم

ما خوستا دپاره دیرڅه پسه ځان تیرکړل
مکرستا په وړاندې تش په نوم سړى یم

ستاله لاسه می سړى وینی هدر درومـى
واوره زه بېت شکن محمودلسمى یم

ما خوفته درته راوړه له سنگـرنـه
ته تیرنه شو لى له خپل شخصى نظرنـه

* * *

ما خووکال بى شمیره کړا وونـه
مات را مات می کړه دروس وحشى پوځونـه

ستا په ویسل او قوماندده می وینه ورکړه
ورغ تربلسی می تاوده کړه سنگرونـه

ستا ویل ځما لېک لېک ځواب وو
پدی لړکى می زغملی تکلیفونـه

کورمی دک دی له بیوز له یتیمانن
په ژپا ژپا کپری پلارته اوازونه

هره خوا دبو رو ورا رو چیغی ا ورم
له چشمانوئی را غی ا وښکی رودونه

تیرشوم تیرشوم زه له مالها وله سرنه
ته تیرنه شولی له خپل شخصی نظرنه

* * *

ما ویل ته به غما په غم غمجن ئی
ته به غما په کپرا وونوکپرا ومن ئی

غما تیرپه وینو رنگ زړه می پارهدی
ما وی ته به را سره په زړه دردمن ئی

غما دتن په وینو هره تیرپه سره شوه
خدا ی^۲ خبرچی ته لاڅه ته هیله من ئی

کورمی ورا ن کلی می گد جومات می ورا نشو
ته خندیرې خوښ خندا ن په هر وطن ئی

حنیفی به ستا له کړونده لیوننی شئی
ته ورگد دزیر وگلوپه چمنن ئی

زړه می چوی ددی دهرله هنرنه
ته تیرنه شولی له خپل شخصی نظرنه

د وینې نذرانه

زه دجهانیا نونا کړدوکړم دیوانسه
غواړی چی می وتړی ولچکا او ز و لانسـه

وخت په وخت جوړیږی راته خلکه دسیسی نسوی
څوک می زبیشی وینه څوک می پلوری رندانه

چا می په گریوان کی دغرض لاس را بندکړی دی
څوک بیا راته بولی دبنکیلونو تـرا نـه

یوخوا فتنگرو دفتنوجال غوړولی دی
بلخوا می پوره نـده دویـنی نـذرا نـه

یو پلومی کورنه دوحدت جنازه بهار شوله
بل پلورا خوشی شول لاسونه بیکانه

تولو جلادا نومی دمرگ فیملـه کـسـری ده
لاس دمرستی را کبړی بی غرضه دوستانه

ما په هر دگرکي دطا غوت خونه خسرابه کړه
هروخت جنگيدلي يم په نسره مردانسه

خپل جنگا وجها نېسه ترهغه پوري جاري ساتم
څوچي له الحاده پا که نکړم آستانه

زه دميرني مرويس نیکه په تفرنا ست يمه
ساتم خپله مينه دمولا په يارانسه

زه له (حنيفي) سره اوږه پراوږه تله کوم
دانگوبه لمبوته پتنگ وارا وپر وانه

۱۳۶۹/۴/۱۴ هـ ش چرات

مناجات

ربه غـوایـمـه غـفران سـتـالـه دربارـه
ا مـیـدوایـم هر زمان سـتـالـه دربارـه

گناهـونـه می بی شـمـیـره دی خـاـونـده
عـفـوه غـوایـم دـعـویـان سـتـالـه دربارـه

دغـفلـت پـه خـوب و یـده یم پا کـه ربه
بـیـدا ری غـوایـم دحـان سـتـالـه دربارـه

نیک عـمـل نه لـرم و پـا نـدی و ا رختـایـم
عـمـل غـوایـم پـه قـرآن سـتـالـه دربارـه

دا لـعیـن می بـدو لـرو لـره بـولـی
خـلا صـو ن غـوایـم دشیطان سـتـالـه دربارـه

حـنـیفـی یمـه رنـخـور پـه گـنا هـو نـو
دـمـرض غـوایـم دـر مـان سـتـالـه دربارـه

زړه ته

ځما زرگيه ! هوسونه پر يـــــــړېده
دا دمزونشو خونـدونه پريـــــــړېده
ستا دخوبوپه چمن اورشو پـــــــوړی
پريزده زرگوټی داخوينونه پريـــــــړېده

ستا دهوس خونه ويجاړه وينـــــــم
دا ستا خوشی په غم لتاړه وينـــــــم
چی وی پری خوش هغه جو نگړه نشته
درسره غم غاړه په غاړه وينـــــــم

اوس به دردی پری په دردونو بانـــــــدی
دخپل ولس په کړا و ونـــــــو بانـــــــدی
ستاله تا تسوبي لیر ديدلی خوشي
وا وړه لمبه شه په غمونو بانـــــــدی

څومره سادگی وه زرگيه ! ځمـــــــا
اوس هم غولپری ليوونيه ! ځمـــــــا
درسره بنا ئی چی کړم کړم شـــــــی
ته روغ رميت ئی نازو ليه ! ځمـــــــا

دحنیفی زړه اوریدل نکـــــــوی
خبری اوری خو مـــــــدل نکـــــــوی
وطن دی وړان که دکمون بریدونـــــــو
منمه داچی ته زخمی ئی خوژړل نکـــــــوی

د یتیم آه نه به جوړ درته توپان شى

دا سی وخت شو چی غدا رغندلی نشم
سپین ته سپین ا وتورته تورو یلی نشم
نه پوهیږم چی به ژبه را نه پری شى
خدا ی کووړونو دا سی کړه زغملی نشم

ځما د زغم کا سه لبریز شوه را خوځیږی
د قلم څوکه می نوره نه دیل کیږی
ځکه غدر د نهضت متی کړی خو ځی
چی همت ویده کوم نه ویده کیږی

که می گوتی را نه پری اوسر قلم شى
که می هر میده میده مرگ پدی دم شى
بیا به هم ځاینه سترگی درنسه با سم
نور به کله ځما متی درنه دم شى

که می خدا ی مل و ونطفه بدی خنثی کړم
دا د غدر فا رمو له بدی تبا کړم
چی تر څوله غدا ری تو بگا رنثی
را نه واوره په جهان به دی رسوا کړم

دمه جوړولس به لاس ستا به گریوان شى
حنیفیان به درپسی لکه زمریان شى
ای ظا هر په لبا س سپین په اصل سوره !
د یتیم آه نه به جوړ درته طوفان شى

بهاره غور شه!

بهاره غور شه غما خبره واو ره !
دستار اتلو ته لاوژ گارنیهو
جنگا وجهاد دی ملحدینوسره
ستا هو سو نو ته تیارنیهو

بهاره غور شه غما خبره واره !
غرونه میری دی رنگینه په وینهو
چی لاله وی ریدی به خه کومسه
وطن سورگل دی بنا شسته په وینهو

بهاره غور شه غما خبره واو ره !
دلته هرگوت کی شهیدان پراته دی
لما نخلی نشوستا میلی او خوشی
مونږ ته کسرم کسرم زخمیان پراته دی

بهاره غور شه غما خبره واو ره !
ستا بارانو نو ته مو اړه نشته
غما په هیوادکی دی دوینهو باران
دستا گلو نو ته مو اړه نشته

بها ره غوږ شه عَما خـبـرـه واوره
 د شهيدا نووينو گل تهو کلي
 د جهاد گرم سنگرونه گوره
 د جنگ د گرتنه مو زلمی وتلی

بها ره غوږ شه عَما خـبـرـه واوره
 هلته را درومه چي وطن ازا د شـي
 بيا (حنيفي) په گران وطن ديـرـهـشـه
 چي د مرگ کندی ته لاهوالحاد شـي

جها دکلي ۱۳۶۹ / ۳ / ۱۵ هـ ش

افغانستان جو ۹۹

د سوکالي په لوري ځونوی جهان جوړ وړ
 په پا کووینودوبا ره افغانستان جوړ وو
 دا لحا دخونه بکړو ورا نه د الله په کمک
 د همتونو غیرتونولوی کا روان جوړ وو
 دخپلوا کی په لوري ځو وړا ندی قدم په قدم
 د سره ښکیلاک نا بودولوته ښه پلان جوړ وو
 د مظلوما وښکی به کړوپا کی که موسا وی په تن
 سوځودښمن د ځمکی سرور ته نیران جوړ وو
 کلی په کلی ښا رپه ښا رمودا تړون کسړی دی
 هرخوا هرلوري کمونیزم ته زندان جوړ وو
 د آریا ناله دنگو غرونه پاریدلی یومونږ
 ځو ملحدینو ته نړی نه گورستان جوړ وو
 سره یرغلگر موله تا توبی نه په تینتسه لاره
 په نوکرا نوئی شبخو ن سیلی توپان جوړ وو
 آرا م به نه کوو تر مرگه دا مو هوډ کسړی دی
 درون سبا په لوري درم و خراسان جوړ وو
 د آزا دی بیرغ به لوړ کړو دنگو غرو په سرو
 افغانستان نه به دگلوکستان جوړ وو
 د (حنیفی) دا گرمی او ښکی هیرولی نشو
 استوگنځی نه بی دمینی با غستان جوړ وو

د پسرلي موسمه!

د پسرلي موسمه را غلي خوويرونوســـــــره
دكوندوورا روله ژړا او فريا دونوســـــــره
را ودي نه ټوگل گلان چي زه دي ولما نخمه
راته راستون شوي له يوو جهان غمونوســــره
په باغستان مي اوړكه پوري دكمون سيليو
ته هم را غبرگ شوي له سيليو توپا نونوســــره
په لمبوسوي ورشوگانې دي زرغونې نكړې
زه بدي خكړم چې را درومي خزانونوســــره
ستا دولسم دور تيريزي په ژړا په چيغـــــــو
د (غزنوي) په مېنه تم نشوي گلونو ســــره
پوره دي نكړې د بيوزلو ولسونو هيلـــــــي
ورا نوجونگړو ته ستون نه شوي نېم تونوســــره
كلي په كلي كور په كور ما تم ويريږه گـــــــوړه
ته ورته هم را غلي ويرونو تورتمونو ســــره
دا سي كور نشته چي تري وينې بهيدلي نوي
ورځه تيريزه چي تم نشي تاړا كونو ســــره

زړه سوي دي نشته په بيو زله ولسونو با نښدي
 په با ربا رتير شوي له ظلمونو ستمونو سره
 څومره کورونه را ته وړان کړله وحشي لښکرو
 ته هم پري ورغلي سپيرو سپيرو با دونو سره
 ډير ما شومان بي شوني پلاره يتيمان د وطن
 کړي مشغلا د خپلو او ښکوسيلابونو سره
 ډير اتلان مي تری تيم دي خدايزده څنگه به شي
 لاس او کړيوان به وي څرخي پله عزا بونو سره
 ما ويل سړکال به دي لما نځم په خوشيو با نښدي
 ته د پخوا په څير بيا را غلي ما تمونو سره
 را شه يو غل د (احمد شاه) پر گنډی ونښازوه
 ورته را درو مه خندا گانوا و خونډونو سره
 د (حنيفي) تا توبی بکل کړه چي را وتو کيږي
 دا انتظار شي تيروي له کړا وونو سره

۱۳۶۸/۸/۷ هـ ش با غوا نان

زما و وطنه!

حُما وجوده حُما تنه تسانسه زارشـم
 حُماله حُمانه خوب و وطنه تانه زارشـم
 ای حُما دسترگوتور افغانسـتانه
 حُما خانگو حُما مدفنه تانسه حُما رشـم
 زه چی تا یم زیگولی تا روز لی
 حُما په وینو رنگ گفنسه تانه زارشـم
 ستاد روکی دافغان وینسی بهیـری
 ای دسروکلـو گلشنه تانه زارشـم
 (حنیفی) ستا زادی له خدایه غواړی
 حُما زاد رو حُما بدنه تانه زارشـم

۱۳۶۸/۱۰/۱۶ هـ ش

جهاد کلی

د مجاهد آواز

زه د تورو شپو تورو تيا روپسۍ روڼا يم —
 دانکم سرو لمبو ته پروانه یمه شیدا یمه —
 زه موء من افغان یم د دښمن رینې به پریکړه
 اوریمه لمبه یمه ځلیرم سپین سبا یمه —
 ټول به ئی تفرکړم د باطل خوند به وړانه کړم
 زه د شرق او غرب په شیا طینو بسم الله یمه —
 سوځمه خوږ یرمه درد یرم په مظلوم ولس —
 زه دهر خوږ من دهر درد من د درد دوا یمه —
 پا که به نړی کړم د الحاد له وحشتونو نه
 تورو ترکمو پسې له رعد سره بریښنا یمه —
 خلاص به کړمه خلک ښکیلاک کړوله منکولونو نه
 زیری یم د فتحې آزا دی دې ښې ښکلا یمه —
 ما تی مې په جنگ کې یرغلگرې سرې لښکرې کړې
 ښه د غیرت را څرکند شوی په اسیا یمه —
 څیرې بې کړم خپته څوک چی ما سره تېرو هسی
 زه دهر طاغوت دهر جابر مرگ ته پیدا یمه —
 سپرمی کړه سینه دیزر غلگرو مرو مرو میو ته —
 جوړیمه له ننکې نهضتو نو مقتدا یمه —
 سامی که په تن وه د ظالم خوند به وړانه کړم
 تندر پر ظالم یم د مظلوم د لاس عصا یمه —
 غورځه سرو لمبو ته (حنیفی) بیابانه رمان کوی
 اخله الها مونه را ته گوره رهنما یمه —

د مجاهد د زړه خړیکه

دا میدونو دیوې مړې شوې دابه څه کومه
 ځما په برخه ها دیشې شوې دابه څه کومه
 ددریدلی زړه بخڅه به چا ته خلاصه کړمه
 دهرسړی سترگی رندی شوې دابه څه کومه
 دوخت سیلیو خدای گوزبنت زیات لړزولی یمه
 په تورتمونوکې مې شپې شوې دابه څه کومه
 په وینولونددورورسنگرمی لاوچ شوی نندی
 را باندي لورترلورحملې شوې دابه څه کومه
 ځما دجها دلری روانه لاتم شوی نند ه
 چی را ته جوړی دسیسی شوې دابه څه کومه
 دیتیم کوکی می اسمان کما لایکسی اوری
 خودا نسان غوږنه کږې شوې دابه څه کومه
 تهرمی سپرود دشمن دسرورمیوپلـــــــــــــــــور
 بنکاري چې بیا توری تیارې شوې دابه څه کومه
 دیرکړا وونه می کاللی دجها دپه لړکی
 اوس رانه ورکې نتیجې شوې دابه څه کومه
 په سرنوشت می لوبې کیږی زه خبرنیمـــــــــــــــــه
 دمنزل لارې مې کږې شوې دابه څه کومه
 ما چی دا نکلی وولمبوته سپین سبا په خاطر
 را ته را مخ ته ترگمې شوې دابه څه کومه
 (حنیفی) څه به را ته وائی دقلم په ژبه
 زمه واری مې لادرنې شوې دابه څه کومه

له اسلامه قربانيرم

ځم د جنگ ډگر ته له اسلامه قربانيرم
 ځان غورځوم او ورته له لمبوسره لوبيرم
 رب که مل ځما ودا لځا دخونه به ورا نه کړم
 سا می چی په تن وی له دشمن سره جنگيرم
 نه کوم آرام ترڅو دشمن نيست او نا بودن کړم
 پل په پل قدم اخلم هدف ته ورلنډيرم
 مات می سره پوځونه دايمان په ستر قوت کړله
 عظم می متين دی د هدف په لور خو ځيرم
 لاره می ده پا که مقدس لور ته روان يم
 ځکه هر ډگر کی په لځا د بريالی کيرم
 څومره موء منان می يرغلگر شهيدان کړله
 براهی خوبونه ورځ تربلې را پخځيرم
 اخلم انتقام د سره وحشی کمون له زيگندی
 کړم پرې تا را کونه په مرچلوئی غورځيرم
 بندي په بند که پرې شم له اسلامه نه جا روزم
 هيلی می دی پا کی خپلو هيلو نه جا ريرم
 ورکې به تيارې کړم ضلالت ځا له به ووسوم
 سترگه د سبا یم لکه لير دا سی ځليزيم
 تور و ترکمو کی څومره ځغلنده سفر کوم
 شمع دا خلاص یم په توپان کې هم بليرم
 وائی (حنيفی) زه نا کسانو په ورسوی يم
 ژاړم درديزيم خوږيزم کړيم

نوی وږمی ته گوره

دنوی کا ل نوې فضا نوې وږمې ته گوره
 دا دبلبل نوی اوا زنوې نغمې ته گوره
 حما دورا ن وطن جونکړوکی خندا وې نشته
 کلی په کلی کور په کور دغم قیصې ته گوره
 ما ته خزان دی که بهاروی دنړۍ په خلکو
 دسره ټکیلاک په لاس مې ورا ن کورکنډوالې ته گوره
 که زرغونې شي ټپلنې دښتې اودری دوطن
 حما دهجرت تورې جونکړې اوخیمې ته گوره
 که دغا ټول کلان ټوکیزې زه شي څه کومه
 کچه کړې اوا کوړې وچې میرې ته گوره
 که جها نیا ن خا ندی خوښیوې هوسونه کوی
 دافغانانو دما تم جشن او میلې ته گوره

هریوا فغان ته خپل انگرې کی یټیما ن ژړیږی
 دیتيما نوکونډو بوروبو ترا نی تـــه گور ه
 خلک دا من په دنیا کی بها رونه لما نځـــی
 په افغانو تپل شوی جنگ جگړې ته گـــور ه
 هریومین خپلې لیلاته سره گلونه و روړی
 د (حنیفی) خزان خپلې سرې غونچې ته گور ه

۱۳۶۹/۱/۱ ه ش پیسور

(۱) کچه کری دمها جروکمپ

(۲) اکوری دمها جروکمپ

درومی درومی وړاندې درومی

ای موء منوا فغانا نودرومی درومی وړاندې درومی
تیر له سره ا تلانودرومی درومی وړاندې درومی
دغه ستا سوقربا نی وه چی فا رمولد (لینن) مات شو
کورموکدکې دروسا نودرومی درومی وړاندې درومی
سره روسان موپه گوندو کړلا و سئ وازدی دلاس پوڅو
سنگرونوکی غازیانو درومی درومی وړاندې درومی
دالحا دتغور ورتول کړی دآسیا له پا کی ځکی
اروپا په لور روا نودرومی درومی وړاندې درومی
تاما می خلک حیران دی ستا سوننگ ستا سوهمت ته
افغانی قهرمانا نودرومی ^{درومی} وړاندې درومی
یرغلگرې سرې لښکرې گوډی ماتې درنه لاری
ای غښتلوفا تحا نودرومی درومی وړاندې درومی
دا سلام زرین تا ریخ موپه سرووینو بنا ئسته کړی
دا سلام دېن طوطیا نودرومی درومی وړاندې درومی

داسی درس موروس ته ورکړچی ترمرگه به یی یادوی
 توریالیو مسلما نو درومی درومی وړاندی درومی
 تا سووین کړل په نړی کښی خوبولی ملتونسه
 خوځښتونو مخکې ^{درومی} وړاندی درومی
 (حنیفی) همستا سووړوردی پل په پل درسره درومی
 ای ددنگو غروزمریا نو درومی درومی وړاندی درومی

۱۳۶۸/۱۱/۱۶ هـ ش جها دکلی

حماسی درسره وږه!

که تله دی په تیا روکی وی دی وی درسره وږه
تکل که دحریت کړی پرگنی درسره وږه

که غواړی چی خپلواک شی دالحا دکړی کړه ماته
همت درسره مل کړه حماسی درسره وږه

که غواړی چی دکفر کوډی وړانه شیی نړی کی
آواز د وحدت جگ کړه ترانی درسره وږه

مسلم غواکونه یو کړه چی طاغوت پرمخې پریوزی
دنیا کړه ورته وړانه زلزلی درسره وږه

الحا دته رو دنیل شهبیوزلان ورغذی ژغوره
خونی موجوده پیل کړه جپی درسره وږه

دکفر جام نسکور کړه له ختیځه تر لوی دیکه
فاتح دهر دگر شه ولسولی درسره وږه

په خفلنده قدم دآزادی پهلوری تله کـــره
 خلیزه چراغان شه توری شپې درسهـــره وړه

دبښمن په گوندلوشوی چی همت دی ســـتری نشـــی
 مرچلودجها دته څه حملـــی درسهـــره وړه

داسترکا روان روان دی دمنزل پلوری تله کـــری
 آوازئی دتکبیرشه انگازی درسهـــره وړه

که غورزی سرو لمبوته (حیفی) درسهـــره بویه
 دتن جامی کفن په وینـــو ســـری درسهـــره وړه

باغوانان ۱۳۶۹/۵/۲۸ هـ ش

دا اسلامي يون دي

جوړ به يتيما نو تر مې او ښکې سيلابونه کړي
 وړان به دالها د دضالت زاره برجونه کړي
 جوړ شول غورځنگونه له بې وزله ولسونو نه
 مات به د (لينن) داستعما رسره ځنځيرونه کړي
 گوټ په گوټ نړۍ کې دکمون په ضد پيا ځون شوي
 ټول به ښې ټغرشي کور په کور ورته تړل شوي
 خلاص بې له منگولو دا بيوزله ولسونه شي
 هر خوا دم حکومتونو پيوستون شوي
 ځي دا افغانانو ستر نهضت دخپلواکي پخوا
 درومي ورروان دي خپل هدف اواز دي پخوا
 تير شوهغه دور چې انسان ښې علام کړي وو
 و او ښت له جيحون نه بخارا او شوروي پخوا
 دا اسلامي يون دي ټول جهان ښې پارولي دي
 لويه قافله ده کرمليين ښې لمرزولسي دي
 ماتې ښې په جنک کې پر غلگري سرې لښکري کړې
 دا د ايمان زور دي شرق غرب ښې خوځولسي دي

هره خوا چي کوري ا زادنري خيري شولي
 عاي پر عاي دسترووینوخنکومتی پری شولي
 سترکه دسبا درا ختلوپه ورشش لک کده
 تهيتی دوخت دتوروشپوتوري تياری شولي
 لرخه ورته خیر شه چي همت له لاسه ورنکړی
 خپلي گوندی رندی بوری ورا ری در پد رنکړی
 یاد (حنیفی) هیلې نیمگړی نیمه خوا نشی
 خرخی د شهیدوینی په ربل په دال لرنمکړی

۲۹ / ۹ / ۱۳۶۸ ه ش

چرا ت د جمعیت طلبه دفتر

پوښتنه وکوه

مړاوی شول گلونه دباغوان پوښتنه وکوه
 مړه ټی بلبلان کرل دبوستان پوښتنه وکوه
 ټول وطن می لوتی لوتی وړان وحشی لښکوکړ
 توری کندوالی دی دپروان پوښتنه وکوه
 کورپوکور غمونه دی ویرونه ژړاوی دی
 هرلورته ماتم دهای سوران پوښتنه وکوه
 توری ترکمی دی تورتموینه هجرتونه دی
 ظلم دوخت گوره دهجران پوښتنه وکوه
 خومره شار لمیومی خرخی پله کسی ما ورکړله
 ورشه ۱ (پلیگون) ته دزدان پوښتنه وکوه
 سره شوله په وینو دتخارا ودکنس ز سیمه
 مری شوې په کی هیلې بدخشان پوښتنه وکوه
 جوری هدیری دشهیدا نوگوت په گسوت شولسی
 ژاړه کا پیساته دپیمان پوښتنه وکوه
 درومه خه لوگرته خه زلمی ټی شهیدان شولسه
 حال دپکتیا واخله دبغلان پوښتنه وکوه
 نه ورځی خوبونه چي وطن می چا لیسیدلی وی
 خه ورشه غزنی ته دمیدان پوښتنه وکوه
 ځی د (جنیفی) له سترگومړی اوښکی روانی دی
 لږی دژړا او دپغان پوښتنه وکوه

هغه څه ممکن شول چې به ټولو ناممکن بلل

جگ دجها د غوږ شو مدرسو او وجوما تسونونه
 و خوت برا سمان ته هندوکش له کړنگونونو نه
 وشول خو څښتونډه گوټ په گوټ کلی په کلی کی
 جوړ شولوی نهضت له کلیوا لو خو څښتونونو نه
 ماتې شي په جتک کی بیرغلگری سړی لښکری کړی
 وچا ودد کمون زړه مچا هدله تکبیر ورونه
 سترا سلامی ځواک درومی روان دی خپلواکی پخوا
 وی ژغوره وطن له بیرغلگرو سرو پوځونو نه
 وی ځپل پلانونه د (لینن) فلسفه ما ته شوه
 پیل ازا دی شوه اریانا له دنگو غرونو نه
 تیر شو هغه دور چې انسان شي غلام کسری و
 خلاصی پرکني شوی استعما رله ځنځیرونو نه
 هغه څه ممکن شول چې به ټولو ناممکن بلل
 ځکه خلک ویښ شول په نړی کی له خوبونو نه
 ماتې گکړی شوی ملحدینو خونې وړانی شوی
 سترا انقلاب جوړ شوا فغانا نو غور ځنګونو نه
 مات شو هغه ځواک چې په ختیځ شي با داری کړله
 ټول به شي تهرشی د ختیځ له بلاګونو نه
 درومی (حنیفی) دا قافله دخپل هدف پلور
 جوړ شي کړله ځلی شجاعت او غیرتوونو نه

ای وطنه!

ای حماله ارزوگانو و ک وطنه
 شوی په وینودا فغان گل گون چمنه
 تا به ساتم که می سر قلم قلم شمی
 یا می خنې به جگر چری دېم شمی
 ستا په غیزکی لوبی دلی غیرتونه
 نن را وړی د غیرت چمن گلونه
 خودبه شم لوگی لوگی بچی دی یمنه
 زه افغان یمنه د غرو زمري دی یمنه
 تا حمارگوگی وینه مسته کړی
 تا می وینه په غور خنگ ده را وساتلی
 ستا سینه کی دېمنان کله پرېږمه
 په خنجرئی دایمان نا بوده ومه
 تالوی کړی (احمد شا) او (غزنوی) دی
 (مشک عالم) او (سید جمال) افغانسی دی

د اسلام د کور پاسداره ستړی مه شی

ازادی دباغ مالیه به ستړی مه شي
 په خزان پسې بهاره ستړی مه شي
 چي دی وړاني کړي ماني دغاصبانو
 (ملالی) نسله سرشاره ستړی مه شي
 تا هروخت کی لوبه والی غیرتونسه
 د همت په پست سنگاره ستړی مه شي
 تا نړی کی د غیرت وینه توبو ده کسره
 شجاعیت د کور معماره ستړی مه شي
 په رښتیا چي د (محمود) ننگیالی زوی ئی
 جوړ له ننگه ژدهاره ستړی مه شي
 دالحادخونده دی وړانه کسره نړی کی
 ددښمن دسترگوخاره ستړی مه شي
 چي ویده زړونده دی وین کړله جهان کی
 ای مخکښ سپه سالاره ستړی مه شي
 دسنگر په خوشبو ئی معطر راغلی
 خپلواکی په می خماره ستړی مه شي
 (حنیفی) ستا کارنا موخنی لوکسی شه
 ستړی مه شي هزاربهاره ستړی مه شي

ستری اوستومانه شوم

زه لکه ماشوم په سلکو ستري اوستومانه شوم
لاړم ديار درته خو مايو ستري روى گردانه شوم

باربار مى ديار کوڅه کي پيري کو کي وکړلى
نه شولى قبولى خوزره ماتى له جانانه شوم

ماخو دو فاپه خاطر دیردیرڅه قربان کړلـــه
بیرته په بدل کي په سرو سترگوله جفانه شوم

خلکو لیونی یم که دا کړه دلیونوکـــــــــــــــــــــــوم
تلم ديار حرم ته خو له تلونه پشیلمانه شوم

هڅه مى دگلو کړه از غیو ته ورستون شومـــه
نه پو هیږم وروڼو ! داپه څه دومره نادانه شوم

یارمى لیونى بولى خوزه لیونى نه یمـــــــه
خیردی که ژر یم له بیلټونه له هجرانه شوم

روغ رمت به شمه که ديار په ډر واصل شومـــه
نه غواړم فنا له عشقه نه تری روى گردانه شوم

زه د (حینفی) په څیر د عشق په اوروریت شویم
بل دخپل انشاپه مینه تیرترمال او ځانه شوم

غرونه سحره لتهوم

گرزم په دشتوکی لیلی لتهوم
لکه مجنون غرونه سحره لتهوم

خلکه دمینی سمنی یی لتهوم
په کی غویی وهم آشنا لتهوم

ورکه می شوی سرگر دانه گزرز م
کوخی می وکتی بیدیا لتهوم
جرگی داو بنکو په محبوب پی لتهوم
کلی په کلی محبو با لتهوم

دنیا په مخه کړه جفا وو خلکه
زه لیونی په کی وفا لتهوم

پرهر پرهر زړه به تگور کړم پیه خه
دزړه گسی خړیکو ته دوا لتهوم

خُآن وریتوم دازادی پـــــــه مینـــــــه
په ور یتمییـــــــدوکی می بقا لـــــــوم

سربه قربان کرم د الله له دینـــــــه
دی قربانی کی ئی رضا لـــــــوم

که د فتنو ســـــــری سیلی چلیـــــــز ی
زه به بهار د مصطفی لـــــــوم

دمقدس هدف په لوری خـــــــم
په دغو تلو کـــــــی سپین سبا لـــــــوم
از غیو ټول دځمکی مخ نیو لـــــــوم
حوزه ټکل کـــــــوم کیمیا لـــــــوم

زه (حنیفی) خـــــــم د ادب کـــــــوڅی تـــــــه
هله له ســـــــوز ډکه وینا لـــــــوم

۱۳۶۹/۸/۸ هـ ش د هجرت جوونگره

پېښور

ترکومه

دا دوينورودروان بهه وي ترکومه
 دا دوخت نیشه مستان بهه وي ترکومه
 خوبه يولمبله وژنو په خپل مينځ کی
 دا گوندویش افغانستان بهه وي ترکومه
 خوبه شپه او ورځ په وينوکی لمبيزو
 دا سيلی او دا توپان بهه وي ترکومه
 دا به کله قیادت زمونږه يوشی
 په درجنو مشران بهه وي ترکومه
 دا ترکومه بهه وسيزو بل وطن کی
 دا هجرت او دا هجران بهه وي ترکومه
 دا به کله خپل وطن غیږی ته در ومو
 درپه درمهاجران بهه وي ترکومه
 دا به څه وخت تورا وسپین سره بیلیري
 دا گدوده افغانان بهه وي ترکومه
 دا به څوپوری غریب بډای ښکار وي
 اربابی او اربابان بهه وي ترکومه

دبیوزله حق به خو پروی پا یمال وی
 دا سخت زری با دا ران به وی ترکومه
 دا مزی به پانگنورکوی ترخومره
 دا دبل دمست خانتان به وی ترکومه
 دا به کله دخا یسن اوا مین فرق ششی
 دا بی ننگه غداران به وی ترکومه
 دا به خودا وربمونه را غورخیزی
 درانه "سگد" ا و "ا و راگان" به وی ترکومه
 په وطن کی می سری وینی دی روانشی
 داهملی دا ملحدان به وی ترکومه
 دا به کله دکمون زپه په مونزپیخ ششی
 دا دروس ټیکه داران به وی ترکومه
 دا به کله دالحا دتغر تو لیژی
 دابی ننگه بی وجدان به وی ترکومه
 دا به کله (حنیفی) زده په رام شی
 هر ورځ دا شهیدان به وی ترکومه

په الحاد حملی دی نوې نوې

دلته د حق اود باطل جگړې دی نـــــــوې نـــــــوې
دلته جهاد دی په الحاد دی نـــــــوې نـــــــوې

دلته د وینوسره لښتې لاهغه شان بهـــــــیـــــــرې
دلته میری ځما په وینوسړی دی نـــــــوې نـــــــوې

دلته په وینوکی غوټی خوری د افغان بچو نهـــــــی
دلته د ظلم د وحشت کړدی دی نـــــــوې نـــــــوې

دلته پراته دی شهیدان لکه مرژوانده لاله
دلته د بورود فریا د نغمـــــــی دی نـــــــوې نـــــــوې

دلته سور دیو په غرمبهار دی وړانـــــــوی کورونـــــــه
دلته له ظلمه د هجرت کیسی دی نوې نـــــــوې

دلته څرخي پله کی نوکان له موء منانـــــــووزی
دلته عزاب دلته کړاوشکنجـــــــی دی نـــــــوې نـــــــوې

دلته زامن دخپلو ورکو پلـــــــرو لته کـــــــوی
دلته هروخت د یقیم سترگی سړی دی نوې نـــــــوې

دلته دواراری خورپه وړاندی وروړشلتگن وهی
دلته دکوندی د ژرانا ری دی نوی نوی

دلته کمون په گوندوشوی هرډگرکی ورونهسو
دلته رونا دآزا دی دیوی دی نوی نوی

دلته لهوینودشهیدنه ټوکیدلی گـلـان
دلته خوری دپسرلی وږ می دی نوی نوی

دلته قلم دحنیفی نه ملغلـلـری اوری
حکه دشعر ئی جملی خوری دی نوی نوی

جها دکلی ۶۵/۵/۸ ه ش

خمونر جهادی

زمونر جهادی چی له خوبه جهانیان ویشیه وی
الهام ببنونکی دی هرلورته موء منان ویشیه وی

خلک شی وینر کرل له خوبودمو دومو دو نه
له آموپوری په هر دوت کی مسلمان ویشیه وی

ویندئی کرمه کپه رگو نو کی دهر وگری
دایشیا زپه نه زمزمه شواذریان ویشیه وی

راپا خوی را خوځوی را ویشیه وی پسرگنی
دهندپه وړاندی دکشمیر دغروبازان ویشیه وی

هسته پا خون دلته پا خون توله نری شوه وینه
دکمون بوته ورکه وی اروپایان ویشیه وی

واخله کشمیر تررومانیا وتربرلینه پوری
دسره بنکیلاک زنجیرئی مات که آلمانان ویشیه وی

په بخا را تا شکند قوقندکی گنگوسی شسولی پیل
دکمون خسته خنی لاندی مظلومان ویشیه وی

دا به لانورهم زمزمه‌شی لا پوختوی نـــــــدی
له چین نه‌واخله ترلنـــــــده نه‌به‌خوانان وینـــــــه‌وی

دا دا فغان ولس جه دوچی بتان ماتییـــــــری
دا دغفلت په خوب ویده بُت شکنـــــــان وینـــــــه‌وی

تول مظلومان ئی سره یوکرل دطاغوت په وړاندی
(حنیفی) وائی لیکوالان اوشا عـــــــران وینـــــــه‌وی

دهجرت جونکره با غوانان

پیسور ۱۳۶۹/۷/۸ ه ش

د مجاهد آواز

کله په چیغو شم ژپړمده ویرونه کوم
 کله دوران وطن په مینه کی سوچونه کومه
 وطن می وران کهلوتی لوتی الحادی لښکر و
 کله بیا سر په زنگا نه شمه غمونه کوم
 دهوسونو دیوی مری کړی دکمون سیلیو
 کله دغم له خوبه وزانگم خوبونه کوم
 شینکی با غونه دنیپال بمونووسوز و ل
 چی راهه یادی فریادی شمه آهونه کوم
 خومره زلمی می ارمانی خاوروته ښکته شوله
 اخلم کسات په ملحدینو تاړاکونه کوم
 ډیری میرمنې دوطن می وراری بوری شولی
 دیتیم اوښکوته ولاړیم فریادونه کوم
 ډیری پیغلوتی می په ژوندشوی نیمه خوانیمکړی
 په آرزوگانوئی دردیوم ارمانونه کوم
 دالحا دمورچی بوره نکړم آرام نه کومه
 دژوند ترپایه به جنگیږم جهادونه کوم
 چی په وطن دآزادی دیوه روښانه نکړم
 په دشمنانو دوطن به غورزنگونه کوم
 دبدن وینه می توده ده سره شوې نه ده
 د(حنیفی) ترخنک دریږمه لوظونه کوم

شاعر ته

وا و ره شاعره ! مینه پریرده له خوبا نـو سـره
کچکول ترخنګ کره ژوند کره پیل له ملنګا نوسـره

کنډولی مات کره جام چپه کره میخانې گره گـډی
پریرده تړون د خال او خط له شاعرانو سـره

ماته به نوری د بورا او گل خبرې نکـړی
بورا کره خوشی چی مشغول وی له گلانو سـره

نوری به نه کوی دمستوشین خا لـبـو خبرې
درومه سنگرته دا سلام له ننګیا لانسـو سـره

هغه وخت تیر شو چی به تا د عشق کیسی کولـی
اوس غزه وه دغم نغمی له یتیمانـو سـره

کورپه کور کونډی بوری وراری څه په چیغو ژاړی
ته لاتراوسه ئی پیو ند له گلـرو خانـو سـره

د بنا پیر و حرم نه راشه گرنگـو نو پـه لـور
دا سلام شمعی نه تا ویر په پتنګا نـو سـره

دا سار ت زولنی ماتی کره پی مخی پیریمبرده
دتکبیر چیغی بدرگه کره له غازیانو سسره

دا خوبولی بی احساسه له خوبونو وینن کره
متی را نغاره له مو منو وطنوالنو سسره

د (حنیفی) خبری واوره بنه په خیره خیره
په جهادی حرم ورگدشه له خوانانو سسره

۱۳۶۹/۶/۱۶ هـ ش باغوانان

زه موافق افغان هم له باطل سره جنگيږمه

جنگ ته روانيږمه

جنگ ته روانيږمه

خان لوگي کښومه له اسلامه قربانيږمه

جنگ ته روانيږمه

جنگ ته روانيږمه

زه د کمونيزم پتيا روپي رڼا يممه

سترگه د سبا يممه

سترگه د سبا يممه

مات به تورتمونه کرمه شمه یم بلیـــــم
 جنگ ته روانیـــــم
 جنگ ته روانیـــــم
 زه به دالله له دین نه سراو مال قربان کرمه
 ننگ به به قران کرمه
 ننگ به به قران کرمه
 عزم کی محکم یم وړاندی تله کرمه خوځیـــــم
 جنگ ته روانیـــــم
 جنگ ته روانیـــــم
 پاک به خپل وطن کرم دالحاد له غلامانـــــو
 دی وطن پروشانـــــو
 دی وطن پروشانـــــو
 غوڅی بی ریښی کرم ورځ له بلی را پخـــــی
 جنگ ته روانیـــــم
 جنگ ته روانیـــــم
 رعدیمه بریښنا یم دکمون زړه می چودلـــــی دی
 بیرته می شلـــــی دی
 بیرته می شلـــــی دی
 تندرداسمان په څیرله بره پری رالویـــــم
 جنگ ته روانیـــــم
 جنگ ته روانیـــــم
 کورداستعمار به وړانوم دحق آوازیمـــــه
 دنگـــــو غرو نوبا زیمـــــه
 دنگـــــو غرونو بازیمـــــه
 زه دهر بیدین اوهر ملحد په کورور لویـــــم
 جنگ ته روانیـــــم
 جنگ ته روانیـــــم

زه دفتحي زيري يم فاتح دهرميدان يمســـه

زوي دمسلمان يمســـه

زوي دمسلمان يمســـه

فتحه به آسيا كرم اروپا ته به رسيـــمـــه

جنگ ته روانيـــمـــه

جنگ ته روانيـــمـــه

زه داسلامي نهضت پياوړي مهاهـديـــمـــه

مرگ دهر فاصـديـــمـــه

مرگ دهر فاصـديـــمـــه

واڼي (حنيفي) ستاله جهاد نښه جاريـــمـــه

جنگ ته روانيـــمـــه

جنگ ته روانيـــمـــه

با غوانان ۱۳۶۹ / ۵ / ۹ هـ ش

د مجاهد په یاد

مجاهده قهرمانه ستړۍ مه شي
 با همته با ايمان نه ستړۍ مه شي
 تا دوخت د فرعونيا نومورک پره بسوره
 ننګيالي زوی دا فغانه ستړۍ مه شي
 تا چې ماتې کړې لښکرې د رو سنانو
 ای فاتحه پهلوانه ستړۍ مه شي
 همداته وې چې باطل دې په گوندو کړ
 ای د حق پهلار روانه ستړۍ مه شي
 په اسيا کې دی د ظلم کور خراب کړ
 د مظلوم د درد درمانه ستړۍ مه شي
 چې نړۍ گوته په غاښ در ته نيولې
 ای غازی مردمیدانه ستړۍ مه شي
 چې د خدای (ج) پهلار کې سربښیدې په مینه
 ای موء منه تیر تر غاښه ستړۍ مه شي
 چې نړۍ دی له خوبونو کړه را وپښه
 ای مخکښه دکا روانه ستړۍ مه شي
 دهریت خوندې وړانه په همت کړه
 ای د حق ستر پاسبانه ستړۍ مه شي
 (حنيفی) ستا کارنا موځنې لوګۍ شه
 له خپل ځانه ورته گرانه ستړۍ مه شي

۱۹ / ۹ / ۱۳۶۸ هـ ش

با غوانان

بهاره دچمن گلونه و غـ و ورو ه

دشهیدانو په قبرونو پرځـی و و ورو ه

هروخت خزان دی بربوکی دی خرگردونه په کی
یوځل راځه! خزان ځپلی زړونه و تختـه و ه

داستا را تلوته موبهاره! شوگیری کیـری دی
راځه رادرومه! دخزان برجلـی ونـه و ه

لږدمالیا رکړیکوته غوړ شه: څه په کړیکوژا پری
دا کړیدلی مالیا ربیا په کړسها روځنـه و ه

توله نړی کی گوت په گوت دابهارونه گوره!
افغانستان کی دخزان سپیره بـا دونه گوره

* * *

څه نا کردیدی چی افغان ولس گاللی نه دی ؟
کوم یوکړاودی چی په هغه کړیدلی نه دی ؟

خومره تارا کخومره بریدونه ووچی وئی زغمـل
کوم یودگردی چی په خفـرده جنگیدلسی نهـدی ؟

دروس گولوتهئی غوښینی سینی سپرنیسـو لـسی
کوم یوسنګر دی چی ئی هلته وردا نـګلـسی نهـدی ؟

کوم استعمار دی چی ئی زامه ورته ماته نهـکړه ؟
کوم یرغلګر دي چی ئی شاته تمبولـسی نهـدی ؟

حنیفی مات اوکو دتری تللی سره پوځونـه گـوره
دافغانا نودا سلام په دین جنگونـه گـوره

۱۳۶۹/۶/۵ هـ ش

شهیدان می ژړوی

عالمه ! ددی دهرظالمان مــــــــــــــــی ژړ وی
 سبابیگا ژړیم پست پنهان می ژړ وی

له سترگومی دا ونکوپه غای وینی شوی روانی
 لانه شول رانه غلی آن په آن مــــــــــــــــی ژړ وی

لگیادی وړانول کری دمظالموکسو دی ســــــــــــــــوزی
 دا ظلم بربریت چورا وتا لان مــــــــــــــــی ژړوی

یرغل دی تا را کونه دی بریدونه دی په نورو
 ختیځ اولویدیځ پریږده صدامیان می ژړ وی

نړی کی گوټ په گوټ چی دباروتوا وربلیـــــــــــــــــږی
 وریت شوی په کی بی گنا انسان مــــــــــــــــی ژړ وی

جنگونه دی وژل دی قتلول دی هری خواتـــــــــــــــــه
 په وینوکی دوب شوی جهانیا ن مــــــــــــــــی ژړوی

روسی وژنکوڅومره بی گنا قتلونه وکړل
ددوی په گولوسوری سوری افغانان مړی ژړوی
ترڅوبه تا را کونه وی ترڅوبه داسکيلاک و ی
با وروکوی ورنودا جریان مړی ژړوی
دردیږمه کریږم لکه موم داسی ویلیږم
دشمی په څیرسوځم شهیدان مړی ژړوی
پوهیږم چی ازل کی می په برخه بنادی نشته
که نورنوی ژړا دمسلمان مړی ژړوی
گریوان د (حنیفی) دځگروینورنگینه کر
ژړیږم دهغه رنگین گریوان می ژړوی

پېښورخیبر بازار هوتل ۱۳۶۹/۶/۴ ه ش

چی غزل ولیکم

خه له ا سلام غنی قربان شه چی غزل ولیکم
 دسپین سبا په خوا روان شه چی غزل ولیکم
 توری تیار دی په کی خلک تندکونه وهی
 دسها رستوری درخشان شه چی غزل ولیکم
 ستا په هیوا دکی ملحدین په نا ز خوبونه کوی
 ورته تریخ تندردا سمان شه چی غزل ولیکم
 همت دی ولی ویده کیژی ورځ په بله پسی
 په کونده وورا رور مهربان شه چی غزل ولیکم
 دالوخی پنی ببر سرونه یتیمان هیرو
 دمینی خلی شه زړه سوان شه چی غزل ولیکم
 دشهیدوینی لاروانی وچی شوی نند
 لږ ورته تمپدی میدان شه چی غزل ولیکم
 مسلمه ولی سنگرونه سروې په خپله
 دتوری شرنک ترکه کشان شه چی غزل ولیکم
 دشمن کمین درته نیولی ته خوبونه کوی

ورته سيلي ورته توپان شه چي غزل وليکم
 دا خپل مينځي ترخي کړه هيري سترکي وغړه وه
 د بي اسري ملت پاسبان شه چي غزل وليکم
 په دابې وزله ولس ور حميرزه رحم وکړه
 کړم کړم زړونو درمان شه چي غزل وليکم
 دغان ځاني مفونه غوڅ کړه د وحدت په ثوره
 لارښود د لوی ستړي کاروان شه چه غزل وليکم
 د (ناگار) شعر د دشمن د زړه رگونه شکوي
 د (گوهری) په خيرگويا ن شه چي غزل وليکم
 همت همت شه ملحدينو خونني ونړوه
 د (حنيفي) د قلم توان شه چي غزل وليکم

۱۳۶۸/۱۵/۱۵ هـ ش جها دکلي

بیدار شه!

مسلمانده وینن شه و خوځه بیدار شه
 په دشمن باندی د تندرکې ننگه لار شه
 وینن شه پورته شه دخوب وختونه تیر شول
 مبارزو مجاهدوپه قطار شه
 دادی ولی دعیزت مټی شوی غوڅی
 ئی افغان د ازا دی په مینه زار شه
 د وطن بوټی دی سره شوله په وینو
 څه مسیر دا انقلاب کی لاس په کار شه
 اریا ناباندی دشپی تیاره خپره ده
 کړه همت وربخا ندی تندردا سمان شه
 داسیا زړه د شهید په وینو ســور دی
 ځان قربان کړه ازا دی دباغ مالیا رشه
 د وطن کلونه وسول ځزان توی کړه
 د ځزان تورو تیاروبا ندی بها رشه

بدبختی له توروڅا وونښه را خیســـږه
 را بهر شه ددښمن دسترگو خا رشه
 دنفاق په ځیل خانوکی بنډی نســـه شـــی
 اڅا دجا مونه وڅکه لاله زا رشه
 دوطن زلمی په وینوکی لمیـــږی
 دنفاق له گودا گيو نه کنـــا رـــشه
 لږ غیرت په یقینا نوکـــونـــدو ووکـــږه
 دملت له مظلومیت نه خبر دا رـــشه
 افغانی مسلمی پیغلـــی قـــربا نیـــږی
 ته زلمی ئی قربا نی ته جوړتیا رـــشه
 ته افغان ئی دروسا نومـــرک ته جوړئـــی
 حیدری نـــعری کوه په روس غور زا رـــشه
 (حنیفی) جا می کفن تـــو پـــک را واخـــله
 دزرین تاریخ دهسکی غاړی ها رـــشه

۱۳۶۴/۱/۲۲ هـ ش پېښور سار

خوخیل دی

دکمون خونه ورا نیږی ورا نیل دی
 دوحشت تفرتولیری ټولیدل دی
 دا سیا په زړه کی ستر نهضت جوړ شوی
 سره بنکیلاک څنځیر ما تیږی ما تییدل دی
 دا سلام په مینه مست زلمی می گوره
 سرولمبولره غورځیری غورځیدل دی
 سری لښکری ما تی گودی ترې نسله لای
 افغانی همت پخځیری پخځیدل دی
 افغانان دنهضتونو مخکشان شول
 ورغ په ورغ خلک خوځیری خوځیدل دی
 افغانانوپه ختیځ کی بدلون راووست
 د (لینن) فارمول بدلیږی بدلیدل دی

دوا رسا په غریزو تبه لکیدلای
 د (برلین) دیوال نسریزې نریدل دی
 سروو حشیانو په کورخو سیلاب ورغلی
 کی دوییزې کی غرکیزې غرکیدل دی
 ملتونه راویش شوی دی له خوبه
 له روسانو راخرخیزې خرخیدل دی
 (حنیفی) اوس د شهید له پا کوویندو
 سره گلونه را توکیزې توکیدل دی

۱۳۶۸ / ۱۰ / ۲۳ هـ ش جها دکلی

دې پښتون ته پښتون مه وايه

بس کړې نوري پرېږدي تراسي دپرون مه وائسي
زړه مي ترينه چوي دي پښتون ته پښتون مه وائي

مه مي کړوي دکړيدلو توان مي نسته ——— دي
ژوندنه موويزا رکړم دي ژوندون ته ژوندون مه ووشي

دپرو ټيندکونومي دزړه مراندي راغوشي کسري
خلکه دي تياروته لاسباوون مه وائسي

لاس دمرستي را کړي چي دمنه اوسانيولي شه
ما غموخوړلي ته لقب دجنون مه وائسي

زه دابښکيلاکي تو پات له مخي سره وړي يسم
ورک په گردلوکي يم دي حالته بدلون مه وائي

جبراوو حشبي مي تمام شته رانه لوټلسي دي
ما چي کوم ليدلي دي شېخون نه شېخون مه وائي

حومره چي ځوريرم په څو چنده وم پخوا لــدي
واوړي مانه خلكه راته اوس ځيگر خون مه وائي

ځان مي چي لوگي نه كړديا ردكوڅي خاورونه
بيا راته عالمه ددي عصر مجنون مه وائي

ماته داشنادكوڅي هرڅه مينه مينســـه دي
څار كه تري نه نشومه ^{دي} تلوته مي يون مه وائي

غرق مي كه دشمن نه كړداو بنكو دريا بونو كي
بيان (حقيقي) داو بنكورودته جيحون مه وائي

۳ - ۸ - ۱۳۶۹ هـ ش سكه باغوانان پيشـــور

د میرمنو وطنه

د مسلمانو پرگنو د همتونو کوره
دمیرنیو افغانانو د ننگو نوکوره
تا کرله مات سره یرغلگر پوځونه
دتوریا لیو جنګیا لسیو ولسونو کوره
تا زیګولی پرگنی له غیرتونو سره
له سیال دا ریو همتونو عظمتونو سره
زړه داسیا کی دی دیووه د همت بله کرله
میدان دی وگا ته له ستروکړا وونو سره
تا کی میشته دی با همته پرگنی وطنه
په وینوسا تی ستا دا ګونه و میرې وطنه
اوس خودې ولیدل چی څومره قربانی شول پتا
په شهیدانو دی زیبا شوی هدیری وطنه
(د غزنوي) د مسلمانو پرگنو میهنه
ای د تا جکو دا زبکو پښتنو میهنه

ستا په سینه کی په گوندو شوی د کمون لښکر
 دمجا همدو شا زلمیو د پښتو میهنه
 ستا په دروکی با همنه موء منان وینمه
 په دنگو غروکی دی سپیڅلی مسلمان وینمه
 تا کی لوی شوی دی پیا وړی ننګیالی تلان
 دهندوکش په گرنکوکی دی زمریان وینمه
 د (حنیفی) دپلارنیکه اودکا کا دیاره
 د (ملالی) دپت پرونی ئی ریښتیا دیاره
 دوخت خوا کونه درنه بیرته په ژړا وتلی
 د ننک ننه د (میرویس) او (احمد شاه) دیاره

۱۳۶۸/۱۰/۱۶ هـ ش . با غوانان

زه تولى دنيا نه ستري شوى يم

زه دجها نيا نوله جفا نه ستري شوى يم
 زه مې په چا وډون ډوډې دنيا نه ستري شوى يم
 ډير ډير كړيدلى يم ددهر ظا لما نـونه
 زه له خپل پردى دوست او اوا شنه ستري شوى يم
 ما ريمه خوړلى اوس له پري نه هم تېتمـه
 نه مې شته با ورپه چا هر چا نه ستري شوى يم
 ډيري نا نوا تې كه دهر چا كورته ورولسـم
 كله مې غزا وري هرې خوا نه ستري شوى يم
 يوخوا ته روسا ن بلخوا غربيا ن راته يو شوى دى
 ډيرو فيملودجينوا نه ستري شوى يم
 ټولو طوا غيتوزما وركى ته تړون كـري
 ان له خلع شوى ظا هر شا نه ستري شوى يم
 لري كه نيرې دى راته سترگي برگول كـوى
 خپل كا ونډ خوځه ټولى آسياه نه ستري شوى يم
 هر چا دمطلب په غرض ما ته لاس را كـري دى
 لري خوا لا پريرده خپل كا نه ستري شوى يم

هروخت (حنيفى) ظلمو ستم په لمبوسوى دى
 وا ئى په والله خپلى وينا نه ستري شوى يم

توري شپې به سبا كيږي

توري شپې به سبا كيږي
 افغانان په دين جنگيږي
 دا زمونږ د جهاد د خپر دى
 چې دروس بيري لوبويږي
 زمونږ جهاد نه الهام اخلي
 ورځ په ورځ خلک خوغيږي
 په اسيا او اروپا کي
 سره بنکيلاک کړي ماتيږي
 دا افغان دتوري شرنگ دى
 چې ويده خلک ويښيږي
 دتولزونو افغانانو
 نهضت د رو مې نه دريږي
 له جيحون نه پوري وتلي
 ځمي مسکو ته به رسيږي
 سره ښا مار مري به پريکړي
 داسې نښې څرگند ديږي
 ولسونه به ترې ژغوري

افغاننسي زلمی کوا بشیـږی
 دا غبتلی ځواک روان دی
 په ما دیا تو نه بنـدیـږی

دسره دیو مری به پریکـږی
 ورا ندی ځی پیا وری کیـږی

* * *

له باطل سره ځنگ دی
 په اسلام مو کړی ننـگ دی
 دالحد تغیر به ټول کړ و
 اسلامي زمونږ غورځنگ دی
 که تمام پـږې شهیدان شو
 لاموا وس کفن ترڅنـگ دی
 شهادت دی زموږ نه هیله
 داسی نږدی چی کـرنـگ دی
 چی مین په سرو لمیـو و
 ستی شوی پـږې پیتـنـگ دی

خپل هدف ته به رسیـږی
 افغان په دین جنگیـږی

* * *

مونږ درب پنه دین قربان یـو
 پـږې مین یو عاشقان یـو
 هربا طل به تارا ومارکړ و
 موء منان یو تیرترخان یو

پـرغلـگر روسانـه مومات کړه
 دسنگـر پهلـوانان يـسـو
 وسـئـې وار دى رلا سپـو څـو
 راوتلى په ميدان يـسـو
 (حنيفى) ارام بـه نـکـړو
 ځـو منـزل ته بـه روان يـو

تورى شپى به سبا کيـږي
 افغانان په دين جنـيـکـږي

۱۳۶۹/۱/۱۲ هـ ش باغوانان

شهيدان به ڪله هير ڪرم

په لکونوسره په وينوشهيدان به ڪله هير ڪرم
 بي اسري اودر بندر هيتيمان به ڪله هير ڪرم
 چي روسا نومي وطن په ڪندوا لورا ته بدل ڪر
 جوما تونه مدرسي ڪورونه ورا ن به ڪله هير ڪرم
 له هر ڪورنه بهيدلي دسرو وينوسره ويا لڏه
 دخپل ورور په وينوسورا افغانستان به ڪله هير ڪرم
 داسي څوک به نوي پا ته چي دجنگ اورسوي نوي
 جنگ څپلي ڪړيدلي افغانان به ڪله هير ڪرم
 لوړ دنگ غرونه پلني دښتي شهيدان وښايسته ڪري
 چي لاله په ڪي شنه ڪيري قبرستان به ڪله هير ڪرم
 دوطن بوتهوا وکا نومي دوينورنگ خپل ڪري
 دا دسرو ووحشي لښکروا رمغان به ڪله هير ڪرم
 چي دپروت ورته په مخ ڪي زوي په وينو ڪي لت پٽي
 دا ده بوري مورڙا ڪو ڪي افغان به ڪله هير ڪرم
 چي انسان ڪي شڪنجه ڪيري اونو ګان ورځيني وزي
 دڅرخي پله بلاکونه دزدان به ڪله هير ڪرم
 چي دظلم په بتي ڪي مظلومان په ورکي سوځي
 دا په سرو لمبو ڪي سوي مظلومان به ڪله هير ڪرم
 چي زلمي ورور ورته پروت تيکه تيکه ورا ري خورته
 (حنيفي) دداسي وراري لونډگريوان به ڪله هير ڪرم

دا جذبی موولی مری شوی؟

ای با تور و مسلما نودا جذبی موولی میریتوی
ای ریشتونو موء مانودا جذبی موولی مری شوی
دا موولی سترکا روان دتم کیدوخوا ته ستیزی
دسنگرقهرمانا نودا جذبی موولی مری شوی
دا خوتا سووی چی روس مویرته تللوته مجبور کی
ای فاحوسربا زانودا جذبی موولی مری شوی
همدا ستا سوا انقلاب ووچی نری په خو خیدوشو ه
نهفتونو مخکینا نودا جذبی موولی مری شوی
د (لینن) فلسفه ما ته ستا وننگ ستا سو همت کره
دا سلام دین گلانودا جذبی موولی مری شوی
چی روسان موپه کوندو کړل نوکران موخله پریښی
دخپل اعضا بدا لیا نودا جذبی موولی مری شوی
لږدا خپلو کوندو، بورو، یتیمانو ته نظر کړی
دملت زوکره غا زیا نودا جذبی موولی مری شوی
په سرووینو گتېل شوی هدف بل ته نشی پا ته
دهدف خوا ته روا نودا جذبی موولی مری شوی
(حنیفی) همدمزل پخوا قدم په قدم تله کړی
ای جزا بوا فغانا نودا جذبی موولی مری شوی

چي غزل وليکم

موء منهدرومهروا نيره چي غزل وليکم
 دا زادی په لور خو غيره چي غزل وليکم
 کره ورته ماتی دکمون دغلامانو متی
 شه ورته تندری را لویزه چي غزل وليکم
 توری تیارې دي را خپری د (غزنوی) په مېنه
 دخپلواکی شمعې بلیره چي غزل وليکم
 تا کرلی ماتی ملحدینو سری وحشی لېکری
 روستی پراوته ور سیره چي غزل وليکم
 دتکبیرونوانگازی دی تراسمانه لای
 دمینی خلې شه دردیره چي غزل وليکم
 داسیا زړه کی دی مانی دکفور را بنه کر لسه
 مسلمه خه وړاندي غيره چي غزل وليکم
 دحیرت گوته هر سړی درته په غاښ نیولسی
 له سرو لمبو سره لوبیره چي غزل وليکم
 دښمن دمرگ سلگی وهی گوره ستومانه نشی
 تراخري بری جنگیریره چي غزل وليکم
 دپسرلی موسمه را شه کلان وغوروه
 راخه را درومه را رسیره چي غزل وليکم
 (حنیفی) تاته انتظا رکړی گوره غندونکړی
 په گران وطن ئی دیره کیسه چي غزل وليکم

د جنت په مینه

څوک پریشان اولیونی شول د قدرت په مینه
څوک سپیلنی لوگی لوگی شول دیانت په مینه

څوک غلامان حلقه بگوش شول غان ئی وپلورلو
چا دخپل تن جا مې کفن کړی د حریت په مینه

څوک دنگو دنگو محلونو کی خوبونه کسوی
څوک د سنگر شپې تیره وی دشهادت په مینه

څوک وژنی خلک قتلول کړی شوم غرض په خا طر
چا زولنې کړلې قبولې د ملت په مینه

څوک د دوزخ لار لټوی لگیا دی هڅه کسوی
څوک شهادت جا مونه څکی خاص د جنت په مینه

څوک تا را کونه په بیوزله ولسونو کسوی
څوک بیوزلان ژغوری ظالمه ناسا نیت په مینه

څوک خوه ښوی جنگ او جگری دولسونو ترمنځ
 چا قربا نی دوینی ورکړه دا منیت په مینه
 چا دا لځا دخونه کړه ورا نه دا یشیا په زړه کی
 چا بیا وطن که خرڅ په نوروشرا رت په مینه
 چا کړه را خلاص افغانستان ته دیر پردی لاسونه
 چا د مذهب نه انکار وکړوها بیت په مینه
 چا (حنیفی) په څیررسی دخپل مذهب نیولسی
 څوک بیا پردی ډول ته نڅیرزی ضلالت په مینه

۱۳۶۹/۱/۱۹ هـ ش

جها دکلی

ترکومه

دا دوينورودروان بهه وي ترکوممه
 دا دوخت نیشه مستان بهه وي ترکوممه
 خوبه يولمبله وژنو په خپل مينځ کی
 دا گوندویش افغانستان بهه وي ترکوممه
 خوبه شپه وورځ په وينوکی لمبيـــرو
 دا سيلی ا ودا توپان بهه وي ترکوممه
 دا به کله قیادت زمونږه ییـــوشی
 په درجنو مشران بهه وي ترکوممه
 دا ترکومه بهه وسیـــرو بل وطن کی
 دا هجرت ا ودا هجران بهه وي ترکومه
 دا به کله خپل وطن غیږی ته در وـــو
 درپه درمهاجران بهه وي ترکوممه
 دا به څه وخت تورا وسپین سره بیلـــیږی
 دا گډوده افغانان بهه وي ترکومه
 دا به څوپوری غریب بډای ټکار وی
 ا ربابی ا واربایان بهه وي ترکومه

دبیوزله حق به خو پروی پا یمال وی
 دا سخت زری با دا ران به وی ترکومه
 دا مزی به پا نکورکوی ترخومره
 دا بیل دمست خانان به وی ترکومه
 دا به کله دخا یین اوا مین فرق ششی
 دا بی ننگه غداران به وی ترکومه
 دا به خودا وربمونه را غورخیشی
 درانه "سگ" و "ا" و راگان "به وی ترکومه
 په وطن کی می سری وینی دی روانشی
 داهملی دا ملحدان به وی ترکومه
 دا به کله دکمون زره په مونزیش ششی
 دا دروس تیکه داران به وی ترکومه
 دا به کله دالحا دتغر تو لیبری
 دابی ننگه بی وجدان به وی ترکومه
 دابه کله (حنیفی) زره په رام شی
 هره ورخ داشهیدان به وی ترکومه

۱۳۶۸/۱۰/۲۳ هـ ش جها دکلی

ستري مه شي

ای فاتحو افغانانو ستري مه شي
 ای ريشتونو مسلمانو ستري مه شي
 چي دروس وحشي لښکري موکسري ماتبي
 ای باتورو مسلمانو ستري مه شي
 دکمون سورکي نيلى مو په گوندو کړ
 د حمزه (رض) په پلاروا نو ستري مه شي
 دها تل مخي ته صديي د فـــــــو لادو
 ابدالى با با بچيانو ستري مه شي
 ا زادی شمعی موبلي په جهان کړي
 نهضتو نه مخکېانو ستري مه شي
 دالها دجوړي مو وها يستي لسه بيخسه
 داسلام د بني کلانو ستري مه شي
 سره ښکيلاک کړي موماتي په همت کړي
 افغانسي مجاهدانو ستري مه شي
 سنگرونه مودديزي ورځ تربلبي
 وحدانيت دکو رزمريانو ستري مه شي
 په تگيرمولر زولي کرمليــــــن دی
 بت شکنو اتلانو ستري مه شي

چی را وین مونسونه کیره لسه خوبه
 د (میرویس) نیکه لمسیا نوستری مده شی
 چی ملحدی ککری موکری لپی ماتپی
 خوختونوره برانو ستری مده شی
 (حنیفی) مودسپیخلی لاری مده شی
 دا سلام پا سبانا نوستری مده شی

۱۳۶۸/۱۰/۸ ه ش

با غوانان

دا دجدی فاجعه وه ، خومره ستره سا نحه وه
 آزادى ناوى شى مړه گړه ، څه دظلمنظا ره وه
 سرولېنکرو ویرغلونه ، کورپه کور ماتم غمونه
 څه دویښوسیل روان ؤ ، څه لېنکری څه تا نکونه
 سرې گولی را وریدلې ، هرخوا وینی بهیدلې
 په هیوادمې جنور ماتم ؤ ، بورې میندې ژړیدلې
 دا دجدې ارمغان وو ، چی دویښورودر و ان و
 دوحشیا نوتا را کونه ، هرخوا چیغی های سوران و
 دآسمان لمنې سرې وې ، څه دغمنا رې سورې وې
 هر سرې په وینورنگو ، وحشتونونظا رې وې
 کورپه کور ویرا وژرا وه ، که دوه مه کربلا وه
 سرولېنکرو وژل خلک ، څه دظلم انتها وه

توری ورینخی را خپری شوی آرزوګانی هیلې مری شوی
 خندا ګا نوکډی وکړی، کور په کور د غم نارې شوې
 دنگو دنگو غرو سروکی، د پغمان ښکلو تپو کی
 بلبلان په غم اخته شول، هندوکش په ګرنگو کی
 غم د غم د پیا سه غم وه، هره خوا ویرا و ما تم وه
 ترمې ترمې او ښکی تللی، هر سړی سترگو کی نم وه
 خزان توی کرله گلونه، نیمه خوا شول او میدونه
 نن نه یولس کاله وړاندې، تا ږاک و خپله زړونه
 دا دجدی تور تمونه، په وطن کی ویر غمونه
 ازا دی طوطی بندی شو، د بلبل مات شوو زړونه
 را خپرې توری تیارې شوې خپلوا کیو دیوی مړې شوې
 (حنیفی) خونه شوه وړانه، په وطن ښې زلزلې شوې

۱۳۶۸ / ۱۰ / ۱۲ ه ش

حها دکلی

جورج بشه کور دي وران شه

کره پاکی ورته اوښکی یتیمان مه کړو ه
په سرئی لاس را کاږه کمکلیان مه کړو ه
ظالمه! د مظلوم دږه له آه نه ویړه وکړه
ډک جام به دی نسکورشی مظلومان مه کړو ه
د کونډو بوړو ورا روپه حالت دی رحم نشته
زړه سواندی شه ظالمه! عاجزان مه کړو ه
د جبر په بټی کی چی انسان کبابول کړی
طاغوت د شرق او غربه جهانیان مه کړو ه
چی وران دی کره کورونه د مظلومو افغانانو
روسیه نورثی پرېږده افغانان مه کړو ه
چی راغلی سعودی ته حرمین دی اشغال کړه
جورج بشه کور دی وران شه مو منان مه کړو ه
د کویت په نازولودی بسی حده ظلم وکړه
صدامه زړه دی مات شه عربان مه کړو ه
د بلی کی ورته ناستی په کشمیر کوی بریدونه
ددنگو دنگو غرونو کشمیریان مه کړو ه
چی لاری د مذهب له لیکنی کوږشوی بلی خوا ته
په داسی ناروا کړو حنیفیان مه کړو ه

خُما د زړه ټکوره

جها دنه دی قربان شم کارنا مونه دی لــوګی
خُما د زړه ټکوره! حوصلونه دی لــوګی
مورال دی څومره لوړدی ستا مورال ته می ســلام
دښمن دی ملامتې ک، حملونه دی لــوګی

دا ته وی ستا جها دوچی زبېښناک په ختمیـــــــــــــدوده
دروس تفرتولیزی دالحدسا په وتـــــــــــــوده
نړی درته نیولی دحیرت گوتـــــــــــــه په غاښ
دجهل جال دی وسو جهالت په ورکیـــــــــــــدوده

کمون دی په گوندو که آریانا په دنگو غروګی
ښکیلاک دی په زړه چاودکه دآسیا په سردروګی
تاریخ دی دبلال (رض) او حنزله رض د وبارتازه که
همت دی راژوندی که خوبیدلو پـــــــــــــرگنــوګی

دا ستاله برکته کموشیزم مته پـــــــــــــری شووی
آسیا کی گو ت په گو ت دآزادی بلی دیوی شووی
جوړیږی نهضتونه الها مونه درنـــــــــــــه اخلی
سور دیورا پرزیدلــی تری آزادی پرگنی شووی

دازه (حنیفی) ستا د قدم خا ورونه خُما رپـــــــــــــړم
دا ستا دتوری شرنګ نه نظرو چ سپیلنــی کیږم
رانجی دی دپله خاوره ده افراط که په کی نه وی
والله باوردی وشه په دردونــو دی دردیږم

لندن ته روانیږم

بيا ولي ؟ د سرووینو سړی ویالی رایــاد وی
احساسه زیاتې وومره څه جگړې رایــاد وی
ما پرېږده چی خماریم ددی دهرمیخانــوکــی
کړی په جگړې ولی ؟ معرکې رایــاد وی

تیرشوی می هیرکــړې دنشو پــدی جهان کی
ما پرېږده چی سرمست یم دمزو په گلستان کی
جهان دبی دردی کی خوبیدلی یم زنگیــر م
احساسه لږویده شه مه وردانگه په نیران کی

جگړوکی خودوینی اوسرونو قربــانــی وی
مرچلو دجهادکی خوشــرورکــړه په سیالې وی
لانه یم تیارشوی چی دتن وینه قربان کــرم
احساسه لږڅه ډیل شه ډیل کیدلوکی خوشــی وی

احساس می چی ویده که (حنیفی) راته گویان شو
لندن ته روانیږم تنک په ما افغانستان شو
دتیکی گای می نشته کورکهول راباندی تنگ دی
جهان دهم په تیښته خپل وطن راته نیران شو

د اوزمې د آزادۍ دې

کمونيزم په کونډو شوز موږ دنگو دنگو غروکۍ
سره ټکيلاک کړې شوي ماتي هندوکش په گړنگو کۍ
د افغان ولس له توري دالها دتغرتوالي پري
ورغ په ورغ خلک خوغيږي دختيغ په بـلاکو کۍ

دمو غن ملت همت ووچي سوربت ئي را نسکورگر
دمسکو دواکدا را نوڅي نړۍ کي مخ ورتـور کـر
دي اتلو افغانانو دسره ديوزا مه کسره ماتـه
له آسيا تر اروپا ئي ټول وطن کمون ته اورگر

نن مظلومي پرگني دي پا خيدلي خوغيـدلي
دظالم کوربه خراب کړي پخښيدلي قهر يـدلي
دکابل دزړه له تل نه سترولس کـا روا ن ترلي
قافلي دموء منانو له جيحون نه وړيـدلي

دپا مير له دنگي څوکي د (برلين) ديوال نړيـري
دميو نډله عظمتونوالها مونه اخـذ کيـري
له محرابه له ممبر نه نهضتونه ولاړ شـوي
ځي روان دي وړاندي درومي کرملين ته بهرسيـري

دا وزمي دآزادي^{دي} دا موسم دخپلواکۍ دې ده
سري لښکري موکړي ماتي په نصيب موسوکا لـي ده
دا سلام زرین تا ريخ موبيا په وينو رنگينه کـه
(حنيفي) وائي ځوانانو نورنک را وړي قربا نـي ده

مؤمن زلمیه!

به چي اسلام خني قربان شوي اي مؤمن زلميه!
نا مي تورزن دتول جهان شوي اي مؤمن زلميه!

تا چي په وينو کړخړوب دا سلام بکلي حرم
والله چي کران په مسلمان شوي اي مؤمن زلميه!

تا چي جا مي خپلي کفن کړي وحدا نيت په مينه
لاري برلوړ ترکهکشان شوي اي مؤمن زلميه!

تا چي بریدونه په دشمن په شجاعيت کول
دويا رفاتح په هرميدان شوي اي مؤمن زلميه!

تا چي ميدان دکربلا دوبا ره گرم کړلو
دستر حسين په خير قربان شوي اي مؤمن زلميه!

تا چي فرعون دزمانې باندې نړۍ گرته تنگه
جگ په توکل دپاک سبحان شوي اي مؤمن زلميه!

تا چي سورت دسره وحشت پرمخي پري پستلو
ثاني محمود شوي قهرمان شوي اي مؤمن زلميه!

تا چي له روس سره جنگونه شپه او ورځ کولســـه
واکدا ردخپل افغانستان شوی ای موء من زلمیه!

تا چي کړا ودهجرتونوپه غا ن وومنـــــــلو
دخدا ی په درکی قـــدردا ن شوی ای موء من زلمیه!

تا چي دمینی ورورولي فضا را مینځ ته کړلـــه
دهرموء من دزړه درما ن شوی ای موء من زلمیه!

تا چي دوخت دنمروډیا نوا ورته ودا بنگلـــــــو
د (حنیفی) دزړه جانا ن شوی ای موء من زلمیه!

۱۳۶۹/۳/۶ هـ ش دهجرت جونگره

شهیدان لټـوه

په کلیو گرزه کنډوالی کورونه وړان لټـوه
وړانو جونگړوکی بی موره ماشومان لټـوه

چی دما بام په ترگموکی بی خراغه ناستـوی
هغه بی وسه اوبی کسه یتیمان لټـوه

ورشه ورتیرشه دسنگر پلو ته وړاندی ورشه
پاره پاره په بمو خیری شهیدان لټـوه

چی دالله په لارکی سربښندی په مینه مینه
داسی دخدای (ج) په دین مین وعاشقان لټـوه

چی دښکیلاک او دزبیناک په لاس کیوتی دی تل
داسی بیوز له بی اسری ستړی ستومان لټـوه

دهر مظلوم په درد خبر شه چی عمر (رض) صفت شی
په نیمو شپوگرزه کوڅوکی مظلومان لټـوه

دتكبير چيغي زمزمه كړه ترجيحه پسيوري
په بخارا ترك اوتا جگ كسي موه منان لتهوه

هری نه واخله تركشميره پرگني كړه ويښي
دبت شكن (محصود) په مينه كي خوانان لتهوه

دحق آواز داسلامي فرصت شپيلي نه پو كړه
ويښ شه له خو به درديدلي مسلمان لتهوه

دوهايي مسلك په مخرمگ څا پيره ور كړه
مهي رانغاړه توره واخله (حنيفيان) لتهوه

۱۰ - ۷ - ۹ ۱۳۶ هـ ش

دهجرت جونگره پيسور

خیل واکي په طرف

مسلمه پا خیدې روان شوې خپلواکي په طرف
 ټولې نړۍ کې قهرمان شوې خپلواکي په طرف
 داستعما رمړۍ دې پرې کړه د همت په توره
 ورته سیلی ورته توفان شوې خپلواکي په طرف
 له سره ښکیلاک څخه دی وژغورل بیوزله خلک
 زړه دا سیاکی نمايان شوې خپلواکي په طرف
 د حیرت گوته هر سړی درته په غا بن نیولسي
 ته چي فاتح په هر میدا ن شوې خپلواکي په طرف
 دیر غلکړوسرې لښکری دې بې پته کړلي
 چي ورته تندردا سمان شوې خپلواکي په طرف
 ستا خوځیدل وچي نړۍ کې خوځښتونښه و شول
 ځکه مخکښ دلوۍ کاروان شوې خپلواکي په طرف
 دوحشتونو کډۍ بارشوې یوه په بله پسې
 دهر مظلوم د درد درمان شوې خپلواکي په طرف
 تا ولسو نه کړه راوینښ د غلامۍ له خوبسسه
 دنهختونو قهرمان شوې خپلواکي په طرف
 چي په نړۍ کې دی مایي دکفرورانه کړلښه
 غلاندې ستوری په جها ن شوې خپلواکي په طرف
 سنا سربښندنه به ترمرگه رانه هیږی نه شۍ
 د (حنیفی) د قلم توان شوې خپلواکي په طرف

اسی مؤمنو افغانانو

ننگیا لیو جنگیا لیو افغانانو
ورمیرونه موکریه مات دسروروسانو

دا موننک دا موا یما ن دا موهمست و و
چی کوپری موکریه میده دغا صبانو

دوبا ره مودنیکونویا دژونسدی کسیر
دمیرویس او دمحمودبا زما ندگاسانو

دسره دیو وحشی لیکری مو کری ماتس
دملالی مورزا منوات تـلـانـو

ملحدینوته موداسی ماتسه ورکسیره
چی سرتیتی شرمنده شول دسیسا لانسو

بیا به سترگی ستا سولورته گرینکسری
نه به بیا وکری یرغل په مظلومانو

پرله پسی دسره کمون خونه ورا نیسری
پا خور کری لیتوانیا و آذریا سسو

لهاسيانه ئى شىرى په تىو لىس دوده
 دمرگى سلگى كړى پيل كمونستانو
 دغه ستاسو دجها دلسه برکسته
 دوحدت لاسو نه ورکړل بيوز لانسو
 ولسونه مو راويښ کړل له خو بونو
 دخپلواکو نهضتو نو مخکېنا نو
 (حنيفى) خومره خواږه شعرونه ليکي
 ستاسو مدحى کړنا مى دشا عرانونو

باغوانان ۱۳۶۹/۲/۲۴ هـ ، ش

را پاڅه هله هله

تکبیرچی زمزمه شو کور په کورکلو باندوککسی
سره وینه توده شوه دافغان دتن رگوککسی

همت په خو حیدو شو په غور حنک ئی پیل وکړ
بوتان په پرزیدوشول دکمون په بتخانوککسی

دی وی په بلیدوشوی دتیارو پردی شوی څیړی
دفتحی آواز جگ شو هندوکش په گرنگو ککسی

شپیلی نه دجهادچی دپاڅون قومنده پوشـــوه
لبیک لبیک آواز شو دافغان په پرگنوککسی

آریانه چی خوځښت داسلامی انقلاب وشـــو
نو پیل زلزلی شوی دالحاد مشتمروککسی

راپاڅه هله هله (حنیفی) چی وخت شیریری
الهام درڅخه اخلی دکشمیر په دنگو غروککسی

د مجاهد غور

که می بلی په تپتر با نندی لمبی شی
 یا می غوښی په چروکتری کتری شی
 مسلمان یم چا ته تیت کتلی نه شم
 که می بند په بند بدن اری اری شی
 له دشمن سره سازش منلی نه شم
 که می خبی په جگر دیم چری شی
 زه به اخلم انتقام له دشمنانو
 که په وینومی جاری وچی ویالی شی
 یم لوی شوی دقرآن په نیغه لاره
 ځکه پورته په جهان می ولولی شی
 ما ته درس دی (غزنوی محمود) را کړی
 ددشمن به دا پندی سترکی پندی شی
 یا به واه افغانان شهادت مومی
 یا به ډکی په کفاهه ډیری شی
 (حسبی) چی وی ژوندی دایمی ایمان دی
 که به دا ریا په بموتوتی تهوتی شی

تکلیفونه

چی وی مین هغه له یاره تیریدلی نه شـ
څوک چی آزا دوی اسارت دچا منلی نه شـ

زړه چی سینې نه را بهـ رشی دا شنا پـه تـکل
بیا په هیڅ رنگ هغی مینې ته ستنیدلی نه شـ

پتنگ ته گوره چی په شمی څنگه غا ن وریـتـهـ و ی
چی مینه نه وی څوک پده ورکبا بیدلی نه شـ

مینه کها ورده خوعا شق ته له گلـزا رنه بـهـده
پرته له مینې څوک هدف ته رسیدلی نه شـ

دچا په زړه کی چی دیوه داآزا دی شـی بـلـه
بیا توپا نونه وسیلی هغه وژلی نه شـ

دچا رگونو کی چی وینې غورځنگونه پیل کړه
هغه غورځنگ دچا یرغل کرا ره ولی نه شـ

دچا احساس چی را وینې شوی وی له خوبه ځنـسـی
هغه را وینې احساس بیا څوک ویده کولی نه شـ

څوک چي روا ن وي خپل هدف ته رسيدل غسواړي
هغه دچا په خدا وڅا رحما ريدلې نسه شي

دچا مورال چي وي آسمان پلو ته لسوړختلې
هغه بيا څوک په زورا و جبرتيته ولي نه شي

هغه ولس چي دايمان په زورا وځواک سمبال وي
دهغه لياره كي كمون سنگرنيولي نسه شي

هغه كاروان چي بڼه په خفريده خپل هدف ته درومي
دهغه مخه بيا باطل راگرزولي نسه نشي

د (حنيفي) خوږي جملې د دښمن زړه ماتسوي وي
د تندر كړيكي دي دښمن ئي اوريدلې نه شي

۱۳۶۹/۶/۱۰ هـ ش د هجرت جونگره

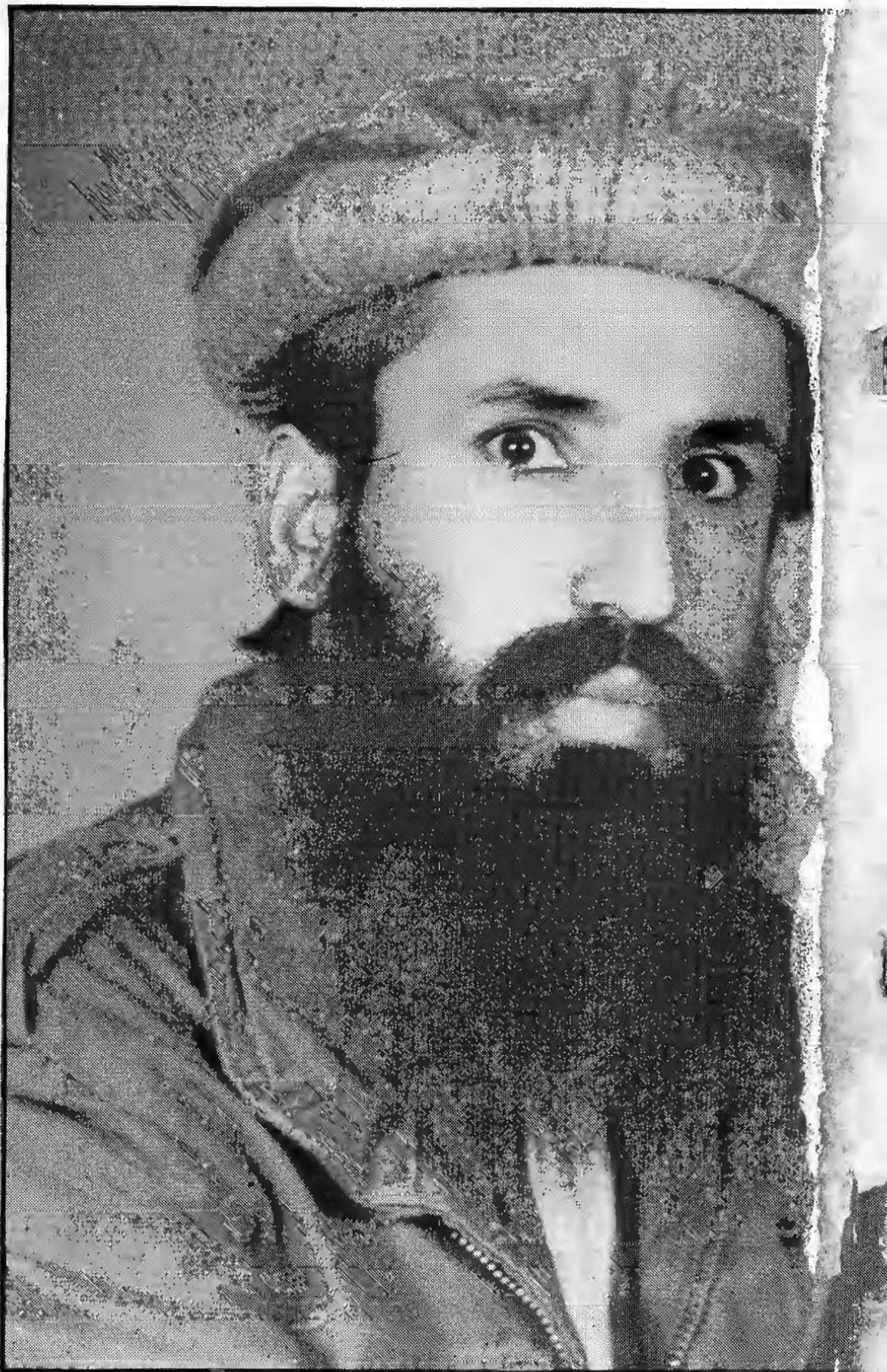
حماسی جوړه وه

دمحمد (ص) په دین قربان شهحما سې جوړه وه
 سنگرته دروڼه تیرترخان شهحما سې جوړه وه
 وراڼو جونگړو ته دی وگوره همت همت شه
 په دشمن تندردا سمان شهحما سې جوړه وه
 څومره ځوانان دی قربانی شول له اسلامه ځنې
 دزخمی شویوزرودرمان شهحما سې جوړه وه
 کوره دبورو ورواوبنکی درنه هیږی نه شی
 په هر بیوزله مهربان شهحما سې جوړه وه
 څومره پیغلوتی نیمه خواخا وروته بنکته شولی
 څه انتقام ته ئی روان شهحما سې جوړه وه
 درنه سورنشی دچیل ورورپه وینوگرم سنگر
 دسنگرونو قهرمان شهحما سې جوړه وه
 دشمن دمرک سلگی وهی چی ورته ستړی نشی
 ورته سیلنی ورته توپان شهحما سې جوړه وه
 دملحدینو مټی پریکړه دا یمان په توره
 پری دلیندی عیسی رسان شهحما سې جوړه وه

دکمون توری ترگمی دې په وطن خـپـرې دې
تیا ری کره ماتی چا غاڼ شحما سې جوړه وه
دآزادی کاروان بهنن سبا هدف ته رسی
ورځه ملگری دکا روان شهحما سې جوړه وه
دتکبیر غږدی لهآسیا نه اروپا ته رسی
جیحون نه پورې خوا عیان شهحما سې جوړه وه
ستاله همته خودیوال د (برلین) ونړیده
په بخارا کی هم جلان شهحما سې جوړه وه
واخله قلم په لاس کی ونیسه شعرونه لیکه
داتلانو صفت خوان شهحما سې جوړه وه
مبارزی دکرتنه دانه څه خوبونه کوی
د (حنیفی) په څیرکویان شهحما سې جوړه وه

۱۳۶۸/۱۱/۱۲ هـ ش جها دکلی

ملا اسد اللہ (حنیفی)

۱۷۲
نه صلیبی به خاوری خاوری
تا به تاسع صد پانته پانصدوی و نود و نه

جمیعت طلبه حرکت انقلاب اسلامی افغانستان